

מתקרבם לשנת תשע"ה שנת הקץ של ה'עץ חיים' להאריז"ל [שער נ' סוף פ"ג]. וסיום תהליך הקץ של הזוהר שהחל בשנת תשע"ב. דברים מגדולי ישראל שליט"א על המצב של כלל ישראל כיום, והקשר לגאולה שבפתח.

מסוף שנת תשע"ה יוצאים בעז"ה מחיי שעה לחיי עולם כדברי הגמרא במוצאי שביעית בן דוד בא.

הבהרות נחוצות בענין תאריכי הגאולה על פי הז'הר. [עמוד ב']

נביא מהז'הר שיש תהליך מחג השבועות תשע"ד עד אמצע אלול תשע"ד,
 של שבועים ימים, ועוד שלשים ושבועים ימים, ואחר כך מתחילות מלחמות

שתמשכנה י"ב חדשים ובסופם יבא משיח. [עמוד ב']

לפני חג השבועות תשע"ד נפתחה מערה בחצר של קבר דוד המלך. [עמוד ב']

בערב חג השבועות תשע"ד נשמעו בכמה מקומות בעולם קולות מחרידים

של שופרות. [עמוד ב']

נביא דברים בשם צדיק גדול מגדולי ישראל שליט"א: המערכה שהתחילה

בימים אלו בעזה לא תפסק לפני שתפתח ממנה מלחמת עולם שלישית,

שהיא מלחמת גוג ומגוג הנוראה שעליה נבאו כל הנביאים, שבמהלכה

יתגלה מלך המשיח ויגאלנו גאלת עולם. [עמוד ב']

הבהרות נחוצות לשאלת רבים.

מאחר שהקץ שכתבנו מבוסס על תאריכים שנכתבו מפורש בזהר בכמה מקומות, חשוב להבהיר שתשע"ב של הזהר היא תשע"ג שלנו. כיון שהזהר הוא מדרש חז"ל, וחז"ל לא מנו את השבוע של בריאת העולם כשנה שלמה, כמו שהתחילו למנות לפני כאלף שנים לפי שיטת בעל המאור. וכן כל הרמזים שהבאנו על שנת תשע"ב תקפים לפי חז"ל גם לגבי שנת תשע"ג.

ועוד חשוב להבהיר שבזהר כתוב שבסוף תשע"ב [שהיא תשע"ג שלנו] יסתיימו ה72 שנים של חבלי משיח ולידת משיח, ואחר כך יחל השלב הבא שהוא מלחמת גוג ומגוג, שתהיה בשנת תשע"ג שהיא תשע"ד שלנו. והזהר לא ציין מתי בתשע"ג [תשע"ד] תהיה המלחמה, בתחילת השנה, או באמצע, או בסוף, ואף שיש ראיות מחז"ל במקומות אחרים שגמר המלחמה והנצחון יהיה בסוכות, בזהר על תשע"ג [תשע"ד] לא מוזכר תאריך מדוייק.

ונביא שהמלחמה שהתחילה בעזה בי' בתמוז תשע"ד, היא תחילת מלחמת גוג ומגוג. והגמר יהיה בסוכות תשע"ה או תשע"ו שלאחר מכן, וכפי שמצינו בגמרא שבשנת השמיטה יהיו המלחמות שלפני ביאת המשיח, ובמוצאי שביעית בן דוד בא, ושנת תשע"ה תהיה שנת שמיטה, ומוצאי שביעי היא תחילת שנת תשע"ו. וכן נביא מהאריז"ל שכתב מפורש על תשע"ה שתהיה סוף הברור.

גם לפני מאה שנה הדברים התרחשו באותם תאריכים. המלבי"ם [דניאל ז'] חישב את קץ דניאל על שנת תרע"ג. ומלחמת העולם הראשונה פרצה בבין המצרים של שנת תרע"ד, ועליה אמר החפץ חיים שהיא המלחמה הראשונה של גוג ומגוג.

וגם לפני מאתיים שנה הדברים התרחשו באותם תאריכים. כידוע שכמה מתלמידי המגיד ממעזריטש זי"ע נתאחדו בעבודה להחיש את ביאת המשיח בשנים תקע"ב תקע"ה, ונסתלקו בשנת תקע"ה. הלא המה: המגיד מקאז'ניץ, ורבי מנחם מענדל מרימנאב, והחווה מלובלין זיע"א. וכמו שבימינו בארנו על פי חז"ל שזמן ביאת המשיח ומלחמת גוג ומגוג, הם תהליך מסוף שנת תשע"ב עד סוף שנת תשע"ה. כך בזמנם מלחמת נפולאון נגד אלכסנדר הרוסי פרצה בי"ד בתמוז תקע"ב, ונמשכה עד י' בסיון תקע"ה. וכל השנים הללו נתאמצו הרמ"מ מרימנאב עם עוד גדולים זיע"א להפוך את המלחמה למלחמת גוג ומגוג להחיש את הגאולה. כל אלו הם תאריכים של גאולת בעיתה שהיא גאולה בתהליכים כפי שהארכנו במאמר, ובתוך התהליכים יש זמנים מסוגלים לעבור לשלבים הבאים. ואם יזכו יבא מיד.

והעירני הרה"ג ר' יוסף אוחנה שליט"א בקשר למניין השנים, שאפשר שתאריך הקץ יתאחר בשנה נוספת. כיון שישנם שלוש דרכים שונות למנות לבריאת העולם. א. לבריאת העולם. ב. לאדם הראשון. ג. לשנים שלימות. לדוגמא נס חנוכה אירע בשנת ג' תרכ"ד לבריאת העולם. בשנת ג' תרכ"ג לאדם הראשון. ובשנת ג' תרכ"ב לשנים שלמות. תחילתו של המנין לבריאה היא שנה אחת לפני בריאת אדם הראשון. וזהו המנהג הנהוג כיום. לפי מנין זה השנה הראשונה של אדם היא שנה ב'. [תוס' ר"ה ח. בעל המאור ע"ז ט: ורמב"ם שמיטה ויובל פ"ה ה"ב] ולפי השיטה הזאת תשע"ב של הזהר יכול להיות גם תשע"ד שלנו.

קְנִטְרֵס זֶה רַק מְלִקֵט מְדַבְרֵי הַקְדָמוֹנִים וְאֵינוֹ מְחַדָּשׁ דְבָרִים מְעַצְמוֹ.

הַרְמְזִים בָּאִים רַק פְּתוּסָפֶת לְדַבְרֵי הַזֶּהר, וְהָרָאב"ד, וְהַגָּר"א, וְהָאֲרִיז"ל, שֶפְתָּבוּ מִפְרָשׁ עַל הַשָּׁנִים תשע"ב תשע"ה כְּשֶׁנֶת קָץ. וְאֵין הַקָּצִים מְבַסְסִים עַל הַרְמְזִים. [כְּמוֹ כֵן כָּל הַרְמְזִים אֵינָם מְחַיְבִים שָׁנָה מְסִימֶת דְּוָקָא, רַק מְרָאִים שֶׁמְכַוְנִים בְּאִפְן כְּלָלִי לְתַקוּפָה זוֹ. שְׁהָרִי לְכָל גִּימְטְרִיא נִתֵן לְהוֹסִיף כּוֹלָל, או מְלִים, או אוֹתוֹת, וּלְשִׁנוֹת אֶת הַשָּׁנָה הַמְדִיקֶת וְכֵן הִלָּאָה, אֶלָּא בָּא לְהַרְאוֹת

שֶׁהַמְסָפְרִים מִתְחַבְרִים לְתַקוּפָה].

יְסוּדוֹת הַמֵּאָמֶר שֶׁלְפָנֵינוּ, בְּנוֹיִים עַל חֲבוּר בֵּין כַּמָּה מְקוּמוֹת בְּדַבְרֵי הַזֶּהֶר כְּפִי שֶׁנִּבְאָר בְּאֲרִיכוֹת בַּמֵּאָמֶר. וְנִבְיָא בְּקֶצֶרָה אֶת רְאֵשֵׁי הַפְּרָקִים:

יְשׁוּנוּ הַזֶּהֶר בְּשָׁנֵי מְקוּמוֹת: (ואתחנן ער. ויקרא טו.) שְׁבַזְמֵן שֶׁיַּחֲוֹל הָעָרֵב שֶׁל הָאֱלֹף הַשָּׁשִׁי, הֵינּוּ סוּף תַּמוּז שְׁנַת תַּשְׁע"א, או סוּף תַּמוּז שְׁנַת תַּשְׁע"ב, [תְּלוּי אֵיךְ מוֹנִים אֶת הַשָּׁנִים], הַזְמַן הַזֶּה יִקְרָא סוּף הַגְּלוּת, וְאַחַר כֵּן יַחַל הַשְּׁלֵב הַבָּא שֶׁיִּקְרָא 'גוּג וּמְגוּג וּבִיאַת הַמְּשִׁיחַ'. וְהַזֶּהֶר אֵינוֹ מִצֵּין מָה הַמְּשִׁמְעוֹת שֶׁל סוּף הַגְּלוּת, וְכַמָּה זְמַן יַעֲבֹר עַד הַשְּׁלֵב הַבָּא שֶׁיִּקְרָא בִּיאַת הַמְּשִׁיחַ.

יְשׁוּנוּ הַזֶּהֶר בְּשָׁנֵי מְקוּמוֹת: (משפטים קיט: אחרי סח.) שֵׁשׁ שְׁבָעִים שָׁנִים שֶׁל חֲבֵלֵי מְשִׁיחַ, וְאַחַר כֵּן יֵשׁ ב' שָׁנִים בְּסוּד הַלְדָּה עֲצֻמָּה. וְכוֹתֵב מִפְּרָשׁ, שֶׁשְׁבָעִים הַשָּׁנִים שֶׁל חֲבֵלֵי מְשִׁיחַ הַתְּחִילוֹ בַּמֵּאָה הַשְּׁמִינִית שֶׁל הָאֱלֹף, שֶׁהִיא הַמֵּאָה הַנוֹכַחִית, שֶׁמוּבָא שָׁם כַּד **אֲעִילַת רִישָׁהּ בֵּין בְּרֶכְהָא**. הֵינּוּ בֵּין נֶצַח לַהוּד. וְתַחֲלִילַת הַמֵּאָה הַנוֹכַחִית הִיְתָה הַנִּקְדָּה שֶׁבֵּין הַמֵּאָה שֶׁל הַנֶּצַח לַמֵּאָה שֶׁל הַהוּד **בֵּין בְּרֶכְהָא**. וְלִפִּי זֶה יוֹצֵא שְׁצָרִיךְ לַחֲכוֹת עוֹד שָׁנָה מִזְמַן הָעָרֵב שֶׁנִּקְרָא סוּף הַגְּלוּת עַד הַזְמַן שֶׁל גוּג וּמְגוּג וּבִיאַת הַמְּשִׁיחַ, שֶׁהִרִי סוּף הַגְּלוּת הוּא בְּסוּף הַשְּׁבָעִים וְאַחַת שָׁנָה מִתְּחִלַּת הַמֵּאָה הַשְּׁמִינִית שֶׁל הָאֱלֹף, וְהַשְּׁבָעִים וְשָׁתַיִם שָׁנָה מִסְתַּיְמוֹת בְּסוּף הַשָּׁנָה הַשְּׁבָעִים וְשָׁתַיִם. וְהוֹסִיף הַרַה"ג ר' צִיּוֹן דּוֹד סִיבוּנִי שְׁלִיט"א **שְׁעָרֵב** בְּגִימַטְרִיא **אָרוּסָה**, וְאַחַר כֵּן מוֹסִיפִים עוֹד י"ב חֲדָשׁ עַד הַגְּאֻלָּה שֶׁהִיא בְּסוּד נְשׁוּאִין.

יְשׁוּנוּ הַזֶּהֶר (פנחס ריט:) שְׁנוֹתָן מִסְפָּר שֶׁל **רע"ב** שָׁנִים כַּמִּנְיָן **ער"ב**, שֶׁאֵז תַּהִיָּה בִּיאַת הַמְּשִׁיחַ. וּבְהַמְשַׁךְ הַזֶּהֶר שָׁם בְּדף רמ"ט ע"א הוּא מִצֵּין שֶׁהָע"ב שָׁנִים שֶׁל חֲבֵלִים וְלָדָה הֵן הָע"ב הָאֲחֵרוֹנוֹת שֶׁל הָרַע"ב. יוֹצֵא בְּחֲבוּר שְׁנֵי הַמְּקוּמוֹת הָאֵלוּ, שֶׁהַזֶּהֶר מְקַשֵּׁר אֶת זְמַן הָעָרֵב לַזְמַן שֶׁל ע"ב שָׁנִים, וְאָף עַל פִּי שֵׁשׁ הַפְּרָשׁ שָׁנָה בִּינֵיהֶם כַּדְלַעִיל, כָּאֵן הַזֶּהֶר מְתַיַּחַס לְבִיאַת הַמְּשִׁיחַ, הֵינּוּ זְמַן הַלְדָּה, לָכֵן הוּא מִצֵּין שֶׁהָעָרֵב יִגִּיעַ לְתַכְלִיתוֹ לְאַחַר רַע"ב שָׁנִים שֶׁאֵז כֶּבֶר תַּהִיָּה בִּיאַת הַמְּשִׁיחַ מִמֶּשׁ. וְהַטַּעַם לְמִסְפָּר רַע"ב, נִבְאָר לְהִלּוֹן שֶׁמֵּהִבְקֵר שֶׁל הָאֱלֹף הַשָּׁשִׁי עַד הָעָרֵב יֵשׁ רַע"ב שָׁנִים כַּמִּנְיָן עַר"ב.

יְשׁוּנוּ הַזֶּהֶר בְּשָׁנֵי מְקוּמוֹת (פנחס רנב. וירא קיט.) שֶׁמִּדְבַּר עַל תַּהֲלִיךְ שֶׁל גְּאֻלַּת בְּעֵתָהּ שֶׁנִּמְשַׁךְ מֵאָה שָׁנָה. הַזֶּהֶר אֵינוֹ מִצֵּין מְתֵי יְהוֹי הַמֵּאָה שָׁנִים. וְאֵם נִעֲנֵן בְּדַבְרֵי הַגְּר"א עַל הַזֶּהֶר (פנחס ריט:), שֶׁם מִדְבַּר הַזֶּהֶר עַל הָע"ב שָׁנִים שֶׁל חֲבֵלִים וְלָדָה, הַגְּר"א כּוֹתֵב שֶׁהָע"ב שָׁנִים הָאֵלוּ, הֵן אוֹתָן ע"ב שָׁנִים שֶׁל הַמֵּאָה שָׁנָה שֶׁל הַזֶּהֶר, שֶׁמִּחֲלַק מֵאָה שָׁנִים לְשָׁתֵי תְּקוּפוֹת; ע"ב שָׁנִים לְהַכְנַת הַגְּאֻלָּה בְּסוּד מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף, וְכ"ח שָׁנִים לְתַהֲלִיךְ שֶׁל גְּאֻלָּה שֶׁשִׁיךְ לְמְשִׁיחַ בֶּן דּוֹד. וְלְאַחַר שֶׁהַגְּר"א חֲבַר גַּם אֶת הַזֶּהֶר שֶׁל מֵאָה שָׁנָה לְסוּף שְׁנַת תַּשְׁע"ג, [או סוּף שְׁנַת תַּשְׁע"ד], נִבְאָר בְּאֲרִיכוֹת בַּמֵּאָמֶר, אֵיךְ דַּבְּרֵי הַזֶּהֶר עַל ע"ב שָׁנִים שֶׁל הַכְּנַת הַגְּאֻלָּה בְּסוּד מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף הַתְּקִימוֹ בְּזַמְנָנוּ, הַחֵל מִשְׁנַת ת"ש וְאֵילָךְ. וְכָאֵן חֲשׁוֹב לְשֵׁים לֵב לְנִקְדָּה יְסוּדִית, שֶׁאָף עַל פִּי שֶׁהַגְּר"א מְתַיַּחַס לַמֵּאָה שָׁנָה בְּחֻלְקָה שֶׁל ע"ב וְכ"ח, זֶה הַכֹּל לִפִּי הַזֶּהֶר בְּמָקוֹם אֶחָד (פנחס רנב.) שֶׁם הוּא נוֹקֵט זְמַן שֶׁל שְׁשִׁים שָׁנִים, וְעוֹד פְּעֻמִּים שֶׁשׁ שָׁנִים, שֶׁמִּגִּיעִים יַחַד לְשְׁבָעִים וְשָׁתַיִם. אֲבָל בְּפִרְשַׁת וִירָא (קיט.) יֵשׁ גְּרָסָא בְּזֶהֶר שְׁשִׁים שָׁנִים, וְעוֹד שֶׁשׁ שָׁנִים וְחֻצִי, וְעוֹד שֶׁשׁ שָׁנִים, וְיֵשׁ גְּרָסָא שְׁשִׁים פְּעֻמִּים שֶׁשׁ וְחֻצִי שָׁנִים, שֶׁמִּגִּיעַ לְאִמְצַע אוֹ לְסוּף ע"ג שָׁנִים, וְלִפִּי זֶה הַזְמַן יָכוֹל לְהִתְרַחֵק עוֹד קֶצֶת. וְנִדוּן בַּמֵּאָמֶר שֶׁיִּתְּכּוּ שֶׁהַזֶּהֶר הַזֶּה מִתְּחִיל אֶת הַשְּׁבָעִים וְשָׁתַיִם שָׁנָה קוֹדֵם, וְיִתְּכּוּ שְׁצָרִיךְ לַחֲכוֹת עוֹד חֻצִי שָׁנָה לִפִּי שִׁיטַת רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ שֶׁבְּנִיסוֹ נִבְרָא הָעוֹלָם. וְצָרִיךְ עֵינִין.

כַּמּוּבָן כָּל אֵלוּ הֵם תְּאֲרִיכִים שֶׁל גְּאֻלַּת בְּעֵתָהּ שָׁאֵם עִם יִשְׂרָאֵל לֹא יִזְכּוּ, וְאֵם עִם יִשְׂרָאֵל יִזְכּוּ, יְבֵא מִיָּד.

בְּעָרֵב חַג הַשְּׁבוּעוֹת תַּשְׁע"ד נִשְׁמְעוּ בְּכַמָּה מְקוּמוֹת בְּעוֹלָם קוּלוֹת

מְחֲרִידִים שֶׁל שׁוֹפְרוֹת.

בְּעָרֵב חַג הַשְּׁבוּעוֹת תַּשְׁע"ד נִשְׁמְעוּ בְּכַמָּה מְקוּמוֹת בְּעוֹלָם קוּלוֹת מְחֲרִידִים שֶׁל שׁוֹפְרוֹת אוֹ חֲצוּצְרוֹת רַבּוֹת עֲצֻמָּה. אֶת הַקּוּלוֹת הַקְּלִיטוֹ בְּמִקְסִיקוֹ, וּבְאַרְהָ"ב בְּקְלִינְטוֹנוֹוִיל בְּוִיִּסְקוֹנְסִין וְעוֹד מְדִינוֹת, וְאֵינִם יוֹדְעִים אֶת מְקוֹר הַקּוּלוֹת שֶׁבְּמִקְרִים מְסִימִים בָּאוּ עִם רְעִידוֹת אֲדָמָה קְלוֹת, עַד שֶׁבְּאַרְהָ"ב שָׁכְרוּ מֵהַנְּדָסִים בְּמִמוֹן רַב לְחַקֵּר אֶת הַקּוּלוֹת. וּבְאַרְהָ"ג ר' אֲבֶרְהָם וְיִסְפִּישׁ שְׁלִיט"א שֶׁהֵעִינּוּ מְרַמֵּז בְּזֶהֶר חֲדָשׁ (בלק סח:) **בְּכָה רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר: אוֹי שֶׁהַגְּלוּת נִמְשַׁכֶּת, וּמִי יָכוֹל לְסַבֵּל אוֹתָהּ. אָמַר לוֹ: אִי רַבִּי, אִי רַבִּי, אֵלּוּ הֵייתָ יוֹדֵעַ כַּמָּה בְּהֵלָה וּבְלָבוּל עֲשָׂה הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּכָל הַרְקִיעִים בְּשַׁעַה שְׁגֹזֵר וּמִסֵּר אוֹתָם לְיִשְׂרָאֵל בְּיַד אוֹתָהּ הַשְּׁפָחָה, וְלִהְשִׁתְּעַבֵּד תַּחַת הַיָּד שֶׁל אָדוֹם. וְכוּ'. פָּתַח וְאָמַר, "וַיִּפֹּל ה' אֱלֹהִים**

רואים מהזהר שיש כאן תהליך של דברים נסתרים מחג השבועות עד אמצע אלול, של שבועים ימים, ועוד שלשים ושנים ימים, ואחר כך מתחילות מלחמות שתמשכנה י"ב חדשים ובסופם יבא משיח. והזהר מזכיר מפרש את שנת רע"ד שהיא מהבקר של האלף הששי, היינו שנת תשע"ד. והוסיף הרה"ג ר' א. ח. א. שליט"א שהחשבון של שבועים ימים, ועוד שלשים ושנים ימים, מסתים ביום י"ז באלול תשע"ד שהוא התאריך בו פרצה מלחמת העולם השנייה. וכן רואים מהזהר שהזמן קשור עם שמיטה ויובל, ובאר הרה"ג ר' י. פישמן שליט"א ששנת תשע"ו שהיא מוצאי שביעית מרמזת בפסוק על יובל: (ויקרא כה, ח) "וספרת לך שבע שבתות שנים שבע פעמים והיו לך ימי שבע שבתות השנים תשע וארבעים שנה". וכן מצינו ברש"י (סנהדרין צז.) בששית קולות יצאו קולות שכן דוד בא, לישראל אחרונה קולות מתקיעת שופר שנגמר "יתקע בשופר גדול". וכן קולות השופרות בערב שבועות, מרמזים על הקולות בערב השנה השביעית. וכן הכתוב המרמז על היחוד של הגאולה, (שיה"ש ת, ה) "מי זאת עלה מן המדבר מתרפקת על דודה תחת התפוח עוררתיו שמה". ר"ת ה'תשע"ד.

נפתחה מערה בחצר של קבר דוד המלך.

לפני חג השבועות תשע"ד נפתחה מערה בחצר של קבר דוד המלך, בדיוק במקום בו היה מתפלל הגה"צ ר' אשר פריינד זצ"ל, והצביע על המקום ששם הכניסה לקברי מלכי בית דוד, ובאר הרה"ג ר' אברהם ויספיש שליט"א שהענין מרמז בזהר (בלק ריב:) שבתחילת התהליך של ביאת המשיח תפתח מערה שמשם תצא אש שתהיה קשורה עם ביאת המשיח. ונביא את לשון הזהר מתוך התרגום: "ארננו ולא עתה", שהרי דברים אלו מהם התקיימו באותו זמן, ומהם לאחר זמן, ומהם בזמן מלך המשיח. שנינו, עתיד הקדוש ברוך הוא לבנות את ירושלים ולהראות כוכב אחד קבוע נוצץ בשבועים רצים, ובשבועים רוחות מאירות ממנו באמצע הרקיע, ויבלעו בו שבועים פוכבים אחרים, ויהא מאיר ולהט שבועים יום. ויראה בכ"ה לחדש הששי, ויתפנס ביום השביעי לסוף שבועים יום. יום ראשון יראה בעיר של רומא, ואותו יום יפלו שלש חומות עליונות מאותה עיר של רומי, והיכל גדול יפל, ושלט אותה העיר ימות. אז תפשט אותו כוכב להראות בעולם, ובאותו זמן יתעוררו קרבות חזקים בעולם לכל ארבעה צדדים, ואמונה לא תמצא ביניהם. ובאמצע העולם, כשיאיר אותו כוכב באמצע הרקיע, יקום מלך אחד גדול ושולט בעולם, ותתגאה רוחו על כל שאר המלכים, ויעורר קרבות בשני צדדים ויתגבר עליהם. וביום שיבא הכוכב, תזדעזע הארץ הקדושה ארבעים וחמשה מילים סביב המקום שבו היה בית המקדש, ותתגלה מערה אחת מתחת הקרקע. ומאותה מערה תצא אש חזקה לשרף את העולם. ומאותה מערה יגדל עוף [ענף] אחד גדול עליון שישלט בכל העולם, ולו תנתן המלכות. וקדושים עליונים יתפנסו אליו, ואז יתגלה מלך המשיח בכל העולם, ולו תנתן המלכות ובני העולם, בשעה שיתגלה, יהיו נמצאים בצרה אחר צרה, ושונאים של ישראל יתגברו, אז יתעורר רוח המשיח עליהם ויכרית לאדם הרשעה, וכל ארץ שעיר ישראל באש. אז כתוב, "וישראל עשה חיל". זהו שכתוב, "והיה אדם ירשה והיה ירשה שעיר איביר". אויביו של ישראל. ורואים מהזהר שבאותה שנה יצא יום כ"ה באלול שהוא יום בריאת העולם בשבת, ובשנת תשע"ד כ"ה באלול יחול בשבת. ובנוסף קורין בשבת זו את פרשיות נצבים וילך שקשורות למאה שנה הנוכחית ולגאולה.

רְמֵז נִפְלֵא עַד מְאֹד עַל גְּאֻלָּה בְּתַשְׁעֵי ד.

מְצִינֵנוּ בְּגִמְרָא (סנהדרין צד.) "לְמַרְבֵּה הַמְּשֻׁרָה וּלְשָׁלוֹם אֵין קֵץ", אָמַר רַבִּי תַנְחוּם, דְּרַשׁ בַּר קַפְרָא בְּצַפּוּרִי, מִפְּנֵי מַה כָּל מִ"ם שְׁבָאֲמַצֵּעַ תְּבָה פְתוּחָה, וְזוֹ סְתוּמָה, בְּקֶשׁ הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לַעֲשׂוֹת חֲזָקָהּוּ מְשִׁיחַ, וְסִנְחָרִיב גּוּג וּמְגוּג. אָמְרָה מִדַּת הַדִּין לְפָנֵי הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, רַבּוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, וּמַה דָּוֵד מְלֶךְ יִשְׂרָאֵל, שְׁאָמַר כַּמָּה שִׁירוֹת וְתִשְׁבָּחוֹת לְפָנֶיךָ, לֹא עֲשִׂיתוּ מְשִׁיחַ, חֲזָקָהּ, שְׁעֲשִׂיתָ לוֹ כָּל הַנְּסִים הַלְלוּ, וְלֹא אָמַר לְפָנֶיךָ שִׁירָה, תַעֲשֶׂה מְשִׁיחַ לְכֶן נִסְתַּתֶּם. וּמִבְּאֵר 'רַבּוּנוֹ בְּחַיִּי' מַה עֲנִין שְׁנִסְתַּתֶּם הֵם' כְּשֶׁנִּדְחַתָּה הַגְּאֻלָּה (בראשית מז, כח) "לְמַרְבֵּה הַמְּשֻׁרָה" וּלְשָׁלוֹם אֵין קֵץ", וּבָאָה הַמִּ"ם סְתוּמָה שְׁלֵא כְּמִשְׁפָּט, כִּי מִשְׁפָּט הַמִּ"ם שְׁבָאֲמַצֵּעַ תְּבָה לְהִיּוֹת פְתוּחָה וְזוֹ סְתוּמָה לְרֵמֵז כִּי הַמַּעֲלָה וְהַמְּשֻׁרָה שֶׁל יִשְׂרָאֵל הִלֵּא הִיא סְתוּמָה בְּזִמְנֵי הַגְּלוּת. הֵינּוּ שְׁמִ' סְתוּמָה מִקוּמָה בְּסוּף הַתְּבָה, וּכְנִיסְתָה כְּאִן, בְּאֲמַצֵּעַ, מִרְאָה שֶׁהִיא בְּאֲמַת מ' פְתוּחָה, אֲלֵא שְׁנִסְתַּתְמָה עַד זְמַן הַקֵּץ, וְאֵז תִּפְתַּח. וְכֵן נִרְאָה שֶׁהַכְּתוּב (דניאל יב, ט) "וַיֹּאמֶר לְךָ דְנִיָּאל כִּי סְתָמִים וְחֲתָמִים הַדְּבָרִים עַד עֵת קֵץ" יֵשׁ בּוֹ ג' פְּעָמִים ס' סְתוּמָה בְּתַבּוֹת "סְתָמִים וְחֲתָמִים הַדְּבָרִים" לְרֵמֵז עַל הָאוֹת ס' סְתוּמָה שֶׁתִּשְׁאָר סְתוּמָה וְחֲתוּמָה "עַד עֵת קֵץ". וְהוּא מְשָׁלִים אֶת הַכְּתוּב "לְמַרְבֵּה הַמְּשֻׁרָה וּלְשָׁלוֹם אֵין קֵץ". הֵינּוּ הַ"אֵין קֵץ" נִפְתַּר בְּ"עַד עֵת קֵץ". וְכֵן הַלְשׁוֹן "סְתָמִים וְחֲתָמִים" מְרַמֵּז עַל הֵם' סְתוּמָה. וְרָאָה זֶה פְּלֵא, הַכְּתוּב (דניאל יב, ט) "וַיֹּאמֶר לְךָ דְנִיָּאל כִּי סְתָמִים וְחֲתָמִים הַדְּבָרִים עַד עֵת קֵץ" בְּגִימְטְרִיא תַשְׁעֵי ד. וַיֵּשׁ כְּאִן רְמֵז עַל הָאוֹת ס' שֶׁל "הַדְּבָרִים" שְׁנִכְלַל בְּגִימְטְרִיא עִם הַתְּבּוֹת "עַד עֵת קֵץ" בְּגִימְטְרִיא תַשְׁעֵי ד, שְׁאֵז הִיא תִּפְתַּח וַיְבֵא מְשִׁיחַ אֲכִ"ר. וְכֵן "עַד" מְרַמֵּז עַל שְׁנַת תַשְׁעֵי ד. וְכֵן מוּבָא בְּלִקוּטֵי הַגֵּר"א' שְׁאוֹתִיּוֹת ע"ד שְׁבִי'עַד' שֶׁל בִּשְׁכַמְלוֹ, מִתְיַחֲדוֹת עִם אוֹתִיּוֹת ע"ד שְׁבִשְׁמַע יִשְׂרָאֵל, וּבְד' שֶׁל וְעַד נִפְתַּח הָאוֹת ס' סְתוּמָה שֶׁפְתִיחָתָה הִיא סוּד הַגְּאֻלָּה. וְשׁוּב רֹאִים אֶת הַקֶּשֶׁר שֶׁל ע"ד לְפְתִיחַת הֵם' סְתוּמָה בְּבִיאַת הַמְּשִׁיחַ. וְכֵן מְצִינֵנוּ בְּזֵהָר (מִשְׁפָּטִים קכ.) בְּדִרְגַּת מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף הוּא רֹמֵז, "עֵתָה יִלְחַכּוּ הַקְּהָל אֶת כָּל סְבִיבֵתֵינוּ כְּלַחֲךָ הַשּׁוֹר אֶת יָרֵק הַשְּׂדֵה", שְׁעֲלִיהֶם נֹאמַר "בְּפֶרֶח רְשָׁעִים כְּמוֹ עֵשֶׂב לְהַשְׁמָדָם עַדִּי עַד". וְלֹא עַד בְּכָלֵל, אֲלֵא עַד דְּמִטִּי לְעַד, מִתְמַן וַאֲלֵךְ "לְהַשְׁמָדָם עַדִּי עַד". וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' ז. ר. שְׁלִיט"א שְׁ"עַד עֵת קֵץ". בְּגִימְטְרִיא מְלָכוֹת רַחֵל.

וְכֵן שְׁמַעְתִּי בְּשֵׁם הַרְה"ג ר' יַעֲקֹב בֶּן עַמִּי שְׁלִיט"א שֵׁיִשׁ חֲמֵשׁ אֲלֶפֶי"ן הַמְרַמֵּזִים עַל ה' אֲלֶפֶים שָׁנָה, בְּר"ת בְּכְתוּב "וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֵל מֹשֶׁה אֲהִיָּה אֲשֶׁר אֲהִיָּה וַיֹּאמֶר כֹּה תֹאמַר לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל אֲהִיָּה שְׁלַחְנִי אֲלֵיכֶם". כִּי "אֵל מֹשֶׁה" נִחְשָׁבוֹת כְּתָבָה אַחַת. וְשָׂאָר הַר"ת בְּכְתוּב "וַיֹּאמֶר וְגו' וַיֹּאמֶר כֹּה תֹאמַר לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל אֲהִיָּה שְׁלַחְנִי אֲלֵיכֶם" עִם הַכּוֹלֵל עוֹלָה תַשְׁעֵי ה. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' יוֹסֵף מוֹרְסִיאָנוֹ שְׁלִיט"א שְׁעַת קֵץ הֵימִין בְּגִימְטְרִיא תַשְׁעֵי ה. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' פִּיוּוִישׁ זִיידְעֵס שְׁלִיט"א שְׁזָה גַם הַמְסַפֵּר שֶׁל עַרְב חַג סוּפּוֹת

עֵין בְּתַקוּנֵי זֵהָר מַח: שְׁבָגוּג וּמְגוּג הֵיִם הַגְּדוֹל יִקְבַּל צָבַע אָדָם מְרַב דָּם שְׁיִשְׁפֹּךְ. וְעֵין בְּפִסְקִים בְּזִכְרֵיהָ (יג, ח) שְׁשִׁנֵּי שְׁלִישׁ מַהֲעוֹלָם לֹא יִשְׂרָד אֶת הַמְּלַחְמָה. וְכֵן מוּבָא בְּסִפְר 'מְצַמִּיחַ שְׁוַעָה' בְּשֵׁם הַגֵּר"מ שְׁטְרֵנְבוּךְ שְׁלִיט"א שְׁשִׁמַּע מִהַגֵּר"י אַבְרָמְסְקִי זצ"ל שְׁמִקְבֵּל מִהַגֵּר"א שְׁבַמְלַחְמַת גּוּג וּמְגוּג שְׁלִישׁ עוֹלָם יַחְרַב, וְעוֹד שְׁלִישׁ יִפְגַּע, וְרַק שְׁלִישׁ עוֹלָם יִנְצַל. וְצָרִיךְ לְהַבִּין מַה הַהֲבָדֵל בֵּין יִפְגַע לְיַחְרַב. אוֹלַי יִפְגַע, הַכּוֹנֵה לְמַלְחָמָה, וְיַחְרַב, הַכּוֹנֵה לְרַעֲיִדוֹת אֲדָמָה וְכַדוּמָה. וְכֵן רֹאִים מִהַפְּסוּק (זכריה יד, יב) שֶׁתְּהִיָּה מִגְפָּה בְּתוֹךְ הַמְּלַחְמָה, שֶׁתְּהַרֵּג אֶת הַגּוֹיִם שְׁיִבְאוּ לְהַלְחֵם עַל יְרוּשָׁלַיִם. וְהַתְּאוּרָה שֶׁל הַמְּגַפָּה מִתְּאִים מְאֹד לְתוֹצְאוֹת שֶׁל הַנְּשִׁק הַבְּלַתִּי קוֹנְבְּנִצְיוֹנִלִּי שְׁקִים בְּזִמְנֵנוּ. וְנִבְיָא אֶת לְשׁוֹן הַכְּתוּב "וְזֹאת תְּהִיָּה הַמְּגַפָּה אֲשֶׁר יִגֹּף ה' אֶת כָּל הָעַמִּים אֲשֶׁר צָבְאוּ עַל יְרוּשָׁלַם הֵמָּה בְּשָׂרוֹ וְהוּא עֹמֵד עַל רַגְלָיו וְעֵינָיו תִּמְקְנָה בְּחִרְיָהּ וּלְשׁוֹנוֹ תִּמְקַק בְּפִיהֶם". וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' י. ש. צוּר שְׁלִיט"א שְׁ"הַמֶּק" בְּגִימְטְרִיא כִימִי בִיאוֹלְגִי עִם הַמְּלִים וְהַכּוֹלֵל. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' ז. ר. שְׁלִיט"א שְׁמַצִּינוּ בְּמִדְרַשׁ רְמֵז עַל מַה שְׁרָאִינוּ בְּמִינוֹ שְׁמִדְיוֹת יִצְרוּ לְעַמְּנוֹ אֶת הַנְּשִׁק שְׁאֵבַד אוֹתוֹ, כְּשֶׁהָיוּ דְלִיפּוֹת מְכוּרִים גְּרַעֲנִיִים וְכַדוּמָה, אוֹ שְׁמִיִצְרוֹת נְשִׁק עִבּוּר אוֹיְבֵיהֶן. וְכֵן מְצִינֵנוּ בְּמִדְרַשׁ (יִלְקוּטֵי יִשְׁעִי תַלַּט) עַל מְלָכוֹת רְבִיעִית גְּזַר שְׁתַּבִּיא עֲצִים מְשָׁלָה וְתִשְׁרַף בָּהֶם לְעוֹלָם, שְׁנֹאמַר "וְנִהַפְּכוּ נַחְלִיָּה לְזָפֶת וְגו' לִלְהָ יוֹמָם לֹא תִכְבֶּה לְעוֹלָם יַעֲלֶה עֲשָׂנָה". וְכֵן מוּבָא בְּשֵׁם הַרַב מְפוֹנּוּבִיז' (הוּבָא בַמְּכַתֵּב לַסִּפֵּר 'וּבֹא לְצִיּוֹן גּוֹאֵל' מִהַרְה"ג ר' אֲשֶׁר זְלִיג רּוֹבִינְשְׁטֵיין זצ"ל) שְׁדַרְשׁ בִּישִׁיבַת פּוֹנּוּבִיז' בְּלִיל יוֹם הַכְּפּוּרִים, וְאָמַר שֶׁתְּמִיד הִיָּה קֶשֶׁה לוֹ הַנְּסַח 'וְכָל הַרְשָׁעָה כְּלָה כְּעֵשׂוֹן תִּכְלָה', מִדּוּעַ כְּעֵשׂוֹן. וְכִשְׁרָאָה אֶת פְּטְרִית הָעֵשׂוֹן שְׁיִצְאָה מִפְּצַצַת הָאֵטוּם מֵעַל יָפוֹ, הַבִּין עַל אִיָּה עֵשׂוֹן מְדַבֵּר. וְהוֹסִיף וְאָמַר: שְׁהַרְשָׁעָה נִמְצָאָה, וְהָעֵשׂוֹן נִמְצָא, וְעָשָׂו אָנוּ מַחֲכִים לְהַבְטָחָה שְׁכָל הַרְשָׁעָה כְּלָה כְּעֵשׂוֹן תִּכְלָה. וְכֵן מְצִינֵנוּ בְּזֵהָר שְׁבִזְמַן הַגְּאֻלָּה יְבֵא עֲנִין [שְׁמַרְמֵז עַל עַנֵּן רְדִיו אַקְטִיבִין], בְּצַד מְעַרְב הַמְרַמֵּז עַל הָעוֹלָם הַמְּעַרְבִי שְׁיַחֲשִׁיךְ

את העולם, ונביא את דבריו: (וירא קיח.) אמר רבי יוסי, כמה יש לנו להמשך בתוך הגלות עד אותו הזמן, והכל תלה לו הקדוש ברוך הוא פשיטתו בתשובה אם יזכו ואם לא יזכו, כמו שנאמר בפסוק הזה שכתוב "אני ה' בעתה אחישנה". זכו אחישנה. לא זכו בעתה. וכו', בין כך נפרד רבי יוסי ונכנס לתוך מערה אחת, ומצא ספר אחד שהיה נעוץ בתוך נקב של הסלע בקצה המערה. יצא אתו. בין שפתח אותו, ראה שבעים ושתיים חקוקי אותיות שנמסרו לאדם הראשון, ובהם היה יודע כל החכמה של עליונים קדושים וכל אותם שאחר הריחים שמתגלגלים אחר הפרכת תוך אורות עליונים וכל אותם דברים שעתידים לבא לעולם עד היום שיקום ענן בצד מערב ויחשיך את העולם.

מצינו בגמרא (שבת עז:) שגרעין הוא מלשון גרע, כי הגרעין הוא החלק שנגרע מהפרי שאי אפשר לאכלו. וכן מובא בלק"ת להארי"ל שהגרעינים מסמלים את הסטרא אחרא, כמו הקלפות. ונביא את דבריו: (תהילים ע' שמא) התאנה הוא נגד מה שנתברר הכל, כי הכל טוב [היינו דבפרי התאנה אין קלפות וגרעינים], ואילו סרק הכל רע, ויש אילנות שפרי שהוא המוח מלגיו, והקלפה חופף עליו מבחוץ כמו אגוזים ורמונים, ויש מיני אילנות כגון זיתים ותמרים שהמח מלבר והקלפה מלגיו שהוא הגרעינין שבתוך הענבים וכיוצא. לפי זה נראה לבאר מדוע גרעין הוא מלשון גרע, כי הסטרא אחרא הוא בחינת גרע, שמגרע מהשפע של האדם והעולם, וכן רע נרמז בגרע. ולכן ה' ילחם ברע בפצצה גרעינית המסמלת את הרע. וכן יתכן שהשתלשל בגשמיות שנתנו שם לגרעיני משמש גוגואים, שמרמז על מלחמת גוג ומגוג שתהיה מלחמה גרעינית. ולכן משחקים בהם הילדים בקיץ מלשון קץ.

כותרת מעתון יתד נאמן ג' תמוז תשע"ד

וכן שמעתי בשם הרה"ג ר' אליהו בורר שליט"א שזכה ללמד חברותא עם מרן הגר"ח קניבסקי לפני פשלים שנה, וזכור לו שמרן התבטא בזמנו על קץ הגאולה, שמי שיודע אינו אומר. כי יש קץ של הגר"ח שיש היודעים אותו, אמנם אינם מדברים. והנה פעבור פשלים שנה שומעים ממרן שוב ושוב על כך שמשח בפתח, ולכאורה זאת ראיה שאכן הקץ של הגר"ח הגיע. **והוסיף** הרה"ג ר' יוסף מורסיאנו שליט"א שנבואת הגאולה נאמרה לישעיהו בן אמוץ, המרמז על המספר אָלף ועוד מו"ץ שנים, היינו 1946 שנים לחרבן, מתשעה באב תשע"ד. שאז תתחלנה להתקיים נבואות הגאולה. וכן תשע"ד בגימטריא שבת חזון.

בתרגום על הכתוב "דרך פוכב מיעקב וקם שבט מישראל", הוא מתרגם שפוכב ושבת הפונה למלך המשיח (עין שם ברמב"ן) נראה דלכן אומר המדרש (מדרש רשב"י עמוד 556) בששית יצמח פוכב אחד במזרח ובראשו שבט,

והוא פוכב של ישראל, ואז יצמח משיח בן דוד לרמז על הפסוק הזה. וכן מובא בלק"ת להאריז"ל (בלק ע' רכח) "דרך פוכב מיעקב", "דרך" הוא היסוד, שהיא הקשת הדורך חציו להוליד בנים, בסוד "כחצים ביד גבור", ומזה יוצאים ס' רבוא פוכבים, שהם נשמות ישראל פכוכבי השמים. וכן מצינו ברש"י (במדבר כד, יז) "דרך פוכב" לשון "דרך קשתו", שהפוכב עובר פחץ. לפי זה נראה לבאר מה שהשתלשל בחדש אב תשע"ד שהמדע מתקרב לכוכב שביט שרחוק 55 מיליון ק"מ מכדור הארץ, וישנה חללית שכבר עוברת 100 ק"מ בסמוך אליו, והם מתפוגגים להנחית כלי רכב על השביט ב"ח בחשון תשע"ה. כי פוכב שביט מסמל את הפוכב שיורה חצים, כמובא ברש"י (ברכות נח: ד"ה כוכבא) שפוכב שביט יורה חצים, וזה הסוד של משיח כדלעיל. והוסיף הרה"ג ר' מ. פ. שליט"א שפוכב שבט בגימטריא משיח. והוסיף הרה"ג ר' ציון דוד סיבוני שליט"א שפוכב שביט עם המלים והכולל בגימטריא בן ישי.

וכן מובא ב'אוצרות חיים' להאריז"ל (רחל ולאה פ"ג) הפוכבים הם בחינת החסדים היוצאים משם ונופלין תוך יסוד דז"א פנודע, וכו', "פוכב", כ"ו שם הנ"ה וכב' אותיות, וזו "דרך פוכב", יסוד יעקב. ורואים שהפוכב מסמל את שם הוי"ה שמשפיע דרך כ"ב אותיות, סוד פנימיות התורה והגאולה. וכן צורת השתלשלות של פוכב שביט בטבע הוא בצורת קרח, והוא קטן מאד במדותיו כפי קילומטר בלבד, כל אלו מרמזים על המלכות שהיא בחינת דין שנוקם בקרח, והיא בחינת קטן, כמו שכתוב (ש"א יז, יד) "וידוד הוא הקטן", והיא שיכת לאות ד'.

וכן השתלשל בגשמיות בחדש אב תשע"ד שנמצא מטמון מטבעות עתיקות מתקופת בית שני, בסמוך לכביש אחד שמוביל לירושלים, שחקיקות עליהם המלים לגאולת ציון, ומצד שני ציור לולב ואתרוג. ויש כאן רמז על גאלת ציון הקרובה, ועל חבור הלולב לאתרוג, סוד התקון של חטא אדם הראשון. כמובא בספר הלקוטים' להאריז"ל (פ' עקב ע' רעב) שבחטא אדם הראשון הוא הפריד בין הלולב לאתרוג.

יְהוָה יִפְתָּח לָנוּ אֶת־עֵינֵינוּ וְנִרְאֶה אֶת־יְהוָה וְנִשְׁמַח בְּיְהוָה וְנִשְׁמַח בְּיְהוָה וְנִשְׁמַח בְּיְהוָה

המערכה שהתחילה בימים אלו בעזה לא תפסק לפני שתפתח ממנה מלחמת עולם שלישית, שהיא מלחמת גוג ומגוג הנוראה שעליה נבאו כל הנביאים, שבמהלכה יתגלה מלך המשיח ויגאלנו גאלת עולם.

ונראה לבאר אפשרות שתפתח מלחמת גוג ומגוג ממלחמת עזה, על פי מה שכתוב (דניאל יא, יג) "ושב מלך הצפון והעמיד המון רב מן הראשון ולקץ העתים שנים יבוא בוא בחיל גדול וברכוש רב: ובעתים ההם רבים יעמדו על מלך הנגב ובני פריצי עמן ינשאו להעמיד חזון ונכשלו: ויבא מלך הצפון וישפך סוללה ולכד עיר מבצרות וזרעות הנגב לא יעמדו ועם מבחריו ואין כח לעמד: ויעש הבא אליו פרוצונו ואין עומד לפניו ויעמד בארץ העבי וכלה בידו: וישם פניו לבוא בתקף כל מלכותו וישרים עמו ועשה ובת הנשים יתן לו להשחיתה ולא תעמד ולא לו תהיה: וישם פניו לאיים ולכד רבים והשבית קצין חרפתו לו בלתי חרפתו ישיב לו: וישב פניו למעוזי ארצו ונכשל ונפל ולא ימצא: ועמד על פנו מעביר נוגש הדר מלכות ובגמים אחדים ישבר ולא באפים ולא במלחמה". ומבאר ה'אבן עזרא' ועתה יחל לדבר על העתידות שנושאו ודע כי ארם היא צפונית מערבית לארץ ישראל גם קוסטנטינא היא צפונית, ובעת קץ שיגיע קץ מלך הצפון אשר אמר והצליח עד פלה זעם אז יבא קץ הגואל כאשר יפרש, והנה לא הזכיר מתי יהיה זה רק הזכיר כי זה המלך אשר יצא ועשה מלחמה עם מלך מצרים וילכד את מצרים, וילך לארץ ואז יהרג, ואחר ימים ידועים במספר מיום מותו יבא הגואל לישראל. רואים מה'אבן עזרא' שלפני ביאת הגואל תפתח מלחמה בין טורקיה למצרים, כאשר הטורקים יכבשו את מצרים,

ואחר כך יעלו למלחמה על ארץ ישראל ויכבשוה מבני פריצי עמך, וישחיתו רבים מבני ארץ ישראל, היל"ת, ויבקשו לכלות את כנסת ישראל ובה לא יצליחו. וראה זה פלא: לשון הפסוק על נפילת מלכות הערב רב במלחמת גוג ומגוג, "ובני פריצי עמך ינשאו להעמיד חזון ונכשלו" בגימטריא **נתניהו**, וכן **"ובני"** מרמז על **בנימין**. וכן **בני** ר"ת **בנימין**, **איר**, **נפתלי**.

ובנימים אלו אנו שומעים על התגרות מלחמה בין טורקיה למצרים סביב הנושא של עזה וארץ ישראל. וכבר ראינו בעבר בענין ספינת המרמרה שהטורקים היו מוכנים להלחם עבור עזה. והמלחמה הזאת תגרוור אחריה מלחמת אדום וישמעאל בכל העולם, כי רוסייה תצא למלחמה נגד טורקיה, פידוע שהם שכנים אויבים זה לזה וחלוקים מאד בענין עזה. וכבר הבאנו מהספר 'אורחות רבנו' מהסטייפלר (עקבתא דמשיחא חלק ה עמוד עג וכעין זה בחלק א עמוד מד) **קבלה בידינו מתלמידי הגר"א בשם הגאון: אם הספינות של מלכות רוסיא יחצו את מיצר 'בוספורוס' [ה'דרדנלים'] צריכים ללבש בגדי שבת, לומר לך, שהשעה קרובה אז לביאת המשיח. ומרן הסטייפלר זצ"ל באר, שהכונה שיכבשו את המקום. וכן מובא בספר 'כלילת יופי' (עמוד ש"ז) ג' נביאים נתנבאו בסגנון אחד, הגר"א, היהודי הקדוש מפשיסחא, ורבי ישראל מרוז'ין, כל אלו השלשה אמרו ממש בנסח אחד, כי בשעה שהרוסים יכנסו לטורקיא, צריכין אנו ללבש בגדי יום טוב לכבוד ביאת המשיח. והוסיף הרה"ג ר' גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א בעמח"ס 'גם אני אודך' שחמאס בגימטריא לגוג ומגוג עם האותיות, לרמז שמלחמת החמאס בעזה תוביל למלחמת גוג ומגוג. והוסיף הרה"ג ר' ד. לב שליט"א שמבצע צוק איתן עזה בגימטריא במוצאי שביעית, כי כל זה הכנה ל"במוצאי שביעית בן דוד בא". והוסיף הרה"ג ר' ציון דוד סיבוני שליט"א שבמוצאי שביעית עם האותיות בגימטריא הפסקת אש, לרמז שרק אז נזכה להפסקת אש כשתסיימנה המלחמות של שנת השביעית, ובמוצאי שביעית בן דוד בא. והוסיף הרה"ג ר' ש. היסקין שליט"א שהשתלשל בסמל של החמאס שתי חרבות שנגרות חותכות את המסגד הישמעאלי בהר הבית, לרמז שאכן מהם יתגלגלו העניינים שיביאו את חרבן המסגד הזה, ואת בנין בית המקדש בב"א. והוסיף הרה"ג ר' מנחם ברהום שליט"א שהשתלשל בגשמיות כמה פעמים הפסקות אש ל72 שעות, לרמז שהסתיימו ה72 שנים של קץ הזהר, והגאלה בפתח.**

מסרת זו על בוספורוס נרמזת גם בתרגום יונתן בן עוזיאל על הכתוב האחרון של נבואת בלעם (במדבר כד, כד) **"וצים מיד פתים וענו אשור וענו עבר וגם הוא עדי אבד"**. ומתרגם יונתן וציצין יצטרחו במני זינא, ויפקון באכלוסין סגיאי מן למברניא, ומארע אטליא, ויצטרפון בלגיזניו ד'יפקון מן קוסטנטניני, [טורקיה] ויצערוון לאתוראי, וישעבדון כל בנוי דעבר, ברם סופהון דאלין ואלין למיפל ביד מלכא משיחא ויהוון עד עלמא לאובדנא. ובתרגום ירושלמי מוסיף שם **דרומאי**, שמרמז על **מצרים** שנמצאים בצד דרום. וכן שנת תשל"ד מרמזת בפסוק "וגם הוא עדי אבד". וכן מובא בתרגום יונתן שם (יט) **ויקום שליט מדבית יעקב ויביד וישיצי שיזבותא דמשתיר מן קוסטנטניני קרתא חיבתא**. וכן שמעתי בשם הרה"ג ר' מרדכי אלישר שליט"א ששמו של שליט טורקיה **ארדואן** בגימטריא **אָרס**. [וזה גם המספר של **איראן**]. וכן **טורקיה** בגימטריא **שדוך**. דקודם הגאלה שהיא בחינת נשואין, יש שדכן שמקשר.

וכן יש רמז שהגאלה תתחיל מנפילת עזה, בפסוקים (זכריה פרק ט) **"תרא אשקלון ותירא ועזה ותחיל מאד ועקרון פי הוביש מבטה ואבד מלך מעזה ואשקלון לא תשב: וישב ממזר באשדוד והכרתי גאון פלשתים: והסרתי דמיו מפיו ושקציו מבין שניו ונשאר גם הוא לאלהינו והיה כאלף ביהודה ועקרון פיבוס: וחניתי לביתי מצבה מעבר ומשב ולא יעבר עליהם עוד נגש פי עתה ראיתי בעיני: גילי מאד בת ציון הריעי בת ירושלם הנה מלךך יבוא לך צדיק ונושע הוא עני ורכב על חמור ועל עיר בן אתנות"**. וכן רואים בנבואת עמוס שהוא כורך את נפילת דמשק עם נפילת עזה: (עמוס א, ה) **"ושברתי בריח דמשק והכרתי יושב מבקעת און ותומך שבט מבית עדן ונלו עם**

אַרְם קִירָה אָמַר ה': כֹּה אָמַר ה' עַל שְׁלֹשָׁה פְּשָׁעֵי עֲזָה וְעַל אַרְבָּעָה לֹא אֲשִׁיבֶנּוּ עַל הַגְּלוּתְם גְּלוּת שְׁלֹמֹה לְהַסְגִּיר לְאָדוּם: וְשִׁלַּחְתִּי אֶשׁ בְּחוֹמַת עֲזָה וְאָכְלָה אֶרְמֹנֶיהָ". וּמִזְכְּרוֹת שָׁם גַּם צֹר וְצִידוֹן: (ב) "וְגַם חֲמַת תִּגְבַּל בָּהּ צֹר וְצִידוֹן". וְכֵן "לְהַסְגִּיר לְאָדוּם" מֵרָאָה שֶׁמִּכְּאֵן תִּתְּפַתַּח מִלְחַמַת גּוֹג וּמִגּוֹג שֶׁתִּבְיֵא אֶת הַנְּקָמָה בְּאָדוּם.

הַאוֹתִיּוֹת לִפְנֵי **עֲזָה הַן סו"ד**.

הַאוֹתִיּוֹת לִפְנֵי **מָגוּר הַן קִבְּלָה**.

הַאוֹתִיּוֹת אַחֲרֵי **רִקְטָ"א הַן רִשְׁבִּי**.

הַאוֹתִיּוֹת לִפְנֵי וְאַחֲרֵי **מִנְהַרְ"ה הַן נִשְׁ"ק לְמוֹ"ד סו"ד**.

וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' יוֹסֵף מֵאִיר סוֹפֵר שְׁלִיט"א שֶׁהַאוֹתִיּוֹת לִפְנֵי **עֲזָה הַן סו"ד** לְפִי הַסֵּדֶר. לְרִמְזוֹ שֶׁלְמוֹד הַסוּד מִמֵּתִיק אֶת הַדִּינִים שֶׁבָּאִים מֵעֲזָה, כִּינּוֹן שֶׁהוּא הַשֶּׁרֶשׁ שֶׁלֵּהֶם שְׁנֵרְמָז בְּאוֹתִיּוֹת שֶׁלִּפְנֵיהֶם. וְכֵן הַאוֹתִיּוֹת לִפְנֵי **מָגוּר הַן קִבְּלָה**, לְרִמְזוֹ שֶׁאִם יֵשׁ מָגוּר וּפְחַד צָרִיךְ לְלַמֵּד קִבְּלָה. וְכֵן מִצִּינּוֹ בְּגִמְרָא (ב"ב י) **פְּחַד קִשָּׁה יֵין מְפִיגוּ**. וְקִבְּלָה הִיא בְּחִינַת יֵין שֶׁמְפִיג פְּחַד. וְכֵן הַאוֹתִיּוֹת אַחֲרֵי **רִקְטָ"א הַן רִשְׁבִּי**. וְהַאוֹתִיּוֹת אַחֲרֵי **רִקְטָ"ה סַמְא"ל הַן רִבִּי שְׁמַעוֹן**. וְכֵן הַשְּׁתַלְשֻׁלוֹ שְׁמוֹת רִאשֵׁי הַחֲמָאס בְּעֲזָה **זוֹהַרִי, אֲזַהַר**, מְרַמֵּז שֶׁהַצְּרוֹת בְּאוֹת בְּגַלְל שְׁלֹא לומְדִים מִסְפִּיק בְּסִפְרָה הַזֹּהַר. וְכֵן **עֲזָה הִיְתָה בְּנַחֲלַת שְׁבֻט יְהוּדָה**, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (שׁוֹפְטִים א, יח) **"וַיִּלְכֹּד יְהוּדָה אֶת עֲזָה וְאֶת גְּבוּלָה"**. וְשְׁבֻט יְהוּדָה מְשַׁפֵּיעַ אֶת פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה דְּרַךְ מְשִׁיחַ בּוֹ דָּוִד. וְכֵן **עֲזָה** בְּגִימְטְרִיא **נָבַל**, הַקְּלָפָה שֶׁהַלְבִּישָׁה עַל הַשֶּׁפַע שֶׁל דָּוִד וְנִלְחַמְתָּה בּוֹ [נָבַל הַכְרַמְלִי]. וְכֵן **בְּעֵז** עִם הַאוֹתִיּוֹת בְּגִימְטְרִיא **עֲזָה**. וְכֵן **עֲזָה** נִלְחַמְתָּ בְּאֲשֻׁדוֹד אוֹתִיּוֹת **א"ש דָּוִד**, כִּי אֲשֻׁדוֹד הִיא גַם חֶלֶק מִנַּחֲלַת יְהוּדָה. וְכֵן הַצְּרוֹת שֶׁבָּאוֹת מֵאַרְץ לְבָנוֹן מְרַמְזוֹת עַל רַפְיוֹן בְּלִמּוּד סוּדוֹת הַתּוֹרָה, כְּמוֹבָא בְּפֵרוֹשׁ ה'מֵתוֹק מִדְּבַשׁ' עַל הַזֹּהַר (חֵי שְׂרָה קִלְב). **שְׁלִבְנוֹן** נוֹטְרִיקוֹן ל"ב נְתִיבוֹת חֲכָמָה, **נו"ן** שְׁעָרֵי בֵּינָה, וְכֵן מוֹבָא בְּסִפְרָה 'עַם הַחֲכָמָה' (תְּשׁ"ע) שֶׁל"ב הַיָּמִים הָרִאשׁוֹנִים שֶׁל הַעֲמֹרָה הֵם כְּנֶגֶד ל"ב נְתִיבוֹת חֲכָמָה, וּמִיּוֹם ל"ג בְּעֵמֶר מִתְחִילָה הָאֶרֶץ הַנִּי שְׁעָרֵי בֵּינָה מֵהָאֵמָּה. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' יְהוּדָה שְׁוֹאֲרֵץ שְׁלִיט"א שֶׁאַחֲרֵי שֶׁהִתְקַיֵּם בְּנוֹ **"מִלְּאָה הָאֶרֶץ חֲמָס"**, נִצְפָה שֶׁיִּתְקַיֵּם בְּנוֹ בְּקִרְוֹב **"מִלְּאָה הָאֶרֶץ דְּעָה"** אַכ"ר. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' מ. פ. שְׁלִיט"א שֶׁצִּוּק אֵינּוּ מְרַמֵּז שְׁצָרִיךְ לַעֲלוֹת מִמִּדְרַגַּת הַנְּגָלָה שְׁנֵרְמָזת בְּאֵינּוּ אוֹתִיּוֹת **תְּנִינָא**, כִּידוּעַ שֶׁהַשֶּׁר שֶׁל נְגָלוֹת הַתּוֹרָה שְׁמוֹ **תְּנִינָא**, לְבְּחִינַת **צוּק** אוֹתִיּוֹת **קוּצוּ** שֶׁל יו"ד שֶׁמִּסְמַל אֶת פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה. וְכֵן הַרְקָטוֹת מְרַמְזוֹת **רַק טְלִית וְתַפְלִין**. וְכֵן מְדִינּוֹת **קֶטֶר וְטוֹרְקִינָה** שֶׁתּוֹמְכוֹת בְּחֲמָאס, הַן מְשַׁרְשׁ **רִקְטָה**.

וְכֵן צִרְתָּ הַמְּנַהֲרוֹת מְרַמְזֵת שְׁצָרִיךְ לְהַפְגִּס לְמִנְהַרוֹת שֶׁל הַתּוֹרָה, לְפְנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה. כְּמוֹבָא בְּמִדְרַשׁ (תְּנַא דְּבִי אֵלֵיהּ רַבָּא ו) **"הַבִּינֵי הַמְּלַךְ חֲדָרִי"**, כְּשֵׁם שֶׁיֵּשׁ לְהַקְב"ה חֲדָרֵי חֲדָרִים בְּתוֹרָתוֹ, כֵּן יֵשׁ לָהֶם לְתַלְמִידֵי חֲכָמִים לְכָל אֶחָד וְאֶחָד חֲדָרֵי חֲדָרִים בְּתוֹרָתוֹ, וְאִם רְאִיתָ שֶׁהַיִּסוּרִין מִמְשַׁמְשִׁין וּבָאוֹת עֲלֶיךָ רוּץ לְחֲדָרֵי דְּבָרֵי תּוֹרָה וּמִיַּד הַיִּסוּרִין בּוֹרְחִין מִמֶּנּוּ, שְׁנֵאֲמַר **"לֵךְ עִמִּי בֵּא בְּחֲדָרֶיךָ"**. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' יְהוּדָה וְיַנְגוּט שְׁלִיט"א עַל פִּי הַמּוֹבָא בְּהַקְדַּמַת הַסֵּפֶר 'דְּעַת וּתְבוּנָה' לְבֵן אִישׁ חֵי שֶׁהָאֵרִיז"ל שְׁמוֹ הָיָה יְצָחָק, כִּי נִדְּבַק בְּמַדַּת חֲפִירַת הַבְּאֵרוֹת שֶׁל יְצָחָק, וְחִפְרָה בְּאֵרוֹת מִיָּם חַיִּים בְּתוֹרָה. וּמִקּוֹם חֲפִירַת בְּאֵרוֹת יְצָחָק הָיָה בְּאֵזוֹר עֲזָה, כִּי כְּתוּב (בְּרַאשִׁית כו, יז) **"וַיִּלְךְ מִשָּׁם יְצָחָק וַיַּחֲנוּ בְּנַחֲל גְרָר וַיֹּשֶׁב שָׁם: וַיֹּשֶׁב יְצָחָק וַיַּחֲפֹר אֶת בְּאֵרֵת הַמַּיִם אֲשֶׁר חָפְרוּ בִּימֵי אַבְרָהָם אָבִיו"**, וְכְּתוּב (שִׁם י, יט) **"בְּאַכָּה גְרָרָה עַד עֲזָה"**. וַיֵּשׁ כְּאֵן רִמְזוֹ שֶׁאִם חֵס וְשָׁלוֹם לֹא נִחְפָּר בְּאֵרוֹת מִיָּם חַיִּים בְּפְנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה, שֶׁהֵם בְּסוּד בְּאֵרוֹת שֶׁל עֲזָה, נִקְבַּל בְּעֲזָה חֲפִירוֹת שֶׁל טָרוֹר ה' יְרַחֵם. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' מ. פ. שְׁלִיט"א שֶׁמִּנְהַרוֹת בְּהַפּוֹךְ אוֹתִיּוֹת **תּוֹרָה נ"ם**. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' יוֹסֵף מֵאִיר סוֹפֵר שְׁלִיט"א שֶׁהַאוֹתִיּוֹת לִפְנֵי **מִנְהַרְ"ה הַן לְמ"ד ד"ק**, הֵינְנוּ לְמוֹד סוּדוֹת הַתּוֹרָה שֶׁהֵם הַחֶלֶק הַדָּק וְהַרוּחָנִי. וּבְאֵפֶן אַחֵר **לְמוֹד ק"ד**, שֶׁעֲנִינּוֹ רִמְזוֹ וְסִימָן שְׁמוֹבִיל לְרָז, וְכִמוֹ שֶׁהִשְׁתַּלְשַׁל בְּגִשְׁמִיּוֹת **קוֹד סוּדִי**. וְכֵן הַאוֹתִיּוֹת הַקּוֹדִי הֵן **קו"ד**, וְכֵן הַאוֹתִיּוֹת לִפְנֵי **מִנְהַרוֹת הַן לְמ"ד הַק"ש**, שֶׁהוּא הַרְמָז שְׁמוֹבִיל לְרָז. וְכֵן הַאוֹתִיּוֹת לִפְנֵי וְאַחֲרֵי **מִנְהַרְ"ה הַן נִשְׁ"ק לְמוֹ"ד סו"ד**. וְהוֹסִיף

הרה"ג ר' ד. לב שליט"א שמונהרות בגימטריא שבת, הזמן המסגל ללמוד סודות התורה. וכן שמעתי בשם הרה"ג ר' יצחק רצאבי שליט"א שמונהרות שהן דבר שבסתר, באות על עברות שבסתר שחטאו באינטרנט, מדה כנגד מדה. וכן מנהרה באידיש אינטר, מרמזת על חטאי האינטרנט. והוסיף הרה"ג ר' יוסף מאיר סופר שליט"א שפצצ"ת בחלופ א"ת ב"ש הוא שם אה"ה המסמל את ספירת הדעת. וכיון שפוגמים את הדעת ח"ו, מקבלים את הלעמת זה שלו, שנרמז בא"ת ב"ש שלו פצצ"ת. והוסיף הרה"ג ר' מ. פ. שליט"א שמונהרה בגימטריא יצר.

שמעתי מהרה"ג ר' י.מ.ד.ג. שליט"א שקלפת האינטרנט מרמזת בכתוב (תהלים פט, נא) "זכר אדני חרפת עבדיך שאתי בחיקי כל רבים עמים: [אנשים שהם מעבדיך, היינו יראי השם, נושאים בחיקם את קלפת עמים רבים] אשר חרפו אויביך הוי"ה אשר חרפו עקבות משיחך" [בתקופת עקבתא דמשיחא, מעכבים את הגאולה]. וכאן המקום להוסיף את מה שהבאנו מהספר 'לקט רשימות' שיש לו קבלה איש מפי איש מרבי הושע לייב דיסקין זצ"ל שבמלחמה האחרונה קודם ביאת המשיח ינצלו כל היהודים החרדים לדבר ה' שמבדלים מן העמים. [מאינטרנט מלכלך וכו']. היינו שאז יתקים הפסוק "ובשרידים אשר ה' קרא". ויצטרכו בשביל להנצל להיות מהשרידים אשר ה' קורא להבדל מהעמים. אמנם ידוע מה שאמר האדמו"ר ר' אהרון מבבל זצוק"ל אחר השואה, שקודם עם ישראל צריכים לחזור להיות מה שהיו, ואחר כך יבא משיח. היינו שלא שיך שמשח יבא לשבורי לב שאבדו את משפחתם ואת כל היקר להם, כיון שהגאולה לא תהיה שלמה, על כן צריכים לחזור למצב של גדלות כדי לזכות לגאולה. ולפי דברי הגר"ל דיסקין זצ"ל שיהיה ברור בין צדיק לרשע איך שיך ששוב יהיה אסון לפני ביאת המשיח וצ"ע.

וכן צי"ק ר"ת צניעות וקדשה, ואיתן אותיות תנאי, לרמז שזה תלוי בזה ככתוב (דברים כג, טו) "כי ה' אלהיך מתהלך בקרב מחנך להצילך ולתת איביך לפניך והיה מחנך קדוש ולא יראה בך ערות דבר ושב מאחריו". והוסיף הרה"ג ר' ד. לב שליט"א שרצועת עזה בגימטריא שבו ישראל. והוסיף הרה"ג ר' ציון דוד סיבוני שליט"א שזה גם המספר של "בעתה אחישנה". והוסיף הרה"ג ר' מ. פ. שליט"א שחמא"ס מרמזים על ח"ם אין סוף. היינו התחממות הדינים שבאים מהאין סוף. ומחבלי מרמזים על מ"ח בל"י שכל שגורם את הצרות, כי אין אדם חוטא אלא אם כן נכנסה בו רוח שטות. כאשר מתנהגים בצורה מטרפת, וחוטאים בחטאים שהם טרוף של שטות, מקבלים מדה כנגד מדה ענש מטרור של טרוף משגע שאין בו שום שכל. וכן השתלשל עקר הלחימה במקום ששמו שוגיעה מלשון שגעון. וכן מובא בשם הרה"ג ר' יהודה שורן שליט"א שחמא"ס ר"ת אלו סוף חבלי משיח.

וכן מובא מהרה"ג ר' שמעון מזוז שליט"א שפיתת הפרזל עולה בגימטריא כמנין עשרת המזמורים של ה'תקון הפללי: ט"ז, ל"ב, מ"א, מ"ב, נ"ט, ע"ז, צ', ק"ה, קל"ז, ק"ן. וכידוע מדברי רבנו מוה"ר"ן שבכח עשרת המזמורים הללו בתהלים, מצילים את האדם מכל סוגי החצים ששולחים נגדו הס"מ וחילותיו. ונראה להוסיף שזה גם מספר הכתוב (חבקוק ב, ד) "וצדיק באמונתו יחיה". והוסיף הרה"ג ר' ציון דוד סיבוני שליט"א שמבצע צוק איתן בגימטריא תיקון פללי. וכפת ברזל עם האותיות בגימטריא הכתוב (זכריה ב, ט) "ואני אהיה לה נאם ה' חומת אש סביב".

וכן מבצע 'צוק איתן' עם המלים והכולל, בגימטריא 'עת קץ'. ובגימטריא הכתוב המרמז על המתקת הדינים "וימתקו המים" ובגימטריא הכתוב "אתן אני להצלך". וכן איתן ר"ת בב' אפנים של הכתוב (ירמי' ד, א) "אם תשוב ישראל לא הוי"ה אלי תשוב". וכן צי"ק ר"ת (ירמיהו לא, ה) "קומו ונעלה ציון". וכן על הפלסטניאיים כתוב: (במדבר לג, נה) "ואם לא תורישו את ישבי הארץ מפניכם והיה אשר תותירו מהם לשפים בעיניכם ולצנינם בצדיכם", וצנינים פרש רש"י קוצים. היינו שהפלסטניאיים הם בחינת קו"ץ, אותיות צו"ק. וכן המלחמה בעז"ה היא בעזרת השם.

וְכֵן צִוּק אֵיטֵן ר'ת צ"א וס'ת ק"ו, הֵינּוּ רִמּוּז עַל פֶּרֶק צ"א מִתּוֹךְ ק"ו פְּרָקֵי הַתְּהִלִּים, שֶׁשָּׁם כְּתוּב "יֵשֵׁב בְּסֵתֶר עֲלִיּוֹן בְּצֶל שְׂדֵי יִתְלוֹנָן: [שֵׁם שְׂדֵי בְּגִימָטְרִיא רֶקֶטָא, שׁוֹמֵר דְּלִתּוֹת ?שְׂרָאֵל] אִמֵּר לֵה' מַחְסֵי וּמְצוּדֹתַי אֱלֹהֵי אֲבֹטַח בּוֹ: כִּי הוּא יִצְיַלְךָ מִפַּח יְקוּשׁ מִדְּבַר הוֹוֹת: בְּאַבְרָתוֹ יִסְךְ לָךְ וְתַחַת כְּנַפְיֹו תִּחְסֶה צִנָּה וְסִחְרָה אֲמַתּוֹ: לֹא תִירָא מִפַּחַד לִילָה **מַחֲץ יְעוֹף יוֹמִם** מִדְּבַר בְּאִפְל יִהְלַךְ מִקְטֵב יִשׁוּד צְהָרִים: **יִפֹּל מִצְדָּךְ אֶלְךָ** וּרְבֵבָה מִימִינְךָ אֶלֶיךָ לֹא יִגָּשׁ" [נִפְלוּ יוֹתֵר מֵאֶלְךָ טִילִים, וּבְרוּךְ הַשֵּׁם יֵשׁ נִסִּים גְּדוּלִים]. וְכֵן מוּבָא ב'אֲגָרוֹת הַחֲזוֹן אִישׁ' (א' ר"ד) **בְּזִמְן הַמְּלַחְמָה תְּהֵא רְגִיל בְּשִׁיר שֶׁל פְּגָעִים**. הֵינּוּ שְׂרָאוּי לומר מִזְמוֹר צ"א בְּזִמְן מְלַחְמָה בְּכָל עֵת. וְכֵן צ"א בְּגִימָטְרִיא **סוּכָה**, שֶׁה' יִפְרֹשׁ סִפְתָּ שְׁלוֹמוֹ עֲלֵינוּ, וְנִזְכָּה בְּקָרוֹב לְסוּכַת דָּוִד. וְכֵן צ"א בְּגִימָטְרִיא שְׁמוֹת הוֹי"ה אֲדוֹנָי שְׁמִסְמָלִים אֶת חֲבוּר מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף וּמְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד. וְכֵן שְׁמַעְתִּי בְּשֵׁם הַגֵּר צְבִי חֲשִׁין שְׁלִיט"א שֶׁהַכְּתוּב **"לֹא תִירָא מִפַּחַד"** בְּגִימָטְרִיא **תשע"ד**. וְכֵן **צִוּק אֵיטֵן** הַפְּסוּק מִהַפְּטָרַת פְּרִשְׁת מִטוֹת בַּה הַחֵל הַמְּבַצֵּעַ (ירמ' א, ח) "אֵל תִּירָא מִפְּנֵיהֶם כִּי אֲתָן אֲנִי לְהַצְלִיךְ".

וְכֵן צִוּק אֵיטֵן מִסְמַל אֶת חֲבוּר מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף וּמְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד, כִּי **אֵיטֵן** מִסְמַל אֶת יוֹסֵף הַיְסוּד, כְּכַתוּב עַל יוֹסֵף (בראשית מט, כד) **"וַתֵּשֶׁב בְּאֵיטֵן קִשְׁתּוֹ"**. וְצוּק מִסְמַל אֶת מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד, שֶׁהוּא בְּבַחֲיִנַת שְׁעִיר לְעֲזָאזֵל שְׁנֹשֶׁלְךָ מִהַצּוּק, כַּמוּבָא בְּרַמ"ע מִפְּאֲנוּ (עֶשְׂרֵה מֵאֲמֵרוֹת ח"ג ס"ה) שִׁיְהוּדָה רִמּוּז לְתַמָּר שִׁיזְכוּ לְנִשְׁמָה שֶׁתִּקַּל אֶת צַעַר הַשְּׂכִינָה, כְּשֶׁתִּסְבֵּל עוֹנוֹת יִשְׂרָאֵל, וְלִכֵּן הוּא שָׁלַח לֵה גְדֵי עֲזִים עֲבוּר הַזְּנוּת, לְרַמֵּז לֵה עַל בַּחֲיִנַת שְׁעִיר לְעֲזָאזֵל, בְּסוּד שֶׁהַמְשִׁיחַ עֲצָמוֹ הוּא בְּבַחֲיִנַת שְׁעִיר לְעֲזָאזֵל מִשׁוּם שֶׁהוּא סוּבֵל עוֹנוֹתֵיהֶם שֶׁל יִשְׂרָאֵל. וְלִכֵּן עַל הַשְּׁעִיר לְעֲזָאזֵל הֵיטָה לְשׁוֹן שֶׁל **זְהוּרִית** שֶׁהֵיטָה מְלַבֵּינָה לְסַמֵּל אֶת כְּפָרַת עוֹנוֹת יִשְׂרָאֵל, לְרַמֵּז עַל הַכַּח שֶׁל מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד שֶׁפּוֹעֵל דְּרָךְ פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה שֶׁשְּׂרָשָׁה מִסְפָּר הַזְּהוּר. וְכֵן **עֲזָה** נִרְמְזַת בְּעֲזָאזֵל. וְכֵן **צוּק** הֵיטָה רִמּוּז בְּמַבְצֵעַ עוֹפְרַת **צוּקָה**. וְכֵן יִשְׁנוּ רִמּוּז דוּמָה בְּמַכַּת בְּרַד שֶׁהִיא מְכָה אֲשֶׁר תּוֹשֵׁלֵם בְּמִלְחָמַת גּוֹג וּמְגוּג בְּאַבְנֵי אֶלְגִּבִּישׁ וְכוּ', שֶׁנֶּאֱמַר שֵׁם **"וַעֲתָה שְׁלַח הַעֲזָה אֶת מַקְנֶךָ"** וְגו', וּמְרַמֵּז עַל הַעֲזָה שֶׁנֶּשְׁלַח לְעֲזָאזֵל, וְכֵן **"הַעֲזָה"** אוֹתִיּוֹת **עֲזָה**. וְכֵן **שְׁלַח** רִמּוּז לְפָרֶשֶׁת **שְׁלַח** שֶׁמִּמֶּנָּה הַתְּחִיל הַגִּלְגָּל לְהִסְתַּוֵּב עִם חֲטִיפַת הַנְּעָרִים. וְכֵן **"וַעֲתָה"** מְרַמֵּז עַל קֶץ **בְּעֲתָה**. וְכֵן הַשְּׁעִיר לְעֲזָאזֵל נִשְׁלַח בְּיַד אִישׁ **עֵתִי**. וְכֵן שְׁלוּחַ הַשְּׁעִיר הַמְּדַבְּרָה רִמּוּז לְמַכַּת **בְּרַד** אֲשֶׁר בָּאָה מִיַּד לְאַחַר הַמַּכּוֹת מִקְבוּצַת **עַד"ש** הַרוֹמְזוֹת לְשִׁנַּת **תשע"ד**. וְכֵן בְּמַכַּת בְּרַד כְּתוּב שֶׁהוּי **קוּלוֹת**, וְאָנוּ כְּעַת בְּשִׁנָּה הַשְּׁשִׁית לְשִׁמִּיטָה, עֲלֶיהָ נֶאֱמַר **בְּשִׁשִּׁית קוּלוֹת**, וְכֵן הַבְּרַד הוּא הַמְכָה הַשְּׂבִיעִית שֶׁקְשׁוּרָה לְשִׁנָּה הַשְּׂבִיעִית עֲלֶיהָ נֶאֱמַר **בְּשִׁבְעִית מְלַחְמוֹת**, וּמִכֵּיּוֹן שֶׁעֲכָשׁוּ עָרַב שְׂבִיעִית יֵשׁ בַּחֲיִנָּה שֶׁל תּוֹסֶפֶת שְׁבַת, לִכֵּן מְלַחְמוֹת הַשְּׂבִיעִית מִתְּחִילוֹת כְּבָר מְסוּף שִׁשִּׁית. וְכֵן נֶאֱמַר עוֹד בְּמַכַּת בְּרַד **"עוֹדְךָ מִסְתַּוֵּל בְּעַמִּי"** וּמְרַמֵּז עַל **סוּלָלוֹת** טִילִים. וְכֵן רֹאִים לְאַחֲרוֹנָה עֲלִית אֲרָגוֹן **דע"ש** הַמוֹסְלָמִי, אוֹתִיּוֹת **שע"ד**. (בְּבִיאור זֶה סִייעֵנִי הַרַמ"ז שְׁלִיט"א).

הַצְּרוֹת שְׁסוּבְלִים הַיּוֹם מַעֲזָה, נִגְרָמוּ כְּתוּצָאָה מִהַסְכָּמִי אוֹסְלוּ הַיְדוּעִים לְשִׁמְצָה, בְּהֶם נִתְּנוּ לְעַרְבִים בְּעֲזָה מְדִינָה מִשְׁלָהֶם, שִׁיּוּכְלוּ לְהַכְנִיס נֶשֶׁק וְלַחֲפֹר מִנְהָרוֹת וְכוּ'. וְהַשְּׁתַּלְשֵׁל בְּהַסְכָּמִים אֵלוּ הַהַסְכָּם הַרְאִשׁוֹן בְּשֵׁם **עֲזָה וִירִיחוֹ תַחֲלָה**. וְנִרְאָה שִׁישׁ כָּאֵן רִמּוּז עַל **תַּחֲלַת** הַגְּאֻלָּה שֶׁתְּהִיָּה קְשׁוּרָה עִם **יְרִיחוֹ** תְּשִׁתְּלַשֵּׁל מַעֲזָה, דִּירִיחוֹ נִקְרָאת בְּכַתוּב (דְּבָרִים לז, ג) **"עִיר הַתְּמָרִים"**. וּבְאַרְנוּ בְּמֵאֲמַר 'חֲשַׁמֵּל לוֹלֵב' שֶׁהַתְּמָר מִסְמַל יְסוּד וּמְלָכוּת. וְכֵן **יְרִיחוֹ** מְרַמְזַת עַל **רַחֵל** הַמְּסַמְלַת אֶת הַמְּלָכוּת, וְעִם הָאוֹתִיּוֹת עוֹלָה בְּגִימָטְרִיא **רַחֵל**. וְכֵן מוּבָא בְּסִפְר 'סוּד הַמְּסַפֵּר שֵׁשׁ' מִהֶרֶב גְּלוֹזְרָסוֹן שְׁלִיט"א (ע' 56) שֶׁיְרִיחוֹ הִיא מְלִשׁוֹן **יְרַח** הַמְּסַמֵּל אֶת הַמְּלָכוּת. וְכֵן הַעִיר יְרִיחוֹ שְׁנַמְצָאת סְמוּךְ לְיַרְדֵּן וְנִקְרָאת בְּכַתוּב (בַּמְדַּבֵּר לג, מח) **"יַרְדֵּן יְרַחוֹ"**, קְשׁוּרָה לְיְסוּד שֶׁבְּמְלָכוּת שְׁנִקְרָא יַרְדֵּן. וְכֵן הַשֵּׁם **יְרִיחוֹ** הוּא עַל שֵׁם הַרִיחַ כַּמוּבָא בְּרַש"י (מ"ב כ, יג) שֶׁהִיָּה גְדֵל שֵׁם אֲפִרְסָמוֹן שְׁנוֹתֵן רִיחַ טוֹב. וְכֵן מְצִינּוּ בְּגִמְרָא (יומא לט:) **עֲזִים שְׂבִירִיחוֹ הֵיוּ מִתְּעַטְשׁוֹת מִרִיחַ קִטְרֹת**. נְשִׁים שְׂבִירִיחוֹ אֵינָן צְרִיכוֹת לְהַתְּבַשֵּׁם מִרִיחַ קִטְרֹת. וְרִיחַ מִסְמַל אֶת מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ, כְּמוֹ שְׁכַתוּב עַל הַמְּשִׁיחַ (ישעי' יא ג) **"וְהָרִיחוֹ בְּיִרְאֵת הוֹי"ה"**.

מוּבָא בְּפִרוּשׁ הַגְּר"א לְתַקוּנֵי זֶהַר (תִּיקוּן כא) **כָּל הַמְּבוּל וְהַמְּעֻשָׁה דְשְׁלִיחוֹת יוֹנָה מִתְּפָרֵשׁ הַכָּל עַל הַגְּלוּת וְהַגְּאֻלָּה**. וְכֵן מוּבָא בְּמִדְרַשׁ 'סִדְרַ עוֹלָם רַבָּה' (פֶּרֶק רִבְעִי) שֶׁנֶּחַ שְׁלַח אֶת הָעוֹרֵב בִּי בְּתַמּוּז, וְשָׁלַח אֶת הַיּוֹנָה בְּפַעַם הָרִאשׁוֹנָה בִּי"ז בְּתַמּוּז, וְשׁוּב שְׁלַח אֶת הַיּוֹנָה בְּכ"ד בְּתַמּוּז, וּבַיּוֹם כ"ד בְּתַמּוּז חֲזָרָה הַיּוֹנָה לְעֵת עָרַב עִם עֲלָה זֵית בְּפִיָּה. וְכֵן מְבַצֵּעַ צוּק אֵיטֵן הַתְּחִיל בִּי' בְּתַמּוּז. וְהֵיטָה מַעִין הַפְּסָקָה וְהַתְּחַדְּשׁוֹת בְּיַתֵּר שְׁאֵת בִּי"ז בְּתַמּוּז. וְכֵן מְצִינּוּ בְּזֶהַר (שְׁלַח קס"ה). **"עֲלָה זֵית"** זֶה מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ בְּנוֹ שֶׁל דָּוִד, וְזֶה הוּא שְׂרַמְזָה יוֹנָה בִּימֵי נֹחַ **"וְהֵנָּה עֲלָה זֵית טָרַף בְּפִיָּה"**. וְכֵן מוּבָא בְּשֵׁם הַרַה"ג ר' יִצְחָק גַּנְזְבוּרְג שְׁלִיט"א שְׁכ"ד **תַּמּוּז** הוּא הַתְּאָרִיךְ הַיְחִיד בְּשִׁנָּה שְׁיִוְצָא בְּגִימָטְרִיא 477 כְּמִנְיֵן **בְּעֲתָה**. הָאוֹתִיּוֹת הַגְּלוּיּוֹת בְּבְּעֲתָה בְּגִימָטְרִיא 477. וְרַק חֶלֶק הַמְּלוּי בֵּית עֵינ תּוֹ הֵא בְּעַצְמוֹ, שׁוּב בְּגִימָטְרִיא 477. וְהוֹסִיף הַרַה"ג ר' מ. פ. שְׁלִיט"א **שְׂבִעֲתָה** בְּגִימָטְרִיא **עֲזָת**.

תשע"ד אותיות בשירת הים.

מצינו בזהר (תיקונים סז. פנחס ריט: תיקוני זוהר חדש קטו.) שהקץ האחרון יבוא דרך שם **ע"ב**, הנרמז במאמר חז"ל על הפתוב (ישעי' סג, ד) "**כי יום נקם בלבי ושנת גאולי באה**". **ללבי גליתי לאברי לא גליתי**. ומבאר הזהר שם "**ללבי**" בגימטריא **ע"ב**, ובגימטריא "**ויכלו**". לרמז על הקץ שיבא משם **ע"ב**. וכן הפתוב "**עין בעין יראו בשוב ה' ציון**" ר"ת **ע"ב**, וכן הפתוב "ויהי מבדיל בין מים למים" ר"ת בגימטריא **ע"ב**. ומבאר המ'תוק מדבש' שהוא המבדיל בין המים המרים של הגלות, לבין מים המתוקים של הגאולה. וכן הפתוב "מלחמה לה' בעמלק", ר"ת בגימטריא **ע"ב**. עד כאן לקוט מדברי הזהר. וכן מצינו במדרש (דברים רבה א, יא) **כשפא לגאלם גאלם בשבעים ושתיים אותיות**. וכן מובא בשער הפסוקים 'להאריז' (יתרו קמו) ששם **ע"ב** יש לו מלוי שהוא בגימטריא **פק"ד**, ומרמז על סוד הפקידה.

מצינו בזהר חדש (תיקונים קטו.) שהפתוב "**מי כמכה באלם הו"ה**" ר"ת בגימטריא **חסד** לרמז על מדת החסד שפעלה בקריעת ים סוף. וכן שם **ע"ב** יוצא מהפסוקים של קריעת ים סוף "**ויסע ויבא ויט**", ובספר תורה כתובה שירת הים מע"ה לבנים. ומובא ב"לקוט ראובני" (ערך גאולה) שהגאולה תבא דרך שם **ע"ב**, שיפעל דרך שם **ע"ה** שהוא אחד השמות של **ע"ב** כמנין **כה"ן** איש החסד. ונראה שגם ענה מרמזת בפסוקים "**ויסע, ויבא, ויט**", (שמות יד, יט) "**ויסע מלאך האלהים ההלך לפני מחנה ישראל וילך מאחריהם ויסע עמוד הענן מפניהם ויעמד מאחריהם: ויבא בין מחנה מצרים ובין מחנה ישראל ויהי הענן והחשך ויאר את הלילה ולא קרב זה אל זה כל הלילה: ויט משה את ידו על הים וילך ה' את הים ברוח קדים ענה כל הלילה וישם את הים לחרבה ויבקעו המים**".

וכן מספר האותיות בשירת הים הוא **תשע"ד**. לכן אחרי אמירת כל **התשע"ד** אותיות בתפלה, מוסיפים את פסוקי הגאולה "**ועלו מושיעים בהר ציון לשפט את הר עשו**". והוסיף הרה"ג ר' אביגדור אהרנזון שליט"א שהר"ת של כל הפסוק "**מי כמכה באלם הו"ה מי כמכה נאדר בקדש נורא תהלת עשה פלא**" בגימטריא ה'**תשע"ד** עם האותיות. וכתוב זה נכתב בספר תורה בדיוק **באמצע** שירת הים, היינו הלבנה האמצעית, לרמז שפתוב זה הוא הברית התיכון של כל השירה, לכן הוא נמצא בנקודת האמצע. כמובא ב'דעת זקנים' מבעלי התוספות (שמות טו, יא) שאומרים פעמים מי כמכה, על שני נסים גדולים שהיו בקריעת ים סוף וכו'. וכן הפתוב (שמות טו, יא) "**מי כמכה נאדר בקדש**" ס"ת **שיר"ה**. וכן הפתוב שנואמר על קריעת ים סוף (שמות טו, ו) "**ימינך ה' נאדרי בכח ימינך ה' תרעץ אויב**", בגימטריא ה'**תשע"ד**.

מובא בכתבי הגרמ"מ משקלוב (ביאורי זוהר יא) **עקר שכיכת חמת המלך אחר זמן כל תפלת שחרית, אז ויאמר חרבונא כו', ויוציא כאור צדקנו הוא סוף חצות היום, ואחר כך אחר חצות משפטנו כצהרים, ותוסף ותפל לפני רגליו ותבך**, והוא סוד תפלת המנחה להעביר רעת כו', ואז לעת ערב, יום אשר שברו אויבי היהודים, נהפך, ולעת ערב יהיה אור. ואכן ראינו בזמן חצות היום של האלף הששי בשנים תש"ן תשנ"א, שהיה אחד מזרח גרמניא ומערבה, ובעקבותיו נפילת הקומניזם, וכבוש פניית על ידי עירק, ובהמשך מלחמת המפרץ וכו'. והוסיף הרה"ג ר' פיביש זיידעס שליט"א שגם **קץ תשע"ה** הוא בזמן חצות היום הפרטי של המאה הנוכחית שהתחילה בשנת ת"ש. דכשם שיש בחינת יום ולילה וחצות וכו' לכל אלף, כך יש באופן פרטי לכל מאה, ולכל עשר, ולכל שנה וכו', כידוע בסדור הרש"ש. ולכן בשנת תשע"ה צפויים מלחמת גוג ומגוג וביאת המשיח, וכפי שבארנו על תרע"ה ותקע"ה שהיו בהן מלחמות עולם, פי גם הן היו בחינת חצות של המאות הקודמות. וכן **ערב אותיות רבע**, פי הערב שיך לרבע האחרון של כל יחידת זמן.

במוצאי שנת תשע"ה אנו נכנסים לשנת ה' אלפים תשע"ו שהיא שנה שחוזרת לשרש, היינו שמתחלקת לאותו מספר [76 כפול 76] דבר נדיר שקרה בפעם שעברה בשנת תרכ"ה, [שנת הכת"ר] ויקרה בפעם הבאה בשנת תתקכ"ט. ומשנת הכת"ר עד שנת תשע"ו עברו 151 שנים כמנין קומ"ה, או מקו"ה. וכן אם מוצאי שביעית תשע"ה הוא סיום זמן הגלות, אז ימי הגלות הם בדיוק כמו מבריאת העולם עד שגולד אברהם, שהוא אלף תתקמ"ח שנים, כי בתשעה באב תשע"ה נעשה בדיוק אלף תתקמ"ח שנים ימי גלות. וכשם שבא אברהם ונטל שכר כל הדורות שלפניו, כך באו בני דור הגאולה ונטלו שכר כל ימי הגלות. וכן מובא בשער הפונות' להאריז"ל (הקדמה לברכות השחר א) שברורי הנשמות שנובררו מבריאת העולם עד אברהם אבינו, הם אותו סוד של ברורי הנשמות שנובררו בזמני הגלות. ונביא מהאריז"ל שבשנת תשע"ה יסתימו כל הברורים. וכן

הפְּתוּב (דברים טו, א) "מִקֵּץ שִׁבְעֵי שָׁנִים תַּעֲשֶׂה שְׁמִטָּה" אוֹתִיּוֹת תַּשְׁעִה שְׁתֵּהִי שְׁנַת הַשְּׁמִיטָה הַבְּעַל־ט. וְכֵן ר"ת וס"ת בְּמוֹצָאֵי שְׁבַעַת בֶּן דָּוִד בָּא בְּגִימְטְרִיא תַשְׁעִה. וְכֵן תַשְׁעִו בְּגִימְטְרִיא הַיְשׁוּעָה הַשְּׁלֵמָה. וּבְגִימְטְרִיא בִיאַת הַמְּשִיחַ. וּבְגִימְטְרִיא הַפְּתוּב (ישעי' מח, יא) "לְמַעַנִי לְמַעַנִי אֶעֱשֶׂה". וּבְגִימְטְרִיא לְשׁוֹן הַגְּמְרָא (סנהדרין צח.) לֹא זָכוּ "עֲנִי וְרִכְבּ עַל חֲמוֹר". וּבְגִימְטְרִיא הַפְּתוּב (תהילים פט, יד) "תְּרוּם יְמִינֶךָ". וְכֵן שְׁנַת תַשְׁעִה מְרַמֶּזֶת בְּפְתוּב (תהילים לו, ז) "אָדָם וּבְהֵמָה תוֹשִׁיעַ יְהוָה". וּלְפָנֵי זֶה יֵשׁ אוֹת ה', הַמְרַמֶּזֶת עַל ה' אֱלֹפִים. וְכֵן תַשְׁעִה ס"ת נִסַח הַתְּפִלָּה 'רַחֵם עַל צִיּוֹן כִּי הִיא בֵּית חַיִּינוּ. וְלַעֲלוּבַת נֶפֶשׁ תוֹשִׁיעַ בְּמַהְרָה'.

וְכֵן אוֹמְרִים שְׁבָלִיל הַסְּדֵר תַשְׁעִד תַּחַל סְדְרָה שֶׁל אַרְבָּעָה לְקוּיֵי יְרַח. הַרְאִשׁוֹן בְּלִיל הַסְּדֵר תַשְׁעִד, הַשְּׁנִי בְיוֹם רֵאשׁוֹן שֶׁל סְכוּת תַשְׁעִה, הַשְּׁלִישִׁי בְלִיל הַסְּדֵר תַשְׁעִה, וְהָרְבִיעִי בְיוֹם רֵאשׁוֹן שֶׁל סְכוּת תַשְׁעִו, דְּבַר נְדִיר בְּכָל קְנָה מִדָּה. וְשְׁנֵי תַאֲרִיכִים אֵלּוּ קְשׁוּרִים זֶה בְּזֶה בְּגִזְרָה שְׁנֹה, כַּמּוּבָא בְּרוֹשְׁלַמִי (סוכה י:) ר' יוֹחָנָן בְּשֵׁם ר' יְשַׁמְעֵאל נֹאמֵר ט"ו בְּפֶסַח וְנֹאמֵר ט"ו בְּחַג. מֵה ט"ו שְׁנֹאמֵר בְּפֶסַח לְלֵלָה הַרְאִשׁוֹן חוֹבָה וְשֹׂאֵר כָּל הַיָּמִים רְשׁוּת אַף ט"ו שְׁנֹאמֵר בְּחַג לְלֵלָה הַרְאִשׁוֹן חוֹבָה וְשֹׂאֵר כָּל הַיָּמִים רְשׁוּת. וְכֵן שְׁמַעְתִּי מֵהַרְה"ג ר' יְהוּדָה אֲרֵיָה סַאֲפְרִין שְׁלִיט"א שׁו' פְּעָמִים הוּ"ה הוּא הָאֱלֹהִים בְּגִימְטְרִיא תַשְׁעִד, לְרַמֵּז שֶׁבְּשְׁנַת תַשְׁעִד נִכְנָסִים לַפֶּעַם הַשְּׁבִיעִית שֶׁל הוּ"ה הוּא הָאֱלֹהִים, וְהַשְּׁבִיעִית הִיא כְּבָר מְשִיחַ בֶּן דָּוִד, הַיְיָנוּ גְאֻלָּה מִמֶּשׁ.

וּנְנִסָּה לְבָאֵר אֵת דְּבַרֵי הַגְּמְרָא לְפִי הַמַּהְר"ל עִם הַמְצִיאוֹת שֶׁל יְמִינוּ (סנהדרין צז.) תָּנוּ רַבָּנָן, שְׁבוּעַ שֶׁבֶן דָּוִד בָּא בּו, שְׁנָה רֵאשׁוֹנָה [תשס"ט] מִתְקִים מִקְרָא זֶה, "וְהַמְטְרֵתִי עַל עִיר אַחַת וְעַל עִיר אַחַת לֹא אֲמַטִּיר". [בְּשְׁנָה זוֹ הַתַּחֲלִיל מִשְׁבַּר כְּלָלִי בְּכָל הָעוֹלָם חוּץ מֵאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל]. שְׁנִיָּה [תש"ע] חֲצִי רַעַב מִשְׁתַּלְחִין. [הַמְשַׁבֵּר הַכְּלָלִי מַחְרִיף]. שְׁלִישִׁית [תשע"א] רַעַב גָּדוֹל, וּמִתִּים חֲסִידִים וְאֲנָשֵׁי מַעֲשֶׂה. [לְצַעֲרָנוּ נִפְטָרִים הַרְבֵּה גְדוּלֵי יִשְׂרָאֵל הִיל"ת. וְזֶה גַם בְּסוּד הַקְּרִבְנוֹת שְׁאוּמְרִים בְּתַחֲלַת תְּפִלַּת מִנְחָה]. בְּרַבִּיעִית [תשע"ב] שֶׁבַע וְאִינוּ שֶׁבַע. [מִתַּחֲלִילָה הֵינִת הַגְּאֻלָּה כְּדַבְּרֵי הַמַּהְר"ל]. בְּחַמִּישִׁית שֶׁבַע גָּדוֹל, וְאוֹכְלֵי וְשׁוֹתֵי וְשִׁמְחִין, וְתוֹרָה חוֹזֶרֶת לְלוּמְדֵיהָ. בְּשִׁשִּׁית [תשע"ד] קוֹלוֹת. מְבָאֵר רַש"י קוֹלוֹת שֶׁבֶן דָּוִד בָּא, [גְּדוּלֵי יִשְׂרָאֵל אָמְרוּ שְׁמִשִּׁיחַ בְּפֶתַח]. וְכֵן תַשְׁעִד אוֹתִיּוֹת שְׁתַּדַּע, שֶׁבֶן דָּוִד בָּא. (הַתְּקַבֵּל מֵהַרְה"ג ר' דוֹד לֹלוּשׁ שְׁלִיט"א). וּבְשִׁבְעִית [תשע"ה] מְלַחְמוֹת. בְּמוֹצָאֵי שְׁבִיעִית [תַּחֲלִילַת תַשְׁעִו] בֶּן דָּוִד בָּא. וְכֵן שְׁמַעְתִּי שֶׁבְּמוֹצָאֵי שְׁנַת הַשְּׁמִיטָה תַשְׁס"א הִיְתָה בְּאֵרָה"ב שְׁמִיטַת קַרְקָעוֹת [נְפִילַת מַגְדְּלֵי הַתְּאוּמִים], וּבְמוֹצָאֵי שְׁנַת הַשְּׁמִיטָה תַשְׁס"ח הִיְתָה שְׁמִיטַת כְּסָפִים, שְׂאֵז בְּסוּף הַשְּׁנָה מִמֶּשׁ הַתַּחֲלִילָה הַנְּפִילָה הַכְּלָלִית בְּאֵרָה"ב. וְעוֹד קוֹדֵם לָכֵן בְּשְׁנַת תַרצ"ט שְׁהִיְתָה מוֹצָאֵי שְׁנַת הַשְּׁמִיטָה פְּרָצָה מְלַחְמַת הָעוֹלָם הַשְּׁנִיָּה. וּבְשְׁנַת תַרע"ח שְׁהִיְתָה מוֹצָאֵי שְׁמִיטָה הִיְתָה הַצְּהָרַת בְּלִפּוֹר, כַּמּוּבָא בְּסִפְר 'יְמוֹת עוֹלָם' מֵהַרְה"ג ר' יוֹאֵל שׁוֹרֵץ שְׁלִיט"א. וְעַכְשָׁיו אָנוּ מְצַפִּים לְמוֹצָאֵי הַשְּׁמִיטָה הַבְּאָה תַשְׁע"ה, שְׂאֵז יִגְמַר בְּרוּר הַטוֹב מֵהַרַע כְּדַבְּרֵי הָאֲרִיז"ל. וְכֵן הַפְּתוּב (דברים טו, א) "מִקֵּץ שִׁבְעֵי שָׁנִים תַּעֲשֶׂה שְׁמִטָּה" אוֹתִיּוֹת תַּשְׁעִה שְׁתֵּהִי שְׁנַת הַשְּׁמִיטָה הַבְּעַל־ט. וְכֵן ר"ת וס"ת בְּמוֹצָאֵי שְׁבַעַת בֶּן דָּוִד בָּא בְּגִימְטְרִיא תַשְׁעִה. וְכֵן תַשְׁעִו בְּגִימְטְרִיא הַיְשׁוּעָה הַשְּׁלֵמָה. וּבְגִימְטְרִיא בִיאַת הַמְּשִיחַ. וּבְגִימְטְרִיא הַפְּתוּב (ישעי' מח, יא) "לְמַעַנִי לְמַעַנִי אֶעֱשֶׂה". וּבְגִימְטְרִיא לְשׁוֹן הַגְּמְרָא (סנהדרין צח.) לֹא זָכוּ "עֲנִי וְרִכְבּ עַל חֲמוֹר". וּבְגִימְטְרִיא הַפְּתוּב (תהילים פט, יד) "תְּרוּם יְמִינֶךָ". וּמְרַמֶּזֶת בְּפְתוּב (אסתר ה, ה) "מֵה שְׂאֵלְתֶךָ וַיִּנְתֶּן לָךְ וּמֵה בְּקִשְׁתֶּךָ עַד חֲצִי הַמְּלָכוֹת וְתַעֲשֶׂה". וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' א. ח. א. שְׁלִיט"א שֶׁהַתַשְׁעִו בְּגִימְטְרִיא הַפְּסוּק (דברים ל, א) "וְשָׁב וּקְבַצְנָךְ מִכָּל הָעַמִּים". וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' שְׁמוּאֵל גְּרוֹס שְׁלִיט"א שְׁנִסַּח הַתְּפִלָּה "וְתִשְׁכַּח בְּתוֹכָהּ כְּאֲשֶׁר דְּבַרְתָּ בְּגִימְטְרִיא תַשְׁעִו". וְכֵן שְׁנַת תַשְׁעִה מְרַמֶּזֶת בְּפְתוּב (תהילים לו, ז) "אָדָם וּבְהֵמָה תוֹשִׁיעַ יְהוָה". וּלְפָנֵי זֶה יֵשׁ אוֹת ה', הַמְרַמֶּזֶת עַל ה' אֱלֹפִים. וְכֵן תַשְׁעִה ר"ת הַפְּסוּק הַמְּדַבֵּר עַל גְּלוּת מִצְרַיִם, (שְׁמוֹת ה, ח) "וְאֵת מִתְּכַנֶּת הַלְּבָבִים אֲשֶׁר הֵם עֹשִׂים תָּמוּל שְׁלֹשׁם תְּשִׁימוּ עֲלֵיהֶם לֹא תִגְרָעוּ מִמֶּנּוּ". וְכֵן תַשְׁעִה בְּגִימְטְרִיא נִסַּח הַתְּפִלָּה זְכַרְנוּ בְּזַכְרוֹן טוֹב לְפָנֶיךָ. וְכֵן תַשְׁעִה ס"ת נִסַּח הַתְּפִלָּה 'רַחֵם עַל צִיּוֹן כִּי הִיא בֵּית חַיִּינוּ. וְלַעֲלוּבַת נֶפֶשׁ תוֹשִׁיעַ בְּמַהְרָה'. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' צ. ח. שְׁלִיט"א שֶׁתַשְׁעִה מְרַמֶּזֶת בְּנִסַּח הַתְּפִלָּה: 'יְהִי דְמַעַת פְּנִיָּהֶם תַשְׁעָה. וְתַאֲסֹף עֲדָר תוֹעָה. וְתַקִּים לָךְ רוּעָה. וּפְקֹד בְּטוֹב צִאֲנֶךָ. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' ש. רִיִּסְקִין שְׁלִיט"א שְׁשְׁנַת תַשְׁעִה מְרַמֶּזֶת בְּנִסַּח הַתְּפִלָּה: רַצָּה ה' אֵלֵהֵינוּ בְּעַמְךָ יִשְׂרָאֵל וּבְתַפְלַתֶם שְׁעָה. וְהֵשֵׁב אֵת הָעֶבֶדָה לְדָבִיר בֵּיתֶךָ.

מוּבָא בְּסִפְר 'לְקַט רְשִׁימוֹת' מֵהַמְשִׁיחַ דְּלִיקוּוֹאד הַרְה"ג ר' נֶתָן וּוְאִכְטְפוּיגֵל זְצ"ל (עֲנִינֵי בֵּית הַמִּקְדָּשׁ) בְּשֵׁם הַרְה"ג ר' אֶהֱרֹן קוּטְלֵר זְצ"ל שֶׁבְּשַׁעַת מְלַחְמַת הָעוֹלָם הַרְאִשׁוֹנָה הָיוּ כְּמָה שְׂשָׂאֵלוּ אֵת ה'חַפֵּץ חַיִּים' אִם זֶה מְלַחְמַת גּוֹג וּמִגּוֹג, וְעֵנָה לְכָלֶם שְׂאֲחָרֵי מְלַחְמָה זֶה יְהִיָה הַפְּסֻק, אַחַר כֵּן שׁוּב תִּהְיֶה מְלַחְמָה, וְשׁוּב יְהִיָה הַפְּסֻק, וְאַחַר כֵּן שׁוּב

תהיה מלחמה, ועם מלחמה זו יבא משיח. דברים אלו מובאים גם בספר 'לב אליהו' סוף ח"א מהגר"א לאפיאן זצ"ל בשם הגר"א וסרמן הי"ד ששמע מה'חפץ חיים', ונביא את דבריו: **החפץ חיים אמר שמלחמת גוג ומגוג תתחלק לשלשה חלקים. הראשון היה במלחמת העולם הראשונה. והשני יהיה כעשרים וחמש עד שלשים שנה אחריה. ואחר כך תבא מלחמה שלישית, שבה יסבל כל העולם, ואחרי זה יבא משיח.** ורואים שה'חפץ חיים' אמר שמלחמת גוג ומגוג עצמה תתחלק לג' מלחמות. ומלחמת העולם הראשונה, היא הראשונה של גוג ומגוג, והגר"א לאפיאן זצ"ל הוסיף ששואת אירופא היא המלחמה השנייה של גוג ומגוג. וכן ידוע שהגרמנים ימ"ש רצו לעלות לירושלים. והגנרל ששלחו היה רומל, המרמז על **ארמילוס**. והוסיף הרה"ג ר' ש. רייסקין שליט"א שהעיר הירושלמית ביפן שנחרבה במלחמת העולם השנייה מפצצת אטום, יש בתוכה את כל אותיות **ירושלים** חוץ מהאות **ל'** שהיא נקראת **מגדל הפורח באויר**. כמובא ברבנו בחיי (ויקרא כה, כג) והוסיף הרה"ג ר' מנחם ברהום שליט"א שדברי הגמרא (סנהדרין צז.) **ובשביעית מלחמות. במוצאי שביעית בן דוד בא מתחברים לכל הג' מלחמות שהזכרנו, דמלחמת העולם הראשונה הסתיימה בשנת תרע"ז שהיתה שנת שמיטה, וכן מלחמת העולם השנייה הסתיימה בשנת תש"ה שהיתה שנת שמיטה, ועתה אנו מדברים על מלחמת עולם השלישית שתסתיים בשנת תשע"ה שתהיה שנת שמיטה, ובמוצאי שביעית בן דוד בא.** והוסיף הרה"ג ר' ציון סיבוני שליט"א **ששנת השמיטה בגימטריא "שמע ישראל הויה אלהינו הויה אחד".**

והוסיף הרמ"ז שליט"א שרואים קשר בין השנים תשע"ב תשע"ה, ששתיהן מתחילות ביום ה', היינו היום הראשון של ראש השנה חל ביום ה'. ואחר כך כל החגים וקריאת הפרשיות הם באותו סדר בדיוק לאורך כל השנה. וכן היום השני של ראש השנה שחל ביום ו' בשתי השנים דומה לזמן בריאת העולם שראש השנה היה ביום ו'. ואף על פי שהיום הראשון של ראש השנה לעולם לא יחול ביום ו', [לא אד"ו ראש], שני הימים הם יומא אריכתא, ויש כאן בחינה של התחדשות כמו בריאת העולם מחדש. והוסיף הרה"ג ר' יהודה אריה ספרין שליט"א שה'תשע"ה בגימטריא הכתוב (שמות יט, יט) **"ויהי קול השפר הולך וחקק מאד" עם האותיות והכולל. והוסיף הרה"ג ר' ציון סיבוני שליט"א **שראש השנה בגימטריא עננים הגיע זמן גאולתכם. ותשע"ו בגימטריא שלמות.****

מובא בספר 'קרנים' שבהיכלו של משיח יש תשע"ד חלונות, שהם בסוד השמות מצפ"ץ עד"ת, שמהם תתעורר ביאת המשיח לגאל את ישראל. והגר"ש מאוסטרופולי מוסיף שם שתשע"ד בגימטריא קרן משיח בן דוד. וכן מובא בכתבי הגרמ"מ משקלוב זצ"ל תשע"ד, כמנין שער"י צד"ק, שהן עננה ויראת הנו"ה, שהן גימטריא עד"ן כשתחשב הנו"ן ז' מאות. וכן תשע"ד בגימטריא רוח מלפנו משיחנו. וכן תשע"ד ר"ת הכתוב שדוד המלך אומר (תהלים נא, י) **"תשמיעני ששון ושמחה תגלנה עצמות דפית". והוסיף הרה"ג ר' ציון סיבוני שליט"א שתשע"ד נוטריקון תשעת דוד, או תשובו עד ה' אליהי. או תהא שנת עבדי דוד. וכן ישועה למשיח בגימטריא התשע"ד. וכן הכתוב שנאמר על משיחת דוד על ידי שמואל הנביא (ש"א טז, יג) **"ותצלח רוח הויה" בגימטריא תשע"ד. וכן על המשיח נאמר (ישעי' יא, ב) **"ונחה עליו רוח הויה".** וכן אליהו התישבי בגימטריא התשע"ד. וכן הכתוב (שמות כח, ג) **"מלאתיו רוח חכמה" בגימטריא תשע"ד.** והוסיף הרה"ג ר' אברהם ויספיש שליט"א ששנת תשע"ד מרמזת בכתוב (מלאכי ג, י) **"והריקתי לכם ברכה עד בלי די", "עד" מרמזת על תשע"ד, ו"די" מרמז על שנת 14 כפי שהיא למנינם.******

והוסיף הרה"ג ר' שלמה ברייער שליט"א שתשע"ד בגימטריא ג' פעמים חמור עם האותיות. וכפי שמצינו במדרש (פרקי דר"א ה) השכים אברהם בבקר וחבש את החמור, הוא החמור בן האתון שנבראת בין השמשות, הוא החמור שרכב עליו משה בבאו למצרים, הוא החמור שעתידי בן דוד לרכב עליו שנאמר **"עני ורכב על החמור". ורואים שביאת המשיח היא בסוד הרכיבה בפעם הג' על החמור. לכן ג' פעמים חמור בגימטריא תשע"ד.**

והוסיף הרה"ג ר' יוסף מרציאנו שליט"א רמז נפלא על הקשר בין שנת תשע"ד למשיח. מקומה של האות מ"ם בכ"ב אותיות אל"ף ב"ת הוא 13, מקומה של אות ש"ן הוא 21, מקומה של אות יו"ד הוא 10 ומקומה של אות ח"י"ת הוא 8. ואם נכפיל את המספרים, היינו מ' - 13 פעמים 13 הם קס"ט, ש' - 21 פעמים 21 הם תמ"א. י' - 10 פעמים 10 הם ק'. ח' - 8 פעמים 8 הם ס"ד. סך הכל: תשע"ד. וכן משיח בר"ת כסדרן מופיע פעם אחת בכל התנ"ך בכתוב (תהלים ו, ד) ואתה ה' עד מתי שובה הויה חלצה נפשי". ורואים שהתבה האחרונה לפני ה"ת משיח היא תבת "עד" המרמזת על שנת

תשע"ד. וכן הס"ת היחיד בתנ"ך של אותיות משי"ח כסדרן הוא בפרק ע"ב (תהילים עב, ה) "ייראוך עם שמש ולפני ירח דור דורים". והאותיות הסמוכות לרמז משני הצדדים הן ע"ד.

מובא במדרכי (מועד קטן תתקלד והובא בשו"ע או"ח תקנה ג) **יש בני אדם שמשמין אבן תחת ראשם ליל ט' באב ורמז לדבר "ויקח מאבני המקום וישם וגו'", ובית המקדש ראה, וחרבן ראה. היינו פינון שה' נראה ליעקב והראה לו את חרבן בית המקדש כשיעקב ישן על האבן, זכר לזה אנו נוהגים לשים אבן תחת הראש בליל תשעה באב. ומובא בספר 'רמת שמואל' שהכתוב "ויקח מאבני המקום וישם", בגימטריא שראה החורבן עם המלים. ומבאר לדברינו דכל אחד מהם עולה בגימטריא תשע"ד, ויש פאן רמז שהחרבן משך עד שנה זו ולא יותר.**

וכן נביא לקמן מהאריז"ל שהפסוק "ואת האלף ושבע המאות וחמשה ושבעים עשה נונים לעמודים", מרמז על קץ בשנת ה' אלפים תשע"ה. ומובא בכתבי הגרמ"מ משקלוב (רזא דמהימנותא צז, ביאורי הזהר קנו, ליקוטים שלא) שא' תשע"ה המרמז על הפסוק הזה, בגימטריא ר"ת נעמ"י, ובגימטריא שכנו"ת, שנתנו את השם לשרש משיח, כמו שכתוב (רות ד, יז) "ותקראנה לו השכנות שם לאמר ילד בן לנעמי ותקראנה שמו עובד הוא אבי ישי אבי דוד".

כתוב (בראשית מו, כח) "ואת יהודה שלח לפניו אל יוסף להזרת לפניו גשנה". ומבאר רש"י לתקן לו בית תלמוד שמשם תצא הוראה, רואים שיעקב שלח את יהודה דוקא, ומובא בספר 'קול מבשר' (ח"א ויגש) שגשנה בגימטריא משיח, והוסיף הרה"ג ר' יוסף שינברגר שליט"א שהכתוב "ואת יהודה שלח לפניו" בגימטריא תשע"ה.

עץ חיים' להאריז"ל: בשנת ה' אלפים תשע"ה שהיא שנת

שמיתה, יהיה ברור בעולם הזה.

מובא ב'עץ חיים' להאריז"ל (שער נ' סוף פ"ג). שבשנת תשע"ה שהיא שנת שמיתה, יהיה ברור בעולם הזה הנקרא עץ הדעת, בין הטוב לרע, והטוב יפרד מהרע, ונביא את לשונו. גם בזה תבין ענין הגלות שהוא אלף יומין דחול, והענין כי הם ה' חסדים כל אחד כלול מק' הרי ת"ק כמנין כת"ף ימין, וה' גבורות כמנין כתף שמאל, הרי אלף, ובהיותן בעץ הדעת נקרא אלף יומין דחול, יען כי שם הוא טוב ורע שהם בר ותבן, והגלות היא היות אלו האלף נתונים שם תוך הרע אשר שם ולהיות פי גלוי החסדים וגבורות תוך ז"א הוא מהחזה ולמטה אשר שם נה"י הנקרא נוי עמודים, לכן אלו הם דגמת הקדשה "ואת האלף ושבע המאות וחמשה ושבעים עשה נונים לעמודים", והבן זה. כי אין אחיזת עץ הדעת אלא במקום הגלוי וזה סוד "כל היום דנה" אלף שנינו. היינו שהפסוק "ואת האלף ושבע המאות וחמשה ושבעים עשה נונים לעמודים", מרמז על האלף החמישי שהוא בסוד "כל היום דנה", ונקרא בזהר אלף יומין דחול, ועוד שבע מאות שבעים וחמש שנים באלף הששי [בסוד ה' נונים לעמודים], דמספר שש הוא בבחינת ו"ו ועמוד פידוע]. שבהם יש אחיזה לקלפה, ויש ערוב טוב ורע, ובשנת ה' אלפים תשע"ה יפרדו הטוב מהרע. וזה חייב להיות תקופה לאחר שיבא המשיח וילחם ברע ויפרידו מהטוב. וכן רואים שהתורה הוסיפה "ואת האלף", עם אות ה', לרמז על ה' אלפים, היינו שהאלף הוא האלף החמישי. והוסיף הרה"ג ר' אברהם פלדמן שליט"א שלכן נמצא הפסוק בפרשת פקודי שמרמז בשמו על פקידה של גאלה. וכן מובא בספר 'שאל לך אות' שראה בספר ישן נושן שזמן קץ משיח מרמז בכתוב (שמות לח, כח) "ואת האלף ושבע המאות וחמשה ושבעים עשה נונים לעמודים", והרמז הוא "ואת האלף" ר"ת ואם תמנה ה' אלף, ושבע מאות ושבעים וחמש שק"ל, ר"ת שנת קץ לישראל. שנת תשעה לישראל. וכן הפתובים שבהם רמוזה עבודת הברורים מבריאת העולם עד זמן הגאלה: (בראשית לו, מ) "ואלה שמות אלופי עשו [למשפחתם למקמתם בשמתם] אלופי תמנע אלופי עלוה אלופי יתת: אלופי אהליבמה אלופי אלה אלופי פינן: אלופי קנז אלופי תימן אלופי מבצר: אלופי מגדיאל אלופי עירם", בגימטריא 5775. והוסיף הרה"ג ר' אביגדור אהרנזון שליט"א

בְּאֲדָרָא רַבָּא וּכְנַגְדָם בְּחֶטֶם הָעֲלִיוֹן, אֲרָכוּ שַׁע"ה עֲלָמִין, לְכַפּוֹת הַדִּינִים. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' אֶהְרֹן לִיבְרַמֵּן שְׁלִיט"א שְׁשֵׁנֶת תַּשַּׁע"ה מְרַמְזֵת ד' פְּעָמִים בְּפִרְשֵׁת הַתְּמִיד. "אֵת הַכֶּבֶשׂ אֶחָד תַּעֲשֶׂה בַבֶּקֶר. וְאֵת הַכֶּבֶשׂ הַשֵּׁנִי תַעֲשֶׂה בֵּין הָעֲרֵבִים". לְרַמֵּז שֶׁבְשֵׁנֶת תַּשַּׁע"ה נִזְכָּה לַעֲשׂוֹת וְלִהְיָרִיב שׁוֹב קֶרְבֵּן תְּמִיד. וּמִשֵּׁנֶת תַּשַּׁע"ה יוֹצֵאִים מִחַיֵּי שְׁעָה לַחַיֵּי עוֹלָם. וְכֵן שֵׁנֶת תַּשַּׁע"ה מְרַמְזֵת בְּבְרִייתָא דְקִטְרֵת: בְּרִית פְּרָשִׁינָה תַשַּׁעָה קִבִּין. דְּבְרִית פְּרָשִׁינָה בָּאָה לְנִקּוּת אֶת הַצִּפְרוֹן, כַּמּוּבָא שָׁם. בְּרִית פְּרָשִׁינָה שְׁשָׁפִין בָּהּ אֶת הַצִּפְרוֹן כְּדִי שֶׁתְּהֵא נָאָה. וּמְרַמְזֵת עַל הַנִּקְיוֹן שֶׁל הַגְּאֻלָּה. וְכֵן בּוֹרִית פְּרָשִׁינָה נוֹטְרִיקוֹן בְּרִית פְּרָאשׁוֹנָה. וְכֵן מוּבָא בְּסֵפֶר 'מַחְמְדֵי אֲרָץ' שְׁבוֹרִית פְּרָשִׁינָה תַשַּׁעָה קִבִּין יֵין קִפְרִיסִין, הַאוֹתִיּוֹת הַשְּׁנִיּוֹת רַשְׁבִּי שְׁבֻזְכוֹת תּוֹרְתוֹ נִזְכָּה לְגֻאֲלָה.

מוּבָא בְּפִרוּשׁ 'זֶהֱר חַי' מְרַבֵּי יַצְחָק אֵיזִיק מְקַאמְרָנָא זַצ"ל (פְּקוּדֵי) שֶׁהִגִּימְטְרִיא שֶׁל כָּל הָאוֹתִיּוֹת א' ב' עִם אוֹתִיּוֹת מִנְצַפ"ד, כְּשֶׁמְחַשְׁבִּים א' וְעוֹד ב' וְעוֹד ג' וְכו', הוּא 1775 לְרַמֵּז עַל הַפְּסוּק שֶׁל הַקֶּץ "וְאֵת הָאֶלֶף וְשֵׁבַע הַמֵּאוֹת וְחֻמָּשָׁה וְשִׁבְעִים עֶשֶׂה וְיָוִם לְעַמּוּדִים", וּמְבַאֵר עַל פִּי דְבָרֵי הַמְּדַרְשׁ שֶׁהִבְאִינוּ לְעִיל שֶׁבְּחָשׁוֹב הִגִּימְטְרִיא שֶׁל אוֹתִיּוֹת א' ב' מְרַמֵּז הַקֶּץ. וְכֵן ז' רוּעִים, אֲבָרְהָם יַצְחָק יִשְׂרָאֵל מֹשֶׁה אֶהְרֹן יוֹסֵף דָּוִד עִם הַמְּלִים בְּגִימְטְרִיא 1775. וְכֵן סִימְנֵי כָּל הַשְּׁלַחֵן עֲרוּךְ הֵם 1705. וְזֶה גַם הִגִּימְטְרִיא שֶׁל אֲרַח חַיִּים, יוֹרָה דְעָה, חוֹשֵׁן מִשְׁפָּט, אָבֵן הָעֶזְרָא. לְרַמֵּז שֶׁאֲדָם צָרִיךְ בִּ70 שְׁנוֹתָיו לַחַיּוֹת עַל פִּי מִסְפֵּר 1705 שֶׁהוּא הַשְּׁלַחֵן עֲרוּךְ, וְאִז הוּא זוֹכֵה לְמִסְפֵּר 1775 שֶׁהוּא מִסְפֵּר הַגְּאֻלָּה. וְכֵן נִסַּח הַהֲגָדָה עֶשֶׂר מִכּוֹת שֶׁהִבִּיא הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל הַמְצָרִים: דָּם, צִפְרֹדַע, כֶּנֶס, עֶרֶב, דְּבָר, שְׁחִין, בְּרָד, אֲרָבָה, חֲשֵׁן, מַכַּת בְּכוֹרוֹת: בְּגִימְטְרִיא 5775 שְׁעַד אִז יִסְתַּיְמוּ הָעֶשֶׂר מִכּוֹת שֶׁל הַגְּאֻלָּה הַעֲתִידָה.

כְּתוּב (בְּרֵאשִׁית כו, כב) "וַיַּעַתֵּק מִשָּׁם וַיַּחְפֹּר בְּאֵר אַחֲרַת וְלֹא רָבוּ עָלֶיהָ וַיִּקְרָא שְׁמָהּ רְחוֹבוֹת וַיֹּאמֶר פִּי עֲתָה הִרְחִיב ה' לָנוּ וּפְרִינוּ בְּאֲרָץ". וּמוּבָא בְּרַמְבַּ"ן שֶׁם וְהַשְּׁלִישִׁי קָרָא רְחוֹבוֹת, הוּא הַבֵּית הָעֲתִיד שְׁיִבְנֶה בְּמַהְרָה בְּיָמֵינוּ וְהוּא יַעֲשֶׂה בְּלֹא רִיב וּמִצָּה, וְהָאֵל יִרְחִיב אֶת גְּבוּלָנוּ, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר "וְאִם יִרְחִיב ה' אֶלְהֵיךְ אֶת גְּבֻלְךָ כַּאֲשֶׁר דָּבַר", שֶׁהוּא לְעֲתִיד, וְכַתִּיב בְּבֵית הַשְּׁלִישִׁי "וְיִרְחַבְהָ וְנִסְבָּהּ לְמַעַלָּה לְמַעַלָּה", וּפְרִינוּ בְּאֲרָץ. וְכַתֵּב לִי הַרְה"ג ר' שְׁלֵמָה בְּרַנְיָעֵר שְׁלִיט"א, שֶׁהַכְּתוּב "כִּי עֲתָה הִרְחִיב הוֹי"ה". בְּגִימְטְרִיא תַשַּׁע"ה עִם הָאוֹתִיּוֹת וְהַמְּלִים וְהַכּוֹלָל.

מְצִינוּ בְּמִדְרַשׁ (יִלְקוּט שְׁמוֹת קַפג) רַבֵּי יִשְׁמַעֲלָא אוֹמֵר חֲמֵשׁ אֲצַבְעוֹת שֶׁל יָד יָמֵינוּ שֶׁל הַקַּב"ה כָּלָם לְסוּד גְּאֻלָּה, אֲצַבְע קֶטְנָה בָּהּ הִרְאָה הַקַּב"ה מַה לַעֲשׂוֹת בְּתַבָּה, שֶׁנֶּאֱמַר "וְזֶה אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה אִתָּה", אֲצַבְע שְׁנִיָּה לְקֶטְנָה בָּהּ הִכָּה אֶת הַמְצָרִים "אֲצַבְע אֱלֹהִים הִיא", כְּמָה לְקוֹ בְּאֲצַבְע וְגו', שְׁלִישִׁית שֶׁהִיא שְׁלִישִׁית לְקֶטְנָה כְּתַב בָּהּ הַלּוּחוֹת, שֶׁנֶּאֱמַר "כְּתָבִים בְּאֲצַבְע אֱלֹהִים", רַבִּיעִית שֶׁהִיא שְׁנִיָּה לְבֵהוּן בָּהּ הִרְאָה לְמֹשֶׁה מַה יִּתְּנוּ לְפִדְיוֹן נַפְשָׁם, שֶׁנֶּאֱמַר "זֶה יִתְּנוּ", בֵּהוּן וְכָל הַיָּד בָּהּ עֲתִיד לְהִשְׁמִיד אֶת צָרָיו וְלִהְיָרִית אֶת שְׁהוֹן אוֹיְבָיו, שֶׁנֶּאֱמַר "תָּרַם יָדְךָ עַל צָרֶיךָ וְכָל אוֹיְבֶיךָ יִכְרְתוּ". וְכֵן בֵּהוּן כָּל הַיָּד עִם הַמְּלִים בְּגִימְטְרִיא ה'תַּשַּׁע"ד.

תְּקוּפָה שֶׁל שְׁלֹשׁ וַחֲצֵי שָׁנִים, שְׁבָהָם תְּהִיָּה מִפְּלָה לְמַלְכוּת יִשְׁמַעֲלָא. הַחֲלָה בְּיוֹם כ' בְּשַׁבַּת תַּשַּׁע"א עִם הַהִפְכָּה בְּמִצְרַיִם, וּמִסְתַּיְמָת בְּכ"ה בְּאֵלוּל תַּשַּׁע"ד שְׁיַחּוּל בְּשַׁבַּת, שֶׁהוּא תְּאָרִיךְ שֶׁל קֶץ הַזֶּהֱר [בְּלַק רִיב].

וְנִרְאָה דִּיסוּד הָעֲנִין שֶׁל תְּהִלַּת הַגְּאֻלָּה שֶׁל תַּשַּׁע"ב עַד תַּשַּׁע"ה מוֹפִיעַ מִפְּרָשׁ בְּפִסְקִים בְּדִנְיָאֵל פְּרָק י"ב לְפִי פְּרוּשׁ ה'אָבֵן עֲזָרָא, שֶׁמְפָרֵשׁ אֶת הַפְּסוּק "לְמוֹעֵד מוֹעֲדִים וַחֲצִי", וְגַם אֶת הַפְּסוּק "עֲדֹן וְעֲדָנִין וּפְלַג עֲדָן", הַמְּדַבְּרִים עַל תְּקוּפָה שֶׁל שְׁלֹשׁ וַחֲצֵי שָׁנִים, שְׁבָהָם תְּהִיָּה מִפְּלָה לְמַלְכוּת יִשְׁמַעֲלָא, וַיַּחַד עִם זֶה תְּהִיָּה צָרָה וְדַחְקוֹת לְתַלְמִידֵי חֲכָמִים, "נִפְץ יָד עִם

קדש, ואחר כך יבא משית. וכך הוא מפרש גם את 1335 ימים שמזכרים בסוף דניאל שהם אותן שלש וחצי שנים שיש בהם 1335 ימים. וכפי שבארנו המפלה במדינות ערב החלה בחורף תשע"א, ולפי החשבון הזה היא עתידה להמשך עד סוף תשע"ד שאז יסתימו השלש וחצי שנים. וכן "עדן" בגימטריא תשע"ד, ועם הכולל בגימטריא תשע"ה. וכן יש רמז על שנת תשע"ד בפתוב שמדבר על קץ הגאולה, (דניאל ז, יב) **"ושאר חיותא העדיו שלטנהון וארכה בחיין יהיבת להון עד זמן ועדן"**. היינו שזמן שלטון האמות ימשך עד "זמן ו' אלפים עדן" שעולה תשע"ד. וכן יש רמז על תשע"ד בפתוב "עדן ועדנין ופלג עדן". וכן התשע"ד אותיות עד השתא, שמאז מתחילה תקופה חדשה.

ונביא קצור דברי האבן עזרא' (דניאל יב, א ואילך) **"ובעת" הוא רק עמד להפיל כסאות של מלכי ישמעאל, יתיהבון בידיה עד עדן ועדנין ופלג עדן, עדן שנה אחת, ועדנין שלש שנים, וחצי שנה, וזהו "למועד מועדים וחצי", וזהו "אשרי המחפה ויגיע לימים אלף שלש מאות שלשים וחמשה", כי קרוב ממספר הימים שעמדה ירושלים בצרה לפני הגלות, כמספרם יהיו הימים שיעמדו ישראל בצרה גדולה לפני בא הגואל. וכן פתוב על הסוף של ישמעאל (ישעי' כא, טז) "כי כה אמר ה' אלי בעוד שנה בשני שכיר וכלה כל כבוד קדר". ומצינו בתוספות (קידושין ז.) **פיון דעבדו ג' שנים דהיינו שני שכיר. וכן מובא במלבי"ם** (דניאל יב, ז) **ובעת שיקלה נפץ יד עם קדש, שתקלינה ממשלות השרים העומדים על שפת היאר, כי אז תתחיל מלכות שמים. וכן מובא מפעל ה'טורים' כשיפיל ישמעאל באחרית הימים אז יצמח בן דוד. וכן מובא בספר 'ברכה משלשת' של הצדיק מרעננה הרב הוברמן זצ"ל שכתב לפני עשרות שנים שלפני הגאולה סוריא תאבד לגמרי ממלחמות פנימיות, ובמצרים יתחלף השלטון, ומסמיך את דבריו לפסוק (דברים כו, ה) **"ארמי אבד אבי", שארמי מרמז על סוריא שתאבד. "ויכד מצרימה" מרמז על מצרים שירד שלטונה ויתחלף.******

מצינו במדרש (איכ"ר א, לא) **"היו צריה לראש" זה אספסיאנוס, איביה שלו" זה טיטוס, שלש שנים ומחצה הקיף אספסיאנוס את ירושלים, והיו עמו ארבעה דוכסין דוכס דערביא, דוכס דאפריקא, דוכס דאלכסנדריא, דוכס דפלסטנין. ורואים שלפני החרבן גם היתה תקופה של שלש וחצי שנים, כדברי האבן עזרא, ורואים שהתקופה היתה קשורה עם הערביים והפלסטינים, כדברי המדרש. ומרמז בפתוב (אסתר ה, ה) **"מה שאלתך וינתן לך ומה בקשתך עד חצי המלכות ותעש". המלכות שיכת למספר שבע, וחצי המלכות הוא שלש וחצי, לכן פתוב "עד חצי המלכות", לרמז על שנת תשע"ד, וכן "ותעש" אותיות תשע"ו.****

מצינו במדרש (ב"ר מד, יט) **"וגם את הגוי אשר יעבדו דן אנכי" רבי אליעזר בשם ר' יוסי בר זמרא, בשתי אותיות הללו הבטיח הקב"ה לאברהם אבינו שהוא גואל את בניו, ושאם יעשו תשובה גואלן בשבעים ושתיים אותיות, דאמר רבי יודן מ"לבא לקחת לו גוי מקרב גוי", עד "מוראים גדולים" אתה מוצא שבעים ושתיים אותיות של הקב"ה, ואם יאמר לך אדם שבעים וחמשה הם, אמור לו צא מהם גוי שני שאינו מן המגזן. ר' אבין אמר בשמו גאלו, ששמו של הקדוש ברוך הוא שבעים ושתיים אותיות. ורואים שסוד הגאולה שקשור עם מספר שבעים ושנים, קשור גם עם מספר שבעים וחמש. וכן מובא בתפארת שלמה' (לד לד) **"ואברהם בן חמש שנים ושבעים שנה בצאתו מחרן". לכאורה למה נכתבה בהתורה כמה היו שנותיו בצאתו מחרן. הרמז הוא ששרש החסד הוא שם ע"ב. ועוד השלש ראשונות, "איה חסדיך הראשנים" היינו ספירת כתר וחכמה ובינה. הרי עולה במספר חמש ושבעים. ולזה אמר ב"ן חמש ושבעים. דהיינו שהמשיך לעולם הזה חסדים. ועולם העשייה הוא כנגד שם ב"ן.****

כן מצינו עוד תהליך של שלש שנים אצל אברהם אבינו שקשור לגאולה ולמספרים ע"ב עד ע"ה. כמובא במדרש (ב"ר צה, א) **"עקב אשר שמע אברהם בקלי", בן כמה שנים הפיר אברהם את בוראו, ריש לקיש אמר בן שלש שנים, דכתיב "עקב", מנין עקב, אברהם חי קע"ה שנים, נמצאת למד שבן שלש שנים הפיר את בוראו. רואים שאצל אברהם היה תהליך של שלש שנים עד שהפיר את בוראו, ותהליך זה קשור למספרים מקע"ב עד קע"ה, שגורמים בפסוק **"עקב אשר שמע אברהם בקלי". ומצינו בזהר חדש שהפסוק הזה מדבר על הגאולה (שלח) "אשר נשבעתי לאברהם אביך",****

שבו הגאלה. זהו שכתוב "חי ה' שכבי עד הבקר", "עקב אשר שמע אברהם בקלי". וכן מצינו בזהר חדש (תולדות לג): בן שלש שנים הפיר אברהם את בוראו, דוקא בן שלש. ובא ראה סוד של שלש שנים אלו ולא חסר, משום ששכינה נקראת בת שבע, ולא יכל להתקרב אליה עד שעלה להנדע מתוכה ולהיות מואר ולהאיר לכל, וכו', בסוד הפתוב "ויצב אברהם את שבע כבשת הצאן". וסוד זה רמז לאבימלך שלא יפרעו מהם, עד שישתלמו אותם שבעה צדיקי אמת בישראל. כנגד אותן שבע דרגות שלמעלה. כיון שהשתלמו, יהיה העולם התחתון כמו העולם העליון בקיום שלם, ויבא דוד, שהוא שביעי, ויעורר את אותה בת שבע שלמעלה, שהיא נוקמת נקמות ישראל, ותפרע מהם. רואים שהזהר מקשר את השלש שנים של אברהם לסוד של בת שבע, ולגאלה. ומבאר על פי דברינו לעיל שבת שבע אותיות בתשע"ב, והזהר מרמז שצריך להוסיף על בת שבע, עוד שלש שנים להגיע לסוד של תשע"ה. וכן שלמה שנולד מבת שבע ובנה את בית המקדש, והוא ההמשך שלה בסוד הגאלה, בגימטריא שש"ה. וכן מובא ב'שער הפסוקים' להאר"ז ל שקץ הגאלה תלוי בזווג דוד עם בת שבע, (תהלים רמט) דוד שלקח בת שבע, ואכלה פגה. כי בתחלה חשב דוד, שפיון שמלך שבעה שנים בחברון, ותקן את רחל שהיא בת שבע, יספיק לו לקחתה. וטעה בזה, כי עדיו היה צריך לתקן גם את לאה העליונה. וכיון שידע שחטא, שאל מאתו יתברך, שידיעהו אפן תקון שתייהם. וזה שכתוב "הודיעני ה' קצי", היא רחל התחתונה, קץ הימין האחרון. ולפי שדוד נאחז במלכות, אמר קצי, רוצה לומר, שאני נאחז בה. "ומדת ימי מה היא", לאה העליונה, שבה גם כן תלויים חיי דוד, וזהו "ומדת ימי".

"ולא ידע איש את קברתו" ס"ת תשע"ו.

מצינו במדרש (קה"ר יב, ט) בקש קהלת לעמד על הקץ מתי, שנאמר "אם תעירו ואם תעוררו את האהבה עד שתחפץ", אמר לו הקדוש ברוך הוא כבר הכתבתיהו על ספר הישר "כי יום נקם בלבי ושנת גאולי באה". רבי שאול דנווה מתני לה בשם ר' שמעון אם יאמר לך אדם מתי קץ הגאלה הוי אומר לו "כי יום נקם בלבי" כתיב, ר' יהודה בר' סימון בשם רבי יהושע בן לוי שלשה סימנים סימנתי לך וסימנתי לך בקברתו של משה "בגוי בארץ מואב מול בית פעור", ואף על פי כן "ולא ידע איש את קברתו" לבא לפומא לא גלי. ורואים שקץ הגאלה נרמז בקבורת משה, וכמו שעל קבורת משה כתוב "ולא ידע איש את קברתו", כך זמן קץ הגאלה נסתר ולא נודע. ובאר הרה"ג ר' יוסף מורסיאנו שליט"א שהכתוב "ולא ידע איש את קברתו" ס"ת תשע"ו. שאז כבר יבא משיח ויהיה "ידע איש את קברתו" ולכן זה נרמז בסופי תבות שמרמזים על הסוף. וכן בית פעור עם האותיות והכולל בגימטריא תשע"ו. וכן מצינו בזהר (תצא רפ.) על הכתוב "ויקבר אתו בגי", שמשנה נקבר בסוד הכתוב "כל גיא ינשא". ועל זה נאמר הפסוק של הגאלה העתידה על הנקמה באדום, "ויך את אדום בגיא מלח".

יש לדון מתי יהיה התאריך של גוג ומגוג וביאת המשיח לפי הזהר של מאה שנה גאלת בעתה. לפי דברי הזהר בפרשת פנחס (רנב) התהליך הוא ששים שנה ועוד פעמים שש שנים, יחד ע"ב שנים, וזה מתחבר טוב עם דברי הזהר בכמה מקומות שיש שבעים שנה חבלי משיח ועוד שנתים לדה, יוצא שהתקופה היא 72 שנים והסתימה כבר בסוף תשע"ב, או בסוף תשע"ג. תלוי ממתי מתחילים למנות את המאה שנה של הזהר, אם מונים מתחלת שנת תש"א, או מתחלת שנת תש"ב. ובדברי הזהר בפרשת וירא (ק"ט) יש שתי גרסאות; יש גרסא בזהר שגורסת שש שנים וחצי ועוד שש שנים, ולפי זה יוצא שבניסן תשע"ב או בניסן תשע"ג מסתימת התקופה. ויש גרסא בזהר שגורסת פעמים שש שנים וחצי, וצריך לחכות ע"ג שנים, והתקופה תסתיים בסוף שנת תשע"ב – תשע"ג, או בסוף שנת תשע"ג – תשע"ד. והוסיף הרה"ג ר' מנחם ברהום שליט"א שראינו בסוף שנת תשס"א שהיה אסון התאומים בארה"ב, ויתכן שהוא היה הסמל לסיום הששים שנה שנפלו חומות רומי, וזה יוצא לפי השיטה המאחרת ביותר, ואם נחשב מאז שש וחצי ושש, או פעמים שש וחצי, נגיע לאול תשע"ד, שאז לכל המאחר צריכה להתחיל מלחמת גוג ומגוג.

הזהר מצינו שסמוך לגמר השבועים ושבתים [סוף תשע"ד לשיטה הכי מאוחרת] יתעוררו אמות העולם נגד ירושלים ותהיה "ועת צרה היא ליעקב וממנה יושע", מה שלצערנו כבר רואים בימינו שארצות הברית יוצאת נגד ירושלים. וכן מצינו במדרש על זמן הגאולה. (מדרש רשב"י עמוד 556) **המלך שיעמד עליהם אוהב כסף וזהב, והוא איש שחור וגבה קומה.** וכן נשיא ארה"ב **אובאמה** נרמז בפסוק (יחזקאל לח, ב) "בן אדם שים פניך אל גוג ארץ המגוג נשיא ראש משך ותבל והנבא עליו: ואמרת כה אמר אדני הוי"ה הנני אליך גוג" בדלוג ז' אותיות. וכן "כה אמר אדני הוי"ה", בגימטריא **ברק אובמה**. וכן **מגוג** ארצו של גוג, בגימטריא **נ"ב** כמספר המדינות שיש בארה"ב. והוסיף הרה"ג ר' יעקב פריד זצ"ל ש"גוג נשיא ראש משך ותבל", בגימטריא **ארצות הברית אמריקה**, עם המלים. והוסיף הרה"ג ר' ציון דוד סיבוני שליט"א ש**ארץ המגוג עם האותיות בגימטריא אמריקה**.

וימשיך הזהר של תהליך מאה שנה **בשבועין ותלת**, [תשע"ה לפי השיטה הכי מאוחרת] **כל מלכי עלמא יתכנשונו לגו קרתא רבא דרומי, וקדשא בריך הוא יתער עליהו אשא וברדא ואבני אלגביש ויתאבדון מעלמא.** בר אנון מלכין דלא ימטון לתמו, ויהדרון לאגחא קרבין אחרנין, ומההוא זמנא מלכא משיחא יתער בכל עלמא, ויתכנשונו עמה כמה עמין וכמה חילין מפל סיפי עלמא, וכל בני ישראל יתכנשונו בכל אנון אתרי. עד דאשתלימו אנון שנין למאה, פדין וא"ו יתחבר בה"א, וכדין "והביאו את כל אחיכם מפל הגוים מנחה ליהו"ה וגו'". ובני ישמעאל זמינין בההוא זמנא לאתערך עליהון עם כל עמין דעלמא למיתי על ירושלים, דכתיב "ואספתי את כל הגוים אל ירושלים למלחמה וגו'", וכתיב "יתיצבו מלכי ארץ ורוזנים נוסדו יחד על יהו"ה ועל משיחו", וכתיב "יושב בשמים ישחק יהו"ה ילעג למו". לבתר וא"ו זעירא יתער, לאתחברא ולחדשא נשמתין דהו עתיקין, בגין לחדתא עלמא, כמה דכתיב "ישמח יהו"ה במעשיו", וכתיב "יהי כבוד יהו"ה לעולם", לאתחברא פדקא יאות. "ישמח יהו"ה במעשיו", לנחתא לון לעלמא, ולמהוי פלהון ברין חדתין, לחברא עלמין פלהו פחד. פאן מדבר הזהר על עשרים ושבע השנים עד סוף המאה, שבשנת השבעים ושלש תתחיל המלחמה על ירושלים והקב"ה ימטיר על אמות העולם אבני אלגביש, ותתחיל תקופה של משיח בן דוד שיתעורר להלחם מלחמות ה', ומלחמות אלו תמשכנה עשרים ושבע שנים עד סוף המאה, ואז יהיה היחוד השלם וקבוץ גלויות השלם. והוסיף הרה"ג ר' מנחם ברהום שליט"א שלשון הזהר לגו קרתא בגימטריא **בניו יורק אמריקה**.

מובא בגירסת הגר"א על המכילתא (שמות יד, כ), ובמדרש תלפיות ערך גוג, **שמלחמת גוג ומגוג תחל ג' שעות קודם הנין החמה של הושענא רבא, ותמשך ג' שעות בלבד.** ועל זה אנו מתפללים הושענא שלש שעות. ואם נחבר דברים אלה לדברי הזהר שהבאנו, יוצא שיום הושענא רבא תשע"ה או תשע"ו צפוי להיות יום מלחמת גוג ומגוג. וכן מצינו במדרש (ילקוט שיר השירים תתקפח) **אמר רבי ברכיה בשלש שעות עתיד הקב"ה ליפרע מעשו ואלופיו שנאמר "עתה אקום יאמר ה', עתה ארומם, עתה אנשא".** והוסיף הרה"ג ר' י' ו' שליט"א ששלש שעות אותיות **תשע"ו**, שהיא שנת מוצאי שביעית שבה ישלם תהליך הגאולה כדלעיל. ולכן **ביאת המשיח בגימטריא תשע"ו**.

מובא בגר"א (תיקונים תיקון כ"ב) על הפסוק של הגאולה **"כי בשמחה תצאו"**, שהוא בגימטריא **שפ"ה** כמנין **שכינה**, ואם יש בשנה מעברת **שפ"ה** ימים, היא מסמלת את המעלה הכי גדולה של השנים, ומסגלת לגאולה. ובשנת **תשע"א**, וגם בשנת **תשע"ד**, וגם בשנת **תשע"ו** יש **שפ"ה ימים**, וצרוף של ג' שנים מעברות רצופות שפ"ה, לא יהיה עד סוף האלף הששי. ונביא את לשון הגר"א: **"כי בשמחה וכו'", ונחלק פי בשמחה לב' תיבין לדרש ב' אותיות, כי כל אחד בפני עצמו, פי שנת הלבנה חסרה שנ"ג, גימטריא שמחה, מלאה ושלמה שנ"ה חשבון בשמחה, ועוד אינה שלמה בלי שנת החמה אלא בעבורה ל' יום, והוא חשבון "פי בשמחה" והוא שפ"ה יום, גימטריא שכינה שתתמלא, תוספת טובה תכלית השלמות.** וכן **שפ"ה** עם הכולל עולה שם **שפ"ו** כמנין **דוד בן ישי**.

והוסיף הרה"ג ר' מנחם ברהום שליט"א שיש רמז על שנת ה' **אלפים תשע"ה** בפסוקים של שמונת המלכים. פי שמות שבעת המלכים עם העיר בה מלכו עולים בגימטריא **5750** באפן הזה: (בראשית לו, לא) **"ואלה המלכים אשר מלכו בארץ**

אָדום לִפְנֵי מֶלֶךְ מֶלֶךְ לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל: וַיִּמְלֹךְ בְּאָדוּם בְּלַע בֶּן בַּעֲוֹר וְשֵׁם עִירוֹ דְּנֶהְבָּה: וַיָּמָת בְּלַע וַיִּמְלֹךְ תַּחֲתָיו יוֹבֵב בֶּן זַרְחַ מִבְּצָרָה: וַיָּמָת יוֹבֵב וַיִּמְלֹךְ תַּחֲתָיו חֲשֵׁם מֵאֶרֶץ הַתִּימָנִי: וַיָּמָת חֲשֵׁם וַיִּמְלֹךְ תַּחֲתָיו הֶדְד בֶּן בְּדָד הַמִּכָּה אֶת מִדְּוָן בַּשָּׂדֶה מוֹאָב וְשֵׁם עִירוֹ עֵוִית: וַיָּמָת הֶדְד וַיִּמְלֹךְ תַּחֲתָיו שִׁמְלָה מִמְּשָׁרְקָה: וַיָּמָת שִׁמְלָה וַיִּמְלֹךְ תַּחֲתָיו שָׂאוּל מִרְחֻבוֹת הַנְּהָר: וַיָּמָת שָׂאוּל וַיִּמְלֹךְ תַּחֲתָיו בַּעַל חֲנָן בֶּן עַכְבּוֹר. כָּל אֵלוּ עוֹלָיִם בְּגִימְטְרִיא 5750, שָׂאֵז הָיָה זְמַן חִצּוֹת הַיּוֹם שֶׁל הָאֱלֹף הַשָּׁשִׁי, וְהַתְּחִיל לְהֵאִיר אוֹר הַגְּאֻלָּה שֶׁל הַשְּׁבֵט שֶׁל הָאֱלֹף הַשְּׁבִיעִי. אַחַר כֵּן הִפְסוּק עוֹבֵר לְמֶלֶךְ הַשָּׁמַיִם שֶׁמִּזְכֵּרֶת אֶשְׁתּוֹ כִּינּוּן שֶׁהֵם סוּד עוֹלָם הַתְּקוּן בְּזְמַן הַגְּאֻלָּה, כְּמוֹבָא בְּאֶדְרָא זוּטָא, וַיִּשְׁנֶם ג' פְּעָמִים רַמְזוּ לְמִסְפָּר 25 שֶׁמְשָׁלִים אֶת הַמִּסְפָּר לְשָׁנַת 5775, בְּשֵׁם אֶשְׁתּוֹ שֶׁל הַמֶּלֶךְ, "וַיָּמָת בַּעַל חֲנָן בֶּן עַכְבּוֹר וַיִּמְלֹךְ תַּחֲתָיו הֶדְד וְשֵׁם אֶשְׁתּוֹ מְהִיטְבָּאֵל [מִסְפָּר קָטָן 25], בֵּת מְטָרְד [מִסְפָּר קָטָן 25], בֵּת מִי זְהָב", [מִסְפָּר קָטָן 25]. וְכו' "הֶדְד פְּעוּ" בְּגִימְטְרִיא בְּרֶק אֹבְמָה עִם הָאוֹתִיּוֹת וְהַמְלִים, כִּי הוּא יִהְיֶה הַמֶּלֶךְ הָאֲחֵרוֹן שֶׁל אָדוּם שְׁנֶרְמַז בְּמֶלֶךְ הַשָּׁמַיִם. וְכו' הֶדְד פְּעוּ אוֹתִיּוֹת פּוֹרָה ע"ד, פּוֹרָה מְסַמְלֶת אֶת נְפִילַת אָדוּם כְּכַתוּב (ישעי' סג, א) "פּוֹרָה דְּרַכְתִּי לְבִדִּי", וַיִּפְּלוּ בַּשָּׁנַת ע"ד. וְכו' בְּנִשְׂאֵי יִשְׁמַעֵאל יֵשׁ רַמְזוּ לְמִסְפָּר 5774 אִם נִחְשָׁב אֶת הַנִּשְׂאֵיִם בְּפְסוּק בְּלִי אוֹתִיּוֹת חֲבוּר וּמְלִים שְׁחוֹזְרוֹת עַל עֲצָמוֹ, בְּאִפְּן הַזֶּה: (בְּרַאשִׁית כה, טז) "וַיִּאֱלָה שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׁמַעֵאל בְּשִׁמְתָם לְתוֹלְדָתָם בְּכֹר יִשְׁמַעֵאל נְבִית וְקָדָר וְאֶדְבָּאֵל וּמְבָשֵׁם: וּמְשָׁמַע וְדוּמָה וּמְשָׂא: חֶדְד וְתִימָא יְטוֹר נְפִישׁ וְקֶדְמָה". [בְּמֵאמֶר הַמְּסַגֵּר נִרְאָה דְּשָׁנַת ב' אֲלָפִים תמ"ט לְבְּרִיאַת הָעוֹלָם שֶׁבָּה חֲנֻכּוֹ אֶת הַמִּשְׁכָּן מִרְמְזָת ב' בֵּת מְטָרְד", כִּי חֲנֻכַּת הַמִּשְׁכָּן הִיְתָה תְּקוּן הָעוֹלָם בְּיַחּוּד קב"ה וְשִׁכְנִיתִיָּה. וְכו' מְהִיטְבָּאֵל אוֹתִיּוֹת מִי טְבִילָה שֶׁמְסַמְלִים אֶת טְהַרְת הָעוֹלָם. בֵּת מְטָרְד בֵּת מִי זְהָב", שֶׁהִיא טוֹרְדָת אֶת מִי הַזְּבָה מִהָעוֹלָם.]

כְּתוּב (שְׁמוֹת ל, כג) "וַיִּתֵּן קַח לְךָ בְּשָׁמִים רֹאשׁ מֵרֶדְדוֹר חֲמֵשׁ מֵאוֹת וְקִנְיָן בְּשָׁם מַחְצִיתוֹ חֲמֵשִׁים וּמֵאֲתָיִם וּקְנָה בְּשָׁם חֲמֵשִׁים וּמֵאֲתָיִם: וְקִדָּה חֲמֵשׁ מֵאוֹת בְּשָׁקֶל הַקֹּדֶשׁ וְשָׁמֶן זֵית הַיִּין: וְעָשִׂיתָ אֹתוֹ שָׁמֶן מִשְׁחַת קֹדֶשׁ רֶקַח מְרֻקַחַת מַעֲשֶׂה רֶקַח שָׁמֶן מִשְׁחַת קֹדֶשׁ יִהְיֶה". רֹאשִׁים שֶׁשָּׁמֶן הַמִּשְׁחָה מְכִינִים מִמֶּר דְּרֹדֶר 500, וְקִנְיָן בְּשָׁם 500 (עֵיין רש"י שם), וּקְנָה בְּשָׁם 250, וְקִדָּה 500, "וְשָׁמֶן זֵית הַיִּין", ר"ת בְּגִימְטְרִיא "ח, כָּל אֵלוּ סֵךְ הַכֹּל עִם הַה' סְמָמָנִים, אֱלֹף תִּשְׁעִיג [שֶׁהִיא תִּשְׁעִיג דְּשִׁלְּוָן]. לְרַמְזוֹ שֶׁבְּשָׁנָה זוֹ נִזְכָּה לְמֶלֶךְ הַמִּשְׁחָה שֶׁיִּמְשַׁח בְּשָׁמֶן הַמִּשְׁחָה. וְכו' הַשָּׁמֶן הַמִּשְׁחָה עִם הָאוֹתִיּוֹת בְּגִימְטְרִיא תִּשְׁעִיג. וְכו' שָׁמֶן הַמִּשְׁחָה בְּאֵת ב"ש בִּי"ט צב"י"ס צ בְּגִימְטְרִיא רע"ג. שְׁמַרְמַז עַל רע"ג שְׁנַיִם מִהַבְּקָר שֶׁל הָאֱלֹף הַשָּׁשִׁי שֶׁמְסַתֵּימִים בַּשָּׁנַת תִּשְׁעִיג.

חֲצִי הָאֵי קָרִים.

כְּתוּב (דְּבָרִים כה, יח) "אֲשֶׁר קָרַן בְּדָרְךָ וַיִּזְנַב בְּךָ כָּל הַנְּחָשָׁלִים אַחֲרֶיךָ". וּמִבְּאֵר רש"י "אֲשֶׁר קָרַן" לְשׁוֹן קוֹר וְחוּם צָנָנָן וְהַפְּשִׁירָן מִרְתִּיחָתָן. "וַיִּזְנַב בְּךָ" מִכַּת זָנַב חוֹתָךְ מִיּוֹת וְזוֹרֵק כְּלָפִי מַעֲלָה. רֹאשִׁים שֶׁהִפְסוּק מְקַשֵּׁר בֵּין זְרִיקַת הָעֵרְלָה ל"אֲשֶׁר קָרַן". וְכו' מְצִינּוּ בְּמִדְרָשׁ (יִלְקוּט אֶסְתֵּר תַּתְרַנּוּ) "וַיִּגְדּוּ לוֹ מִרְדְּכָי אֶת כָּל אֲשֶׁר קָרְהוּ", אֵין קָרְהוּ אֵלָא עֲמֶלֶק שְׁנֹאמֶר "אֲשֶׁר קָרַן בְּדָרְךָ". וְרֹאשִׁים שֶׁהִקָּר הוּא חֶלֶק מִהַשָּׂרֵשׁ שֶׁל עֲמֶלֶק. וְכו' שְׁמַעְתִּי בְּשֵׁם הַרְה"ג ר' יִצְחָק גַּנְזְבוּרְג שְׁלִיט"א שֶׁכְּפִירָה הִיא מְלִשׁוֹן כְּפוֹר וְקוֹר. וְאוֹר הַפּוֹרִים מְבַטֵּל אֶת הַכְּפוֹר שֶׁל עֲמֶלֶק. וְנִרְאָה לְהוֹסִיף שְׁלֹכָן פּוֹרִים הוּא בְּזְמַן הַקּוֹר בַּחוּרְף, וְכו' מְצִינּוּ בְּגִמְטְרִיא (מַגִּילָה טז) שֶׁהֶמֶן הִיָּה סֶפֶר שֶׁל כְּפָר קָרְצוּם. וְכו' מְצִינּוּ בְּמִדְרָשׁ (פְּנִים אַחֲרֵים) שֶׁפְּרָשְׁנִדְתָּא הִיָּה הַגְּמוֹן בְּקֶדְדוֹנְיָא. וְכַנְגֵּד זֶה אָנוּ עוֹשִׂים מְקַרָּא מְגַלָּה. וְקָרְוַב"ץ לְפוֹרִים וּמְקִימִים לְבָסוּמִי גַם בְּלִיקָר וּבְעֶרְקָ, וְאוֹכְלִים קָרְפְּלָאֵן. וּמְכַנְיָנִים קָרַע שְׁטוֹן. וְכו' כָּל גִּיסֵי פּוֹרִים הַשְּׁתַּלְשְׁלוּ בְּדָרְךָ מְקַרָּה, עַל דִּי אֶסְתֵּר שֶׁהִיְתָה יְרַקְרָתָא.

פְּרָסִם בְּמוֹסָף שֶׁל 'הַמּוֹדִיעַ' (ד' שְׁבֵט תִּשְׁעִיג) עַל יוֹם הַלּוּלָא שֶׁל בְּבֵא סָאֵלִי זצ"ל שְׁאֵמֶר לְכ"ק מְשׁוּמְרֵי אַמוּנִים זצ"ל: אָבִי רַבִּי מְסַעוּד קְבוּר בְּסוּרְיָה, סְבִי רַבִּי יַעֲקֹב קְבוּר בְּמַצְרַיִם, וְהַבַּעַשׁ"ט הַקְּדוּשׁ קְבוּר בְּרוּסְיָה, יַגִּיעַ יוֹם וְשִׁלְשֵׁת הַצְּדִיקִים יַחְרִיבוּ אֶת הַמְּדִינָה שֶׁהֵם טְמוּנִים בָּהּ. וְרֹאשִׁים בְּחוּשׁ שֶׁהַמְּדִינּוֹת הָאֵלוּ; סוּרְיָה, מַצְרַיִם וְאוּקְרַאִינָה בָּהֶם קְבוּרִים הַצְּדִיקִים, נִמְצְאִים בְּמַצֵּב שֶׁל חֲרָבָן פְּנִימִי. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' אַבְרָהָם יִצְחָק וַיִּנְבְּרַג שְׁלִיט"א שְׁסוּרְיָה, מַצְרַיִם וְאוּקְרַאִינָה ר"ת סְמָא"ל. וְכו' יִתְכַן שֶׁהַתְּעוֹרְרוֹת הַמְּלַחְמָה הַקְּרָה בֵּין רוּסְיָה וְהַקְּרַמְלִין לְאוּקְרַאִינָה וְהַמְּעַרְב, שֶׁהֵם מְקוּמוֹת שֶׁל קוֹר, שְׁשׁוֹתִים בָּהֶם הַרְבֵּה לִיקָר וְעֶרְקָ, בִּימֵי חֶדְשׁ אֶדְר תִּשְׁעִיג בְּפְרָשֶׁת וַיִּקְרָא, (הַתְּקַבֵּל מִהַרְה"ג ר' יְהוֹנָתָן גִּלִּים שְׁלִיט"א), סְבִיב חֲצִי הָאֵי קָרִים,

והמבצר בעיר קרטש כדלקמן, מרמזת על מחית עמלק שמסמל את חצי הקור. והוסיף הרה"ג ר' ציון דוד סיבוני שליט"א ש'מלחמה קרה' בגימטריא משיח בן דוד עם המלים והכולל.

מובא בספר 'אורחות רבנו' מהסטייפֿלר (עקבתא דמשיחא חלק ה עמוד עג וכעין זה בחלק א עמוד מד) קבלה בידינו מתלמידי הגר"א בשם הגאון: אם הספינות של מלכות רוסיא יחצו את מיצר 'בוספורוס' [ה'דרדנלים'] צריכים ללבש בגדי שבת, לומר לך, שהשעה קרובה אז לביאת המשיח. ומרן הסטייפֿלר זצ"ל באר, שהכונה שייכבשו את המקום. וכיום יש התעוררות מלחמה ביים השחור בקרים, שממש הרוסים יוצאים למעבר הבוספורוס. וכן מובא בספר 'כלילת יופי' (עמוד ש"ז) ג' נביאים נתנבאו בסגנון אחד, הגר"א, היהודי הקדוש מפשיסחא, ורבי ישראל מרוז'ין, כל אלו השלשה אמרו ממש בנסח אחד, כי בשעה שהרוסים יפנסו לטורקיא, צריכין אנו ללבש בגדי יום טוב לכבוד ביאת המשיח.

וכן מובא בגליון 'מסלות' של חסידי סאדיגורא (גיליון "ב משנת תשמ"ו ניתן לראות ב'אוצר החכמה') מאמר מאת הרה"ג ר' חיים דובער גלובסקי שליט"א דברים ששמע מסבו האב"ד בבית דינו של ר' חיים מברסק רבי שמחה זליג ריגר זצ"ל שהוא היחיד שהגרו"ח מברסק מביאו בספריו. ומביא ממנו כמה ענינים בקשר למלכות רוסיה שהם חיו שם. וכתב שסבו אמר לו שמקבל בידי מתלמידי הגר"א בשם הגר"א שמלכות רוסיה תתחזק לפני ביאת המשיח. וכל האמות יפחדו ממנה. וכן מביא שהרוסים ירשו את קלפת פרס דוביאל. מה שרואים בימינו שהרוסים הם בני ברית של הפרסים. ומביא שם הרה"ג ר' חיים דובער גלובסקי שליט"א ששמע מסבו בשם בעל ה'בנין עולם' הלא הוא הגאון המקבל רבי יצחק איזיק חבר זצ"ל תלמיד הגר"ח מוולאז'ין ושל רבי מנחם מנדל משקלוב, והעביר את מסרת הגר"א כדוע. מה שאמר לפני מותו למקבל רבי דוד לוריא מביחוב [הרד"ל], שביום שהרוסים ינצחו את מדינת קרים, ובמיחד את המבצר הגדול קרטש צפה לרגלו של משיח. מה שקורה בימים אלה שהרוסים קבעו משאל עם ביום הפורים "ד באדר תשע"ד כדי לספח ולכבש את חצי האי קרים. וארה"ב ואירופה מתנגדים בתקף לספוח ולמשאל העם, ועושים סנקציות וכו'. כבר לפני פורים נכנסו לאי כחות רוסיים ותפסו שליטה, והפלא שהמקום הראשון שנקנסו היה אזור המבצר קערטש. ועוד פלא שקרים בגימטריא פורים י"ד.

דברים מעין אלו נאמרו בסעדת פורים מפי נכד הגר"א הגאון רבי משה שטרנבוך שליט"א ראב"ד העדה החרדית, ונביא את דבריו: הנה פורים הוא זמן שמגלים סודות, ויש אצלי הרבה סודות שלא אוכל לגלותם ולכן אני לא אשתפר, אמנם לפעמים אני משתמש בהתר של המהרש"א שפרש את מאמר הגמרא שמתר לשנות במסכתא פוריא ואושפיזא, שב'פוריא' הכונה היא שבפורים מתר לומר על עצמו שהוא שכור אפלו אם למעשה לא השתפר, אמנם אף על פי שהבטחתי שלא אגלה סודות, מפל מקום אני מכרח לגלות סוד אחד מפני שפבר גלה אותו ר' יצחק איזיק חבר זצ"ל תלמידו של ר' חיים וואלז'ינער זצ"ל, ששמעו איש מפי איש עד זקני הגר"א זיע"א שגלה סוד זה סמוך להסתלקותו, וכה אמר: באשר תשמעו שהרוסיים כבשו את העיר 'קרים' אז תדעו שמתחיל כבר פעמי הגאולה, וכאשר תשמעו שהרוסיים הגיעו לעיר קונסטנטינופול הלא היא איסטנבול שבטורקיה כיום הנה, אז כבר תלבשו בגדי שבת ואל תפשוטו אותם כיון שבכל רגע המשיח עומד לבוא. והנה בשבוע האחרון הרוסים כבשו את העיר קרים ובכל העולם ישנו רעש גדול סביב לזה, ולפי המסרת שיש בידינו מהגר"א, הרי זהו סימן לפעמי משיח. והו אמת שאין אנו יודעים בדיוק מהו הפונה פעמי משיח אבל ודאי שזהו סימן לגאולה הקרובה, ואפשר שכוננתו שזהו כמו 'פעמון' שמעורר אותנו להתכונן לביאת המשיח. והנה ההקדמה לביאת המשיח הוא מלחמת עמלק, ובזמננו אנו נמצאים כבר בעיצומה של מלחמת עמלק, שהממשלה פאן הם עמלק ממש, שרודפים את הדת ורוצים לעקר לגמרי כל מה שיש בו זכר של דת, ואנו כעת במצב של הקדמה לביאת המשיח. ורואים שהגר"מ שטרנבוך שליט"א מחבר את שגי המסרות בשם הגר"א, שהענין מתחיל באי קרים, וממשיך במעבר הדרדנלים שבאיסטנבול. ופלא שקרים בגימטריא הדרדנלים, עם האותיות, שעולים כל אחד כמנין ש"ן, ונבאר לקמן את משמעות מספר זה שנקמו בשטון ונחש אותיות ש"ן ש"ן ח"ט. וכן קונסטנטינופול רומז

כָּאן שְׁטוֹן יפול. ואיסטנבול רומז שְׁטוֹן יבול. ועוד פלא שהשתלשלות המסרת מהג'ר"א ששם משפחתו היה קרמר דומה

לקרים,

מבצר קערטש – וניקלה

מֶלֶךְ פָּרַס מַחְרִיב אֶת כָּל הָעוֹלָם.

מְצִינּוֹ בַּמֶּדְרָשׁ (ילקוט ישע"י תצט. פסיקתא לו) אָמַר רַבִּי יִצְחָק שְׁנָה שְׁמֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ נִגְלָה בּוֹ, כָּל מַלְכֵי אַמּוֹת הָעוֹלָם מִתְגַּרְמִים זֶה בְּזֶה, מֶלֶךְ פָּרַס מִתְגַּרְמֵהוּ בְּמֶלֶךְ עֲרַבִי, וְהוֹלֵךְ מֶלֶךְ עֲרַבִי לְאָדוּם לִיטוֹל עֲצָה מֵהֶם, וְחוֹזֵר מֶלֶךְ פָּרַס וּמַחְרִיב אֶת כָּל הָעוֹלָם, וְכָל אַמּוֹת הָעוֹלָם מִתְרַעְשִׁים וּמִתְבַּהְלִים וְנוֹפְלִים עַל פְּנֵיהֶם וְיֹאחֲזוּ אוֹתָם צִירִים כְּצִירֵי יוֹלְדָה, וְיִשְׂרָאֵל מִתְרַעְשִׁים וּמִתְבַּהְלִים וְאוֹמְרִים לְהִיכֵן נְבֵא וְנִלְךְ, לְהִיכֵן נְבֵא וְנִלְךְ, וְאוֹמְרִים לָהֶם בְּנֵי אֵל תִּתְיַרְאוּ כָּל מָה שְׁעָשִׂיתִי לֹא עָשִׂיתִי אֵלָּא בְּשִׁבְלֵכֶם מִפְּנֵי מָה אַתֶּם מִתְיַרְאִים אֵל תִּיכְרְאוּ הִגִּיעַ זְמַן גְּאֻלְתְּכֶם.

וְכֵן מְצִינּוֹ בַּגְּמָרָא (יומא י) אָמַר רַבָּה בַּר בַּר חֲנָה, אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן מִשׁוּם רַבִּי יְהוּדָה בַּר אֶלְעָאִי, עֲתִידָה רוּמֵי שְׁתַּפּוֹל בְּיַד פָּרַס, קַל וְחֹמֶר מִמֶּקְדָּשׁ רֵאשׁוֹן, וּמָה מִקְדָּשׁ רֵאשׁוֹן שְׁבַנְאוּהוּ בְּנֵי שָׁם וְהַחֲרִיבוּהוּ כְּשָׂדִים, נִפְלוּ כְּשָׂדִים בְּיַד פָּרַסִיִּים, מִקְדָּשׁ שְׁנִי שְׁבַנְאוּהוּ פָּרַסִיִּים וְהַחֲרִיבוּהוּ רוּמֵיִים, אֵינּוּ דִין שְׁיִפְלוּ רוּמֵיִים בְּיַד פָּרַסִיִּים, אָמַר רַב, עֲתִידָה פָּרַס שְׁתַּפּוֹל בְּיַד רוּמֵי. אָמַר לִיה רַב כְּהֵנָּא וְרַב אַסִּי לְרַב, בְּנֵאִי בְּיַד סְתוּרְאִי, אָמַר לִיה, אֵין, גְּזִירַת מֶלֶךְ הִיא. וְרוּאִים שְׁהַמְלַחְמָה לְעִתִּיד לְבֵא הִיא בֵּין פָּרַס לְרוּמֵי, וְיֵשׁ מַחְלֶקֶת מִי מִנְצַחַת. וְכֵן מוּבָא בַּגְּמָרָא שָׁם אָמַר רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן לִוִי, אָמַר רַבִּי, עֲתִידָה רוּמֵי שְׁתַּפּוֹל בְּיַד פָּרַס, שְׁנֵאָמַר, "לָכֵן שָׁמְעוּ עֲצַת ה' אֲשֶׁר יַעַץ אֶל אָדוּם וּמַחְשְׁבוֹתָיו אֲשֶׁר חָשַׁב אֶל יוֹשְׁבֵי תִימָן, אִם לֹא יִסְחָבוּם צַעֲרֵי הַצֶּאֱזָן אִם לֹא יֵשִׁים עֲלֵיהֶם נֹהֵם: מִקּוֹל נִפְלֵם רַעְשָׁה הָאָרֶץ צַעֲקָה בְּיָם סוּף נִשְׁמַע קוֹלָהּ: הִנֵּה כֹנָשׁר יַעֲלֶה וְיִדְאָה וְיִפְרֹשׁ כִּנְפָיו עַל בְּצֻרָה וְהָיָה לֵב גְּבוּרֵי אָדוּם בַּיּוֹם הַהוּא כְּלָב אִשָּׁה מְצַרָּה". וְהַפְּתוּב הֵזָה שְׁהַגְּמָרָא מְזַכְּרָה עַל נְפִילַת אָדוּם בְּיַד פָּרַס "לָכֵן שָׁמְעוּ עֲצַת ה' אֲשֶׁר יַעַץ אֶל אָדוּם וּמַחְשְׁבוֹתָיו אֲשֶׁר חָשַׁב אֶל יוֹשְׁבֵי תִימָן, אִם לֹא יִסְחָבוּם צַעֲרֵי הַצֶּאֱזָן אִם לֹא יֵשִׁים עֲלֵיהֶם נֹהֵם" בְּגִימְטְרִיא 5774 אִם נִחְשָׁב אֶת שֵׁם הו"ה בַּמְסַפֵּר צ"א, כַּמְסַפֵּר שְׁמוֹת הו"ה אַדנ"י.

וְכֵן מוּבָא בַּסֵּפֶר 'ילקוט אוהב ישראל' הַרְה"ק רַבִּי מֶרְדְּכַי מִסְּלוֹנִים זִיע"א סֵפֶר שְׁשֻׁמַע בְּשֵׁם הַרְה"ק מֵאַפְטָא זִיע"א שְׁבִאחֲרִית הַיָּמִים יִרְצוּ אַמּוֹת הָעוֹלָם לְהִלָּחֵם זֶה בְּזֶה, אֲךָ יִחְשְׁבוּ וְיִתְבּוֹנְנוּ שְׁתַּצָּא מִזֶּה טוֹבָה לְיִשְׂרָאֵל, וְיִתְאַסְפוּ כָּלֶם לְהַשְׁווֹת הַחֲלוּקִים בֵּינֵיהֶם כְּדִי שֶׁלֹּא יִצְטָרְכוּ לְהִלָּחֵם, אֲךָ זֶה לֹא יַעֲזֹר לָהֶם, וְהֵם יִלְחֲמוּ זֶה בְּזֶה עַד שְׁיִגִיעַ סוּפָם. וְסִיִּים שְׁמֵתָר לֹמֵר הַדְּבָר בְּשֵׁמוֹ, כְּאוֹמֵר בְּשֵׁם נְבִיא. וְהוֹסִיף הַרְה"ק ר' יוֹסֵף שִׁינְבֵּרְגֶר שְׁלִיט"א שְׁפָר"ס ר"ת פָּרַס רוּסִיָּה סִין, שְׁאֵלוּ הַשֵּׁלֶשׁ הוֹלְכוֹת יַחַד נֶגֶד אָדוּם, כְּפִי שְׁרוּאִים בְּיָמֵינוּ. וְכֵן הוֹסִיף שְׁשֻׁמַע מִהֶרֶב לוֹיִן זצ"ל שֶׁהָיָה מְזַקְנֵי חֲסִידֵי קַרְלִין, שֶׁהוּא שָׁמַע מֵהָאֲדָמוֹר הִינוּקָא מִקַּרְלִין זצ"ל, [הַפְּרִנְקוֹפּוֹרְטֵר] שֶׁהָיָה בְּעַל רוּחַ הַקְּדָשׁ, וְהָיָה מִהִיחִידִים שְׁצַפּוּ אֶת הַשׁוּאָה הַרְבֵּה שָׁנִים קוֹדֶם, וְהוּא אָמַר שֶׁסִּין תַּחְרִיב אֶת נְיוֹ יוֹרְק, פְּרִיז, וְלוֹנְדוֹן, [ר"ת נפ"ל] בְּתוֹךְ שְׁלֹשׁ דְּקוֹת. זֹאת הוּא אָמַר לְפָנֵי מֵאָה שָׁנָה בְּטֶרֶם נֹדַע בְּעוֹלָם עַל פְּצֻצוֹת אָטוּם. [וּלְפִי זֶה יִתְכַּן מֵאֵד שְׁגֻזַּרְתַּת הַמִּילָה בְּנֵי יוֹרְק תְּכַלִּיתָהּ לְהַבְרִיחַ אֶת הַיְהוּדִים מִמְּקוֹם

הסכנה. והוסיף הרה"ג ר' ש. רייסקין שליט"א שהעיר ניו יורק מרמזת בדלוג ט"ו אותיות בפסוקים (יחזקאל ז, ד) "ולא תחוס עיניך עליו ולא אחמול פי דרכיך עליו ותועבותיך בתוכך תהיין וידעתם כי אני יהוה: כה אמר אדני הויה רעה אחת רעה הנה באה: קץ בא בא בא הקץ הקיץ אליך הנה באה".

מובא במלבי"ם (ישעי' נט, יט) במזרח ששם גלו עשרת השבטים כמו שפתיב "ממזרח אביא זרעך וממערב אקבצך", שם יתגלו הנסים והמופתים תחלה, כי הגואל יתגלה במזרח, כמו שפתיב "מי העיר ממזרח צדק יקראהו לרגלו", עד כי במזרח יראו את כבוד ה' ונפלאותיו, ובמערב ששם בני הגולה מנפצים שהם יהודה ובנימין שם רק ישמעו את הנסים מרחוק ויראו את שם ה' הבא ממרחק, "כי יבוא" בעת יבא הצר פנהר שוטף, והוא מחנה גוג ומגוג, ורוח ה' נוססה ומתנשאה בנהר הזה להרים שאון גליו, כמו שפתיב "ושבתיך ושאתיך והעליתך מירכתי צפון". צפון קוריאנה שנמצאת במזרח העולם, מרמזת בפסוקים של התעוררות הגאולה. (ישעי' מא, ב) "מי העיר ממזרח צדק יקראהו לרגלו יתן לפניו גוים ומלכים ירד". "יקראהו" אותיות קוריאנה. "צדק" ר"ת צפון דרום קוריאנה. וכן המשך הפתיב "ראו איים ויראו קצות הארץ יחרדו" ר"ת קוריאנה. וכידוע שמקום זה נקרא חצי האי ומצינו במדרש שהמזרח הזה הוא גם צפון, המרמז על צפון קוריאנה, שנמצאת בצפון מזרח אסיה, והוא המקום אליו גלו עשרת השבטים. והוסיף הרה"ג ר' ציון דוד סיבוני שליט"א שהענין פתיב גם בזכריה (ח, ז), "כה אמר ה' צבאות הנני מושיע את עמי מארץ מזרח ומארץ מבוא השמש". ומבאר המלבי"ם "כה אמר ה' צבאות הנני מושיע את עמי מארץ מזרח" הם עשרת השבטים שגלו למזרח. וכן "מבוא השמש" מרמז על ארצות אלו שנקראות 'ארצות השמש העולה'. וכן מובא ברש"י (ישעי' יח, א) "הוי ארץ צלצל כנפים" לפי שהן שריון במזרח והארץ חמה העופות נאספים שם והיא מצלצלת בכנפי עופות, ונבואה זו על אוכלוסי גוג ומגוג. וכן מובא ברש"י שה' נפרע מהרשעים על ידי רוח מזרחית. ונביא את דבריו: (שמות יד, כא) ברוח קדים שהיא עזה שברוחות היא הרוח שהקב"ה נפרע בה מן הרשעים שנאמר "כרוח קדים אפיצם". "יבוא קדים רוח ה'". "רוח הקדים שברך בלב ימים". "הגה ברוחו הקשה ביום קדים". וכן רואים בזמירות שבת קשר בין רוח הקדים לנקמה באדום בזמן הגאולה בבא אדום חמוץ בגדים. זבח לו בבצרה וטבח לו בבוגדים. וזו נצחם מלבושיו להאדים. בכחו הגדול יבצור רוח נגידים. הגה ברוחו הקשה ביום קדים.

וכן מצינו בזהר שבמלחמת גוג ומגוג יבא עם מסוף העולם להלחם נגד אדום. ונביא את לשונו: (וארא לב) באותו זמן יתעורר עם אחד מסוף העולם על רומי הרשעה, ויערך בה קרב שלשה חדשים, ויתפנסו שם עמים, ויפלו בידיהם, עד שיתפנסו כל בני אדום עליה מסופי כל העולם, ואז יתעורר עליהם הקדוש ברוך הוא. זהו שפתיב "כי זבח לה' בבצרה וגו'". אחר זה מה פתיב, "לאחז בכנפות הארץ וגו'". ויכלה את בני ישמעאל ממנה, וישבר כל החילות כחות שלמעלה, ולא ישאר כח למעלה על העם של העולם, אלא כח ישראל לבדו, זהו שפתיב "ה' צלך על יד ימינך". ושמעתי בשם המקביל הרב נחמני זצ"ל שהעם מסוף העולם שיבא להלחם באדום הוא צפון קוריאנה ר"ת ק"ץ. ומובא בקנטרס 'וענתה השירה' מהרב נחמני זצ"ל שמיום "ז' בתמוז עד יום הושענא רבא, יהיו ג' חדשים שכל כלל ישראל יעשו תשובה. ויתכן שרמז על הג' חדשים של הזהר כדלעיל. כי גמר מלחמת גוג ומגוג והנצחון, צפויים להיות ביום הושענא רבא. וכן צפון קוריאנה בגימטריא קץ משית. וכן סיאול מרמזת על השאול. ורואים במפה שצפון קוריאנה נמצאת בקצה המזרחי ביותר בניבשת אסיה, שהוא הקצה הרחוק ביותר בניבשת אסיה מארץ ישראל. וכיון שמארץ ישראל מתחיל השפע של העולם, הנקדה של צפון קוריאנה שהיא הרחוקה ביותר בניבשת, ראוי' להקרא סוף העולם. וכן מובא בספר 'באש ובמים' מאת הרה"ג ר' חיים

קינגסברג שליט"א אשר שמש את הסנדלר הצדיק נסתר הרה"ג ר' משה רביקוב זצ"ל מתל אביב, שהוא שמע מהסנדלר כמה פעמים שיש לו סימנים ברורים שמלחמת גוג ומגוג תתחיל מהמזרח הרחוק.

אם נחבר את הדברים למציאות של ימינו, שצפון קוריאה הנמצאת במזרח העולם, מאימת במלחמה אטומית מיידית על ארה"ב, מתברר מחז"ל שעשרת השבטים נמצאים בצפון קוריאה, דבר שמסתבר גם במציאות, משום שהמקום סגור ומסגור עד היום, ולא נתן לדעת מה קורה שם. וכן שמעתי מהרה"ג ר' אליהו אביחיל שליט"א העוסק בענייני עשרת השבטים, שמצאו קהלות בדרום קוריאה שחושבים עליהם שהם מצאצאי עשרת השבטים. ובדומה לכך כתבו לי גם בשם ד"ר אביגדור שחן הי"ו שחקר את ענין עשרת השבטים. וכן הכניסו לאחרונה במערכת החנוך בדרום קוריאה את למוד הגמרא. וכן שלחו לי שיחה מאת האדמו"ר מחב"ד זצ"ל בענין האטום. (שיחת ' שבט תשמ"ו) בו הוא מעלה חששות שהאטום יפול לידיים של נער צעיר בלתי שפוי כלשונו, שיוכל בלחיצת כפתור לעשות שנוי לרעה ח"ו בכל העולם.

מובא בפרוש הרמב"ן על שיר השירים (שה"ש ת, ב הובא בכתבי רמב"ן ח"ב הוצאת מוסד הרב קוק) **"האָלף לך שלמה" רמז בכאן על ימות המשיח שיהא אָלף שנים, הוא האָלף הששי משנות עולם, "ומאתים" מן האָלף הזה לנוטרים את פרו" לשומרי שכר התורה והמצוה, רצה לומר שיהיה תחית המתים באָלף הששי קודם מאתים שנה, ותגלה הגאולה והישועה.** רואים שהרמב"ן למד מהפסוק **"ומאתים לנוטרים את פרו" שלפחות מאתים שנה בתוך האָלף הששי תהיה תקופת שכר שתבא לאחר סיום תהליכי הגאולה.** ואם תקופת גאולה בעתה היא מאה שנה כפי שהבאנו מהזהר הרי היא התחילה בשנת תש"א. וכן מובא וכן מובא בספר 'אור החמה' (פרשת שמות) **תשלום זמן אחרית הימים הוא בשנת שמנה מאות ושמנה ועשרים לאָלף החמישי, ומשם ועד עתה נמשך הגלות בעון הדורות שאינם שבים. ולא ימשך אלא עד ת"ת לאָלף הששי לתחית המתים, ויקדם הגאולה מה שיקדם, ומי שימצא באותה שעה בלי תשובה אוי לרע מזלו שיתבטל הניתו.** ורואים שבשנת ה' אלפים ת"ת יהיה הזמן של תחית המתים בעתה שחייב כבר להיות. וכן ת"ת ר"ת תהא תחיה. וכן הפתוב (יחזקאל ז, ב) **"קץ בא הקץ על ארבע כנפות הארץ: עתה הקץ עליך".** בגימטריא ת"ת. שאז מסתימת תקופת הקץ דבעתה, **"עתה הקץ עליך".** היינו לאחר ש"קץ בא הקץ על ארבע כנפות הארץ", תסתיים תקופת הקץ בשנת ת"ת. והוסיף הרה"ג ר' ר. שירקולקר שליט"א שמובא בדעת זקנים מבגלי התוספות' (בראשית נ, כה) **"פקד יפקד אלהים" פרוש כמנן פקוד יחסר הבורא מן הגלות שלכם, נבא עליהם שלא יהיו במצרים כי אם רד"ו שנים הרי לך שחסר הקב"ה מן השעבוד קץ שנים כמנן פקוד"ד. אמנם קשיא לי כי מצאתי פקד חסר וי"ו, ונראה דאי אמרינו יש אם למקרא ניחא.** ולפי זה באר שגם ה"פקוד" שמדבר על הגאולה העתידה הוא כמנן מאתים, לרמז על המאתים שנים שה' חסר מסוף הששת אלפי שנים.

אבוד המטוס המלזי רמז לאמות העולם שהם עומדים לאבד את המזל.

בחדש אדר תשע"ד נעלם מטוס מלזי ובו 240 אנשים. מעצמות העולם השקיעו הון וטכנולוגיות למצא קצה חוט, אפלו שבר אחד מהמטוס ולא מצאו, ונראה שיש כאן רמז משמים לגאולה שבפתח. היינו **אבוד המלזי** הוא רמז ברור משמים לאמות העולם שהם עומדים **לאבד את המזל** שלהם לטובת עם ישראל. לכן המטוס נעלם באוקיינוס **ההודי**, שמרמז על **היהודי** שירש את **המזל** – **מלזי** שלהם. וכן מספר הטיסה **370** כמנן **ש"ע** נהורין, מרמז על **אבוד הש"ע** נהורין של המזל שלהם, כמובא ב'ספר הלקוטים' להאר"ל (תהלים תכה) שש"ע נהורין משפיעים את השפעות הפרנסה מעולם המזל. וכן **מזל** בגימטריא **שבועים ושבע**, שהוא המספר של האות **זי"ן** במלויה. דהשפעת המזל, בני חיי ומזוגי משפעת דרך מספר שבע. ודגם המטוס היה בואינג **777**. ושוב יש כאן רמז שהם אבדו את המספר **7** שהוא המזל שלהם. וכן **שבוע** כפול **שבוע** כפול **שבוע**, בגימטריא **גשם** שבא דרך המזל. וכן יש אומרים שהטיס היה שתוי ממשקה **777**. וכן **בואינג** בגימטריא שם **ע"ב** – **חסד**, המסמל את צנורות השפע של העולם. וכן **240** הרוגים שנאבדו, הם כמנן **עמלק** - **דולר**. היינו עוד רמז שערך **הדולר** שלהם עומד **להאבד** מן העולם יחד עם קלפת עמלק. וכפי שבארנו במאמר 'מחית עמלק' שעמלק הוא שרש הממון של אמות העולם, בסוד **המן**, **מני מנייות** וכו'. וכן **מלזי** נרמז בפסוק על מעלת מלכות ישראל על עמלק ומלכי האמות, בסוד **מזל** של

השפעת **מים**, (במדבר כד, ז) **"יזל מים מדליו וזרעו במים רבים וירם מאגג מלכו ותנשא מלכתו"**. ולכן השתלשל שהם מחפשים את **המלזי** – **מזל**, שלהם במים. וכן **מלז"י** מרמז פעמים בס"ת בפתוב המדבר על **מפלת אדום** בזמן הגאולה (ישעי' סג, ג) **"ואדרכם באפי וארמסם בחמתי ויז נצחם על בגדי וכל מלבושי אגאלתי: כי יום נקם בלבי ושנת גאולי באה"**. וכן **מלז"י** מרמז פעמים במגלת אסתר בהקשר לימי הפורים, והארוע היה כמה ימים לפני פורים בסוד מחית עמלק, (אסתר ט, כח) **"והימים האלה נזכרים ונעשים בכל דור ודור וגו' לקים את ימי הפרים האלה בזמניהם"**. וכן האוקיגנוס **ההודי** מתקשר לאחשורוש שמלך **"מהודו ועד כוש"**. וכן **מלז"א** אותיות **איזמל** השם של ספין המילה שחותך את הערלה מהעולם. וכן **במלז"ה** יש אותיות **מיל"ה**. והוסיף הרה"ג ר' ד. לב שליט"א **שמשוט מלז"י** בגימטריא **בנקים** שמשמלים את מקום שמירת הממון שאבד מהם. (בביאור זה סייעני הרה"ג ר' ש. רייסקין שליט"א).

וכן ביום י"ט בתמוז תשע"ד שוב התרסק מטוס **מלז"י** וכל 295 הנוסעים נספו. ויש כאן שוב רמז לאמות העולם על אבוד **המזל**, כי 295 בגימטריא **טל ומטר** המסמל את השפעת המזל. וכן המטוס היה בדרךו **מאמסטרדם** בגימטריא **דשון**, מאכל הקלפות שיונקים מהקדשה. וטס לקוואלה לומפור בגימטריא **תנין** שהוא שם **נחש**. וכן מספר הטיסה היה 17 ועם הכולל עולה **חטא**.

וכן המטוס שנאבד, מרמז על **היונה** שנח שלח בפעם השניה ונאבדה, היינו שלא חזרה אליו. והמעשה הזה מסמל את הגאולה העתידה, כמובא בזהר (שלח קסד): **"וישלח את היונה וכו', ולא יספה שוב אליו עוד" לא ידע בר נש לאן אזלת, והיא תבת לאתרה ואתגניזת בפתחא דא, ואיהי תטול עטרה בפומהא ותשוי על רישיה דמלכא משיחא מטי ולא מטי. וכדין פתיב "תשית לראשו עטרת פז".** רואים שהיונה שלא חזרה לנח, תחזר בזמן הגאולה להביא למשיח את הכתר ששמו **"עטרת פז"**. וכן **"עטרת פז"** עם האותיות והמלים בגימטריא **תשע"ד**. וכן **"לא יספה שוב אליו עוד"** מרמז על שנת **תשע"ד**. וכן מובא בזהר חדש (יתרו מא.) **כד אתקיים בה, "יבשה הארץ" ממי טופנא, יפקון מן גלותא. ורזא דמלה ויהי כ"ו, דאיהו שבועין שנין.** וכן שלוח של צפור מסמל תקון של מצורע, ומצינו בגמרא (סנהדרין צח:) שהמשיח בזמן הגלות הוא בחינת מצורע, וסובל עוונותיהם של ישראל על ידי צרעת.

וכן שלח ה' את יונה הנביא להתרות בפרעה מלך נינוה שהיה שרש כל השבעים אמות, שיעשו תשובה, וה' רמז להם דרך בחינת צפור יונה. וכן יונה הוטל לים באותה בחינה של צפור – מטוס שמוטל לים. ואחר כך יונה חזר למטרה של תשובה וגאולה באותה בחינה של יונה של נח שתחזר בזמן הגאולה. וכן מצינו בזהר (תיקונים ג.) על הספינה של יונה הנביא שהיו בה שבעה מנהיגים שהם שרש כל השבעים אמות. ורואים שנבואתו היתה קשורה לכל השבעים אמות כמו שבארנו את הרמז עם המטוס המלזי. וכן **יונה** בגימטריא **שבעים** ועוד **אחת**, שמרמזת על עם ישראל השרש של כל השבעים אמות, כמובא ברבנו בחיי (בראשית מו, כז) שמספר שבע בא תמיד בתוספת אחת, כגון שבעים נפש שיכדו למצרים בתוספת יעקב, שבעים זקנים בתוספת משה, שבעים סנהדרין בתוספת הנשיא, **שבעים אמות בתוספת ישראל**. וגם שם היה עגנון של גורלות המרמז על חדש אדר, כמו שכתוב (יונה א, ז) **"ויאמרו איש אל רעהו לכו ונפילה גורלות ונדעה בשלמי הרעה הזאת לנו ונפלו גורלות ויפל הגורל על יונה"**. וכן מצינו קשר בין מעשה יונה ונינוה לדגים של חדש אדר, כי יונה נבלע על ידי דג. וכן מובא במדרש (ילקוט שמות קעו) שפרעה עצמו לא טבע בקריעת ים סוף, ומלך בנינוה, ועשה תשובה עם בני נינוה בזמן יונה הנביא. ורואים שמלך נינוה גם היה בחינת דג - **נונא** - **נינוה**, דפרעה הוא דג טהור בבחינת לונתו, **"התנים הגדול"**, כדבארנו במאמרי חנכה. וכן **תני"ן** המסמל את פרעה מרמז בכתוב (בראשית י, יא) **"ויבן את נינוה"**. וכן חדש אדר נרמז בכתוב (יונה גו) **"ויגע הדבר אל מלך נינוה ויקם מכסאו ויעבר אדרתו מעליו ויכס שק וישב על האפר"**.

מצינו במדרש (תנחומא ויקרא ח) **"ויהי יונה במעי הדג שלשה ימים ושלשה לילות"**, התחיל יונה להתפלל לפני הקב"ה, רבונו של עולם נקראת מוריד ומעלה הרי ירדתי העלני, נקראת ממית ומחיה הרי הגעת נפשי למות החיני, ולא נענה עד שיצא מפיו **"אשר נדרתי אשלמה וגו'"**, אשר נדרתי לעלות את לונתו ולהעלות לפניך אשלם ביום ישועת ישראל שנאמר **"ואני בקול תודה אזבחה לך אשר נדרתי"**, מיד רמז הקב"ה והקיא את יונה ליבשה. רואים במדרש את הסבה שה' סובב שיונה ירד לעמקי הים, כדי ללמד את סודו של הלונתו, ולהתחייב על

הפיכתו לטוב לעתיד לבא. ורק כאשר התחייב על כך הוא נצל. וכן מצינו בזהר (תיקונים נד) **"ויקא את יונה וגומר"**, בדחק של הדאגה שלהם שדואגים מן העניויות, מהדחק יצאו מן הגלות, זהו שכתוב **"ואת עם עני תושיע"**, זו הנבואה של יונה שהתנבא שיצאו ישראל מן הגלות בדאגה של עני, ובימין יצאו, משום שצדיק ח"י העולמים הוא עני שנקשר בזמין, שהוא פסח, כמו שישראל שנאמר בהם **"ואת ערום ועריה"**, והיונה הזו היא היונה של תבת נח. רואים מהזהר שמקשר את יונה הנביא ליונה של תבת נח וכדלעיל. ועוד רואים מהזהר שיונה קשור ליציאה מדחק העניויות בזמן הגאולה. ומבאר על פי מה שבארנו שיונה ממנה לצוד את הלונות לעתיד לבא, וציד הלונות הוא הסוד של מעבר השפע מאמות העולם לעם ישראל, כמו שהיה בבזת הים בים סוף, ומזה הסעדה הגדולה לעתיד לבא. וזה גם הסוד של היונה של נח שחזרת להביא שפע למשיח כדלעיל. וכן סוגית הלונות היא במסכת בבא בתרא בדפים **"ע"ד וע"ה"**, ויש רמז שנזכר ללונות בשנים תשע"ד תשע"ה, וכן **"ע"ה מרמזת בפרע"ה"** שהוא הלונות. וכן מובא בגמרא שם שהלונות מכוניס ראשו לגן עדן. וכן יונה אמר **"הארץ ברחיה בעדי לעולם"** לרמז על תקון הלונות נחש **בריה לעולם**, בשנת תשע"ד. והוסיף הרה"ג ר' נעם יעקבי שליט"א שלכן השתלשל בגשמיות שארגון **דע"ש** המוסלמי שכבש חלקים מעירק, ומרמז על שנת תשע"ד, פוצץ בחדש תמוז תשע"ד את קבר יונה הנביא בעירק, ופוצץ גם את קבר הנביא דניאל, לרמז שמשמים מעוררים את יונה הנביא לקים את הבטחתו להעביר את השפע מאמות העולם לעם ישראל, כפי שהוא התחייב לה' במעי הדגה. ומעוררים גם את הנביא דניאל שנבא על קץ הימין שהגיע זמן נבואתו להתגשם. וכמו שכתוב על דניאל (דניאל יב, יב) **"ואתה לך לקץ ותנוח ותעמיד לגרלך"**

לקץ הימין.

וכן מצינו במדרש (תנחומא צו ח) שיונה במעי הדג עבר בשבילים בהם עברו בני ישראל בים סוף, ובארנו במאמר 'חשמל צדיק' שמשמים סובבו אותו לעבר שם, לרמז לו כמו שפרעה נצל בים סוף ובמכת דם שלא ניזוק, כך הוא צריך להצילו בנינוה. ולהפך אותו לעתיד לבא לטוב. ופלא שפמיס אותיות **ים סוף**, ומצינו בגמרא (סנהדרין צח.) **שאלו תלמידיו את רבי יוסי בן קיסמא, אימתי בן דוד בא, אמר, מתירא אני, שמא תבקשו ממני אות. אמרו לו, אין אנו מבקשים ממך אות. אמר להו, לכשיפיל השער הזה, ויבנה, ויפל, ויבנה, ויפל, ואין מספיקין לבנותו עד שבו דוד בא. אמרו לו, רבנו, תן לנו אות, אמר להו, ולא כך אמרתם לי, שאין אתם מבקשים ממני אות, אמרו לו, ואף על פי כן, אמר להם, אם כך יתפכו מי מערת פמיס לדם, ונתפכו לדם. ובארנו מדוע נתן רבי יוסי בן קיסמא סימן שיתפכו מי מערת פמיס לדם, ונתפכו לדם. שהרי נפילת השער והפכלה של אמות העולם תלויה בפמיס הזה שממנו הם יונקים, וכמו שבבים סוף ובמכת דם, עברה השפעת המזל מאמות העולם לעם ישראל, כך פמיס לדם מרמז את אותו ענין, וזה בדיוק הרמז עם המטוס המלזי. ונרמז בפסוק של קריעת ים סוף **"הים ראה [המראה של מטוס], וינוס"** [אוקינוס]. וכן **"יונה"** שחוצה את הים, ומסמלת מטוס נמצאת בחבור המלים **"ראה וינוס"**. וכן מצינו בגמרא (ב"ב עד:) **ירדן יוצא ממערת פמיס ומהלך בימה של סיבכי ובימה של טבריא, ומתגלגל ויורד לים הגדול, ומתגלגל ויורד עד שמגיע לפיו של לונותו, שנאמר "יבטח כי יגיה ירדן אל פיהו"**. ורואים שמערת פמיס היא חלק מהלונות. לכן רמז להם רבי יוסי בן קיסמא על נפילת השער של אמות העולם שהוא סוד הלונות שחוזר לקדשה, דרך שנוי במערת פמיס שהיא חלק מהלונות. ולכן בקשו תלמידי רבי יוסי בן קיסמא אות המסמלת את הים, כי הכח של יונה נגד הלונות הוא דרך הים, כפי שבארנו במאמר 'חשמל צדיק' שיונה הראה ללונות את הברית והלונות ברח.**

רק העוסקים בכל פרד"ס התורה נקראים עמלי תורה ויכולים לזכות לחדש בתורה.

מובא ב'אור החיים' (ויקרא יג, לז) **כל דבר תורה נאמר למשה, ואין חכם יכול לדעת יותר ממה שינדע משה, והגם שתצרך כל דורות ישראל מיום מתן תורה עד שתמלא הארץ דעה אין חדוש שלא ידעו משה, אבל ההפרש הוא כי משה נתן לו ה' תורה שבכתב ותורה שבעל פה, והנה האדון ברוך הוא בחכמתו יתברך רשם**

בתורה שבכתב כל תורה שבעל פה שאמר למשה, אבל לא הודיע למשה כל מה שנתן לו בעל פה היכן הוא רמוז בתורה שבכתב, וזו היא עבודת בני ישראל עמלי תורה שישבו ההלכות שנאמרו למשה בסיני והסודות והדרשות כלן? תנו להם מקום בתורה שבכתב, ולזה תמצא באו התנאים וחברו תורת כהנים וספרי וכו', וכל דרשתם בפתובים אינם אלא על פי ההלכות והלבישום בתורת ה' תמימה שבכתב, ואחריהם ועד היום זו היא עבודת הקדש בני תורה לדיק המקראות ולישבם על פי המאמרים שהם תורה שבעל פה, וזו היא עבודת התורה הנקראת ארץ החיים. רואים מה'אור החיים' הקדוש שעקר העבודה של עמלי תורה היא למצא מקור לכל דבר בתורה שבעל פה, בין הלכה, בין דבר של דרוש או של סוד, איך הוא נרמז בתורה שבכתב, ורק זה נקרא לחדש בתורה וזו היא עבודת בני ישראל עמלי תורה, כי חוץ מזה אין שום דבר חדש, כיון שהכל כבר נמסר למשה בסיני. ומצינו בזהר (הקדמה ד:): שמי שמחדש חדוש תורה אמתי שעדין לא נאמר בעולם, הקב"ה לוקח את החדוש ומנשקו, ושם בכתרו, ובורא ממנו שמים חדשים. ומאחר שבעניני הלכות הנדרשים מתורה שבכתב לא נתן לנו לדרש, ורק חז"ל דרשו את התורה שבעל פה מתוך תורה שבכתב דרך "ג מדות שהתורה נדרשת בהם, וגם המפלפלים בחכמה לפי הדרך המקבלת, אף אם זוכים לכונן לאמת, אחרי שאלפי שנים עסקו יהודים בתורת הפשט, קשה לומר דבר חדוש אמתי בפשט שעדין לא נאמר אף פעם בעולם במשך אלפי שנים, מאידך בתורת הרמז והדרוש והסוד, הרבה יותר קל לחדש ולמצא להם מקור בתורה שבכתב, ולזכות לכל המעלות הנזכרות, ובפרט שספר הזהר התגלה בעולם רק בסוף תקופת הראשונים, וגם אחר שהתגלה, לא עסקו בו רבים כמו בפשט, ובפרט בקשור הפשט לסוד דרך הדרוש והרמז, על פן מי שרוצה לזכות לכל המעלות הנזכרות, ולהיות מעמלי תורה שה'אור החיים' הקדוש דבר עליהם, ולזכות לחדש בתורה, יעסק בלמודים אלו ויזכה לחדושים אמתיים. וכפי שהנסיון מוכח שכל אלו שהשקיעו בזה ראו פירות נפלאים. וכפי שהבאנו מהר"א חב"ר (בפירושו על 'אדרת אליהו' לגר"א) **מקצוץ הרמז מחבר בין תורה שבכתב, לבין תורה שבעל פה.**

מובא בשם הגר"א על הפסוק (ישעי' מ, ד) **"כל גיא ונשא"**, שלעיתיד לבא תנשא ותתרום מאד תורת הרמז. וכן מצינו בזהר (תיקונים ככ:): **"כל גיא ונשא"**, אלו גימטריאות פרפראות לחכמה. וכן רמז אותיות זמר, המסמל את הגאולה שיזמרו את הערלה, ויזמרו לה'. כמובא במדרש (שהש"ר ב, לג) **"עת הזמיר הגיע" הגיע זמנו של ישראל להגאל, הגיע זמנה של ערלה להזמר, הגיע זמנה של מלכות פותים שתכלה הגיע זמנה של מלכות שמים שתגלה.** "וקול התור נשמע בארצנו" זה קולו של מלך המשיח. והוסיף הרה"ג ר' ד. לב שליט"א שתשע"ג תשע"ד בגימטריא הרמז והדרוש. וכפי שנביא לקמן מהזהר, ששנת תשע"ד, היא שנת מלחמת גוג ומגוג. וכשם שגו"ג ומגו"ג הם ר"ת גלות וגאולה, כיון שענינה של המלחמה לעבר מגלות וגאולה, כך הרמז והדרוש הם אותו ענין ממש. וכן תורת הרמז תביא מזור ורפואה לכל העולם.

מובא ברמב"ם (פתיחה לספר 'מורה נבוכים') **אמר החכם, "תפוחי זהב במשפיות כסף דבר דבר על אפניו".** כי משל תפוח זהב בשבכת כסף דקת הנקבים מאד הוא הדבר הדבר על שני אפניו. וראה מה נפלא זה המאמר בתאר המשל המתקן, וזה שהוא אומר, שהדבר שהוא בעל שני פנים רצונו לומר, שיש לו נגלה ונסתר. והוסיף הרה"ג ר' יוסף סופר שליט"א שפשט הוא מלשון להפשיט, שצריך להפשיט את הלבוש שמעליו לגלות את הסוד שמסתתר בו. ונראה לבאר על פי משל לאדם שקנה מוצר העטוף בכמה אריזות, אף שמעין בכל אריזה לראות מה פתוב עליה וכו', התכלית היא להגיע למוצר שבפנים ולהפשיט את כל האריזות. ואדרבה מי שמפשיט את האריזות הוא לומד הפשט האמתי, וכפי שהבאנו מהגר"א ('אבן שלמה' פ"ח), **כל זמן שאינו מבין הסוד אפילו הפשט אינו ברור בידו.** וכן מובא בפרוש הגר"א על הזהר (צו כח.) **התורה החדשה שעתידה להתגלות לא תהיה חס ושלוש תורה אחרת, אלא שעתידה להתפרש היטב, ותהיה חדשה לנו.**

ונביא צוטוטים מתוך דברי הגר"ר יהונתן דיניד שליט"א ראש ישיבת פחד יצחק בירושלים כשנשאל מדוע הביא הקב"ה על בני התורה את הגזרות הנוראות. (פורסם בגליון 'שבת קודש' של 'יתד נאמן' פרשת בא תשע"ד) **חובה לומר שכיום יש ברונ ה' עליה בהתמדה ויגיעה בתורה בישיבות, אולי עוד הרבה יותר מכפי שהיה בעבר, אבל נשאל לעצמנו מדוע לא שומעים כיום על שטייגען במימדים גבוהים שהצמיחו גדולי תורה כמו בעבר. אבל אחת מהסבות היא כמו**

הִירִידָה בְּהִפְרֵת נֹרְאוֹת חֲשִׁיבוֹת הַתּוֹרָה כְּבַעֲבָר, וְכַפִּי מֵה שְׁאֵמַר הַגֵּר"ח מְוֹאֲלָאזִין זצ"ל ב'נֶפֶשׁ הַחַיִּים' עַל הַמְשָׁנָה דַע מֵה לְמַעֲלָה מִמֶּנּוּ, שְׂכַל מְלָה יְכוּלָה לְבָנוֹת עוֹלָמוֹת.

כִּיּוֹם כָּלָם לֹמְדִים, אָבָל לְצַעֲרֵנוּ חֶסֶר הָעֵמֶק וְהַפְּנִימִיּוֹת לְהַפִּיר וְלִדְעַת בְּמַעֲלַת הַתּוֹרָה וְעַמְקוֹתֶיהָ, מֵה בְּכַחַה לְתַת לְלוֹמֵד הַתּוֹרָה.

אִם אוֹתָם מִבְּקָשֵׁי רַעֲתָנוּ הָיוּ רוֹאִים בְּאֵמֶת כַּמָּה אָנוּ מְעַרְכִּים אֶת הַתּוֹרָה, וּמְבִינִים בְּעֵמֶק פְּנִימִיּוֹתֶיהָ, אִפְלוּ אִם הֵם לֹא הָיוּ מְסֻכְּמִים, הֵם הָיוּ מְרַגִּישִׁים כַּמָּה זֶה רְצִינִי, וְאִם אֶצְלָנוּ זֶה פְּחוֹת, הַדְּבָר מְשַׁפֵּיעַ אֶף עֲלֵיהֶם, עַד שֶׁהַצְּבוֹר הַכְּלָלִי אוֹמֵר בְּקוֹל גְּדוֹל מֵאֵי אֶהְיֶי לָן רַבָּנָן. [וְהוֹסִיף הַרַה"ג ר' מ. פ. שְׁלִיט"א שְׁלֹכֵן הַשְּׁתַלְשֵׁל שֶׁהֵם מְכַנִּים אוֹתָנוּ דוֹס הַפֶּךָ מִסוּד, לְרַמֵּז שְׁאֵינָנוּ מְסַפִּיק לֹמְדִים אֶת הַסוּד שְׂיִגֵּן עֲלֵיהֶם].

כְּתוּב לְהִלְכָה בְּרֵאשׁוֹנִים שְׁמִי שֶׁהַגְּבִיָּה מְקַל וְהִיא בְּתוֹכוֹ יְהִלּוּם, וְאֵינּוּ יוֹדְעִים שֶׁהִיא בְּתוֹכוֹ יְהִלּוּם, הוּא אֵינּוּ קוֹנֶה זֹאת, כִּיּוֹן שְׁאֵינּוּ יוֹדְעִים עַל הָעֶרְךָ הַרַב הַגְּנוּז בְּקִנְיָנוּ, לָכֵן גַּם בְּתוֹרָה אִם אָדָם לּוֹמֵד תּוֹרָה וְאֵינּוּ יוֹדְעִים מֵה מִנַּח בְּעֵמֶק הַתּוֹרָה, אֵיךְ יִקְנֶה קִנְיָן נֶצַח בְּתוֹרָה.

וְנִרְאָה שֶׁהוּא עֲנִין הַנֶּזְכָּר ב'נֶפֶשׁ הַחַיִּים' בְּשֵׁם הַתְּנָא דְבִי אֱלִיָּהוּ כְּשֵׁם שְׂיֵשׁ לְהַקְב"ה חֲדָרֵי חֲדָרִים בְּתוֹרָתוֹ, כֵּן יֵשׁ לָהֶם לְתַלְמִידֵי חֲכָמִים לְכָל אֶחָד וְאֶחָד חֲדָרֵי חֲדָרִים בְּתוֹרָתוֹ, וְאִם רְאִיתָ שְׂיִסוּרִים מִמְשַׁמְשִׁים וּבָאִים עֲלֶיךָ רוּץ לְחֲדָרֵי תּוֹרָה, וּמִיָּד הִיסוּרִים בּוֹרְחִים מִמֶּנּוּ. הַפְּרוּשׁ שֶׁל חֲדָרֵי חֲדָרִים, כְּמוֹ הַלְּפָנִי וְלְפָנִים בְּקִדְשׁ שְׂשֵׁם מְאִירִים כָּל מַעֲלוֹת הַתּוֹרָה, וְאִזּוּ יְבָרְחוּ מִמֶּנּוּ כָּל הַמְּצָרִים.

צְרִיכִים מְעַט גְּדֻלוֹת הַדְּעַת, וְאִם לֹמְדִים עִם קִטְנוֹת לֹא יְכוּלִים לְפַעֵל, וְכַפִּי שְׁנֵאָמַר אֶצֶל יוֹסֵף "וְהוּא נֶעַר", וְאִזּוּ נֵאָמַר "וַיִּקְנָאוּ בּוֹ אֶחָיו", וּבְרַגְעַ שְׁנֵתְגַדֵּל בְּמִצְרַיִם אִזּוּ הַפִּירוֹ מַעֲלָתוֹ שֶׁל יוֹסֵף, וְכִמוֹ שֶׁכָּתַב הַמַּהְר"ל שֶׁהַגִּיעַ לְמַדְרַגַּת גְּדֻלוֹת הַדְּעַת, אִזּוּ עָלָה וְנֶעֱשְׂה מֶלֶךְ בְּמִצְרַיִם, וְכֵן הִיא גַּם בְּיִשְׂרָאֵל בְּמִצְרַיִם, שֶׁהָיוּ עֲבָדִים לְפָרְעוֹ, וְאַחֵר כֵּן כְּשֶׁגְּדָלוֹ נֶעֱשׂוּ לְמוֹשֶׁלִּים עַל מִצְרַיִם.

וְעוֹד יֵשׁ לְבָאֵר עַל פִּי זֶה מְדוּעַ יֵשׁ כָּל כֵּן הַרְבֵּה נְפִילוֹת רוּחַנִיּוֹת, וְנוֹשְׂרִים בְּדוֹרֵנוּ. וּבְפֶרֶט הָאֵינְטֵרְנֵט שְׂרַבִּים חֲלָלִים הַפִּילָה, וְגַם בֵּין הִירָאִים וְשִׁלְמִים. כִּיּוֹן שֶׁנִּשְׁמָוֹת דוֹר הַגְּאֻלָּה בָּאוּ לְעוֹלָם לְלַמֵּד פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה, אִם אֵין לֹמְדִים וְטוֹעֲמִים מֵהָאוֹר שְׂשֵׁם שְׂרֵשׁ הַנְּשִׁמָּה, אֵין אוֹר שִׁידְחָה אֶת הַחֲשֶׁךְ. וְלָכֵן דּוֹקָא הַטֵּכְנֹלוֹגְיָה מוֹשֶׁכֶת אֶת הָאֲנָשִׁים לְחֶטָא, כִּי גְלוּי חֲכָמַת הַטֵּכְנֹלוֹגְיָה הִיא הַלְעַמַּת זֶה בְּנִשְׁמִיּוֹת שֶׁל גְלוּי פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה בְּדוֹר הָאֲחֵרוֹן. כְּמוֹבָא בְּזֵהָר (וִירָא קִטְט): **בְּשֵׁשׁ מֵאוֹת שָׁנָה לְאַלְף הַשְּׂשִׁי יִפְתָּחוּ שַׁעֲרֵי הַחֲכָמָה לְמַעֲלָה וּמַעֲיִנוֹת הַחֲכָמָה לְמַטָּה, וְיִתְכַוֵּן הָעוֹלָם לְהַכְּנִס בְּשַׁבְּעִי, כִּבְּן אָדָם שֶׁמְתַכַּוֵּן בְּיוֹם שְׂשִׁי מְשַׁמְעָרִיב הַשְּׂמֵשׁ לְהַכְּנִס בְּשַׁבָּת.** וְרוֹאִים שֶׁמְשַׁנֵּת ת"ר הַתְּחִילָה תְּקוּפַת הַהִכָּנָה לְגֵאֻלָּה בְּהַתְּגַלּוֹת פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה מִצַּד הַקְּדוּשָׁה, וְחֲכָמַת הַטֵּכְנֹלוֹגְיָה מִצַּד הַקְּלָפָה. וְאִם לֹא טוֹעֲמִים אֶת שְׂרֵשׁ הַנְּשִׁמָּה מִצַּד הַקְּדוּשָׁה, וְהַקְּלָפָה פּוֹתַחַת אֶת כָּל הַשְּׂעָרִים, מֵה יַעֲשֶׂה הַבֵּן וְלֹא יְחֶטָא, כְּשֵׁאֵין לוֹ מְעַט אוֹר שִׁידְחָה אֶת הַחֲשֶׁךְ. וְהוֹסִיף הַרַה"ג ר' מ. פ. שְׁלִיט"א שְׁזוֹהַר בְּגִימְטְרִיאָה רִיחַ, שֶׁהַנְּשִׁמָּה נְהַגִּית מִמֶּנּוּ, כְּמוֹבָא בְּגִמְרָא (בְּרִכּוֹת מֵג): **אֵיזְהוּ דְבָר שֶׁהַנְּשִׁמָּה נְהַגִּית מִמֶּנּוּ וְאֵין הַגּוֹף נְהַגִּה מִמֶּנּוּ זֶה הַרִיחַ.**

זעקת השכינה. [הדברים נכתבו בהתייעצות עם גדולי תורה].

איך יתכן שכבר באו כל הסימנים שבן דוד בא עד האחרון שבהם, ועד בכלל, ועדין לא תיקנו בכל הכוללים לימוד חובה של לפחות כמה דקות ביום, בספר הזהר להצלת עם ישראל?

איך יתכן שדם ישראל נשפך כמים ולא מנסים את העצה היחידה שמובאת בחז"ל שיכולה להציל את עם ישראל גם בדור שכולו חייב להביא את הגאולה ברחמים?

האם מחכים חס ושלום לנהרות של דם ואז יתעוררו? מדוע לא מנסים לכל הפחות להראות לקב"ה שרוצים את העצה היחידה שכתובה בתורה שבעל פה מפי חז"ל, ולהתחיל לכל הפחות עם לימוד נגלות הזהר?

היכן בני עדות המזרח שאבותיהם ואבות אבותיהם עסקו בעיקר בחכמה הזאת, ובזכות זה זכו שהיטלר ימ"ש לא נכנס למדינות שלהם? מדוע עדין לא תיקנו לימוד ברבים בכל כולל, בספר הזהר ובשאר ספרים שעוסקים בפנימיות התורה?

איך יתכן שרובות לומדי התורה הגיעו למצב של דוחק גדול בפרנסה שרק הולך ומחריף ח"ו, ועדין לא עשינו שום חשבון נפש על מה באה עלינו הצרה הזאת, ומה הקב"ה דורש מאיתנו, ולא עשינו שום תקנה של לימוד ספר הזהר ברבים שהובטח לנו מפי חז"ל שיתן לנו מחסה ושובע ופרנסה בהרחבה גם בזמנים הקשים?

איך נוכל להתעלם מזעקת השכינה על בניה התינוקות שנשבו שנמצאים בסכנת חיים ובידינו להצילם, האם נוכל לומר ידינו לא שפכו את הדם הזה? כדברי הזהר בפרשת נשא, וּבְגִין דְּעֵתִידִין יִשְׁרָאֵל לְמִטְעַם מְאִילָנָא דְחַיִּי דְאִיהוּ הַאי סִפְרֵי הַזֶּהר יִפְקֹון בֵּיה מְגֻלוֹתָא בְּרַחֲמֵי.

רבי יעקב צמח זצ"ל: (בהקדמה לספרו 'קול ברמה', על אידרא רבא) "רַחֵל מְבַכָּה עַל בְּנֵיהָ" שְׂאִינָם עוֹסְקִים בְּחֻמְהָ הַזֹּאת הַמְמַהֶרֶת אֶת הַקֶּץ, וְלִזָּה אֵין מְשִׁיחַ בָּא, כִּי אֵין מְדַרְשׁ קְבוּעַ בְּכָל עֵיר וְעֵיר כְּמוֹ שֵׁישׁ בְּעֶסֶק הַתְּלָמוּד, וְלָכֵן "אֵינְנוּ", אֵין בְּנֵיהָ מוֹשְׁכִים וּמְמַהֲרִים אֶת הַמְשִׁיחַ.

בעל הגוב"י על 'עץ חיים' (בהסכמתו לספר 'איפה שלימה' על אוצרות חיים). הָעֲנִיִּים וְהַהֲרוּגִים בְּזִמְנֵי הַגְּלוּת תוֹבְעִים בְּבֵית דִּין שֶׁל מַעֲלָה אֶת הַתְּלָמִידִי חֻכְמִים שֶׁלֹּא לְמַדוּ קְבָלָה, וּמַעֲנִישִׁים אוֹתָם עַל פֶּךָ.

רבנו ה'אור החיים' הקדוש (ויקרא כה, כה) "כי ימוך אחיך וגו'", פרשה זו תרמוז ענין גדול, והערה ליושבי תבל, "ימוך", כשהתחוננים מטין מדרך הטוב מסתלקים ההשפעות, ומתמסכן עמוד הקדושה, כי העיקר תלוי בהתחוננים. "ומכר מאחוזתו", ירצה על המשכן משכן העדות אשר בעונותינו נמכר הבית ביד האומות, והודיע הכתוב כי גאולתו היא ביד הצדיק אשר יהיה קרוב לה', הוא יגאל ממכר אחיו, ובזה יגאל ה' ממכרו, ועל זה עתידין ליתן את הדין כל אדוני הארץ גדולי ישראל, ומהם יבקש ה' עלבון הבית העלוב.

מסקנת הדברים: כל ראש כולל, מגיד שיעור, ואדם שיש לו השפעה על רבים, יתקן אצלו במסגרת שלו כל יום חובת לימוד בספר הזהר למשך כמה דקות להצלת עם ישראל. מתוך אמונה פשוטה בדברי חז"ל שזה הפתרון כמובטח, ועדיף לימוד ברבים בשיעור עם הבנה וכו', ומי שאצלו במסגרת עדין לא תיקנו את התקנה, יציל את נפשו בלימוד באופן פרטי כפי יכלתו.

הודפס והופץ לזיכוי הרבים לעילוי נשמת רפאל בן דינה, עזרא חיים בן לבנה, פנינה בת מזל. ולהצלחת מנחם בן רבקה. לזכות מרא דאתרא דקהילת בשם כל ישראל, הרה"ג ר' שמעון יר"ט שפירא שליט"א לעילוי נשמת שאול בן מרדכי ולאטיפה הררי. נלב"ע ט"ו ניסן תשע"א. ת.נ.צ.ב.ה. לעילוי נשמת ברט באיה אואזן לבית גדג'. נלב"ע ב' אלול תשס"ט. ת.נ.צ.ב.ה.

הדברים שהובאו בגליון זה נלקחו מתוך עלוני סוד החשמל שפורסמו בשנת תשע"ד.

ניתן לקבל בקבצים דיגיטליים את כל עלוני תשע"ד למעלה מ-500 עמודים בבקשה למייל דלקמן. וכן ניתן לקבל במייל ללא תשלום את ספר קץ הגאולה המורחב [880 עמודים] בלשון הקודש או תקציר באנגלית. וכן ניתן לקבל במייל ללא תשלום

את מאמר סוד הצניעות בלשון הקודש ובאנגלית ועוד מאמרים. לשלוח מייל ל fish@neto.net.il